

Helsingin

SUOMALAINEN
KLUBI

Klubilehti 2/2014

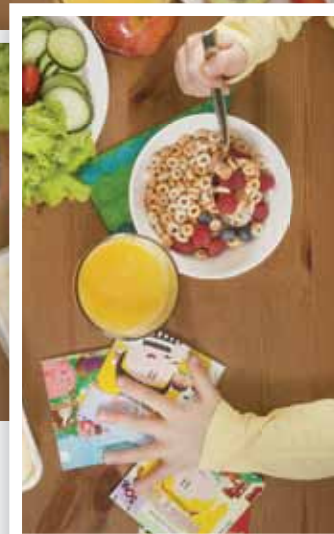

Presidentti Martti Ahtisaari esitelmöi
Klubin ulkopoliittikan illassa

Helsingin Suomalainen Klubi on kulttuuriklubi

Joka päivä.

Arjessa mukana.

Pääkaupunkiseudulla käytössäsi on 200 marketia, myymälää, liikennemyymälää sekä yli 100 ravintolaa. Tutustu palveluihimme tarkemmin: hok-elanto.fi

Suomalainen yritys, jonka sinä omistat.

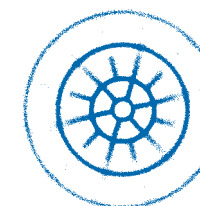
Klubilehti 2/2014

Puheenjohtajalta Johannes Koroma.....	4
Toiminnanjohtajalta Raimo Ilveskero	6
Päätoimittajalta Pertti Hyvärinen	7
Kantapöydässä Pöytälainen	8
Ulkopolitiikan ilta – presidentti Martti Ahtisaari Yrjö Larmola.....	10
Mikä on Crisis Management Initiative? Yrjö Larmola	15
Rafael Wardi – keltaisen värin mestari Weijo Pitkänen	16
Ilmailun ilta – Finnair Henrik Elo	22
Kirjailta – Paavo Väyrysen ihmeellinen elämä Kalevi Suortti	26
Klubin kevätkokous – Elias Iirola	30
Kun johtamisen alueena on koko maailma – Matti Alahuhta Pertti Hyvärinen	32
Talouspolitiikan ilta Ari Valjakka	35
Biljardin seuraottelut 2014 Veikko Hannula	36
Kuvataiteen ilta Weijo Pitkänen	38
Klubin kuvataiteilijoiden yhteisnäyttely Weijo Pitkänen	41
Sotilaspolitiikan ilta Jaakko Savisaari	42
Kirjailta – Janne Virkkunen Yrjö Larmola	48
Saadaanko Suomi nousuun start-upeilla? Pertti Hyvärinen	52
Vappulounas kuvakooste Toimitus	55
Veteraani- ja maanpuolustusilta Heikki Hult	56
Kirjailta – Tieto-Finlandian voittaja Ville Kivimäki Yrjö Larmola	59
Veljes- ja yhteistoimintaklubit, Tukholman Sällskapet Raimo Ilveskero	62
Ennakkotietoja ensi syksyn Klubimatkoista Lauri Palojärvi	64
Hauki on gourmet-kala Veikko Niinikoski	65
Gastronominen kerho Berliinissä Jarmo Riipinen	66
Veikko Hakkaraisen Jazz-matineat Aarno Cronvall	69
Johtokunnan terveisiä Toimitus	70

Helsingin Suomalainen Klubi –lehti

Ilmestyy jäsenlehtenä neljä kertaa vuodessa

Julkaisija Helsingin Suomalainen Klubi ry
Kansakoulukuja 3, 00100 Helsinki
puh +358 9586 8830
www.klubi.fi

Kansi.

Ohjelmatoimikunnan puheenjohtaja Olli Alho kiittää presidentti Martti Ahtisaarta tämän mielenkiintoisesta esitelmästä Klubin ulkopoliittikan illassa. Kuva Elias Iirola.

Toimituskunta

Pertti Hyvärinen, päätoimittaja
Veikko Hannula, kuvatoimittaja
Yrjö Klippi, graafikko ja taittaja
Leif Eklöf
Antti Henttonen
Elias Iirola
Yrjö Larmola

Leif Nordin
Jaakko Savisaari
Kalevi Suortti
Janne Virkkunen

Paino: Forssa Print

Klubivierailu Tukholmaan

Johannes Koroma

Klubillamme on ollut vuosi-ajan vierailusopimukset Hampurin ja Brysselin eräisiin klubeihin. Uusimpana on sovittu vierailuoikeuksista Aberdeenissa toimivan The Royal Northern and University Clubin kanssa. Arvioni mukaan näitä vierailumahdollisuuksia ei juurikaan ole hyödynnetty. Tässä tarkoituksessa klubimme iskujoukko vieraili Tukholman Sällskapet -klubilla maaliskuussa. Tarkoituksena oli verestää vanha sopimus ja päivittää menettelytavat.

■ ■ Vierailu oli sydämellinen ja antoisa. Yhteydet ovat nyt ajan tasalla. Sällskapet on meitäkin vanhempi klubi ja sen tilat ovat hienossa vanhassa rakennuksessa aivan kaupungin keskustassa, tunnetun Grand-hotellin naapurissa. Sisältä hieno ja koristeellinen rakennus on eh-

dottomasti käymisen arvoinen. Oman klubimme tavoin jäsenet ovat ainoastaan miehiä ja meidän tavoistamme poikkeavasti myös lounasaikaan ravintola on avoinna ainoastaan miehille. Mainio sattuma on, että klubiravintolan ravintoloitsijana on monille suomalaisille tuttu Fazer Catering, joka tarjoilee seisovasta pöydästä ns. kotiruokaa lounailla. Kokemuksesta voin sanoa, että se oli hyvää. Tietenkin klubilta voi varata myös kabinetteja esimerkiksi liiketuttavien tapaamista varten. Silloin ruokalistakin on laveampi.

Kaikki jäsenemme ovat siis tervetulleita vierailemaan tässä klubissa, lounaalla tai jäsentiloissa. Vastaavasti toivomme saavamme Sällskapetin jäseniä vierailulle omalle klubillemme. Toiminnanjohtajalta saa tarkemmat ohjeet vierailuista.

Tuloksellinen alkuvuosi

Jäsenkuntamme on alkuvuoden aikana osoittanut poikkeuksellista aktiivisuutta klubiohjelmaan osallistumisessa. Pariin kertaan seinät ovat tulleet vastaan ja tuolit ovat loppuneet kesken politiikan ja talouselämän johtamista käsitelleissä tilaisuuksissa. Sekä presidentti Martti Ahtisaaren että klubiveljemme Paavo Lipposen puheenvuorot houkuttelivat paikalle

runsaasti yli 200 kuulijaa. Samoin Ilmailun ilta ja Finnairin toimitusjohtajan esitys herätti suurta kiinnostusta. Sekä alustajat itse että tilaisuuksien järjestäjät saattoivat tyytyväisinä seurata puheenvuorojen synnyttämää aktiivista keskustelua.

Myös ravintolan osalta alkuvuosi on ollut tuloksellinen. Tiukoista talouden ajoista huolimatta ravintolan käyttö on ollut vilkasta ja rohkea budjetointi on osoittautunut oikeaksi. Hyvään tulokseen ovat vaikuttaneet onnistuneet ohjelmavalinnat sekä ravintolan henkilökunta.

Kesällä korjataan tiloja

Kesäkausi on jälleen alkamassa ja säännölliset klubilounaan syöjät joutuvat hakeutumaan toisten ruokapöytien ääreen. Olemme pyrkineet selvittämään, olisiko kesällä tarpeeksi asiakkaita esimerkiksi kesätaun lyhentämiseksi. Selvitykset ovat osoittaneet, ettei asiakaskuntaa ilmeisestikään riittäisi kesän aukioloon. Kesätauko on siis edelleen ennallaan ja tällä kertaa se tarvitaankin juhlasalimme valaistuksen uusimiseen. Sisäkatto joudutaan avaamaan kokonaan vanhentuneiden sähkövetojen uusimiseksi ja samalla voimme kohentaa myös klubimme sisäisiä av-järjestelmiä. Tällä hetkellä näyttää siltä, että

tästä melko suuresta remontista selvittää kuitenkin omarahoituksella. Osan kustannuksista maksaa kiinteistöyhtiömme ja osan Klubi.

Laulujen laiva odottaa syksyllä

Klubimme jokiristeilylle ensi syksynä on ilmoittautunut jo runsaat sata matkustajaa. Ilokseni joukossa on myös muutamia veljesklubiemme jäseniä. On hienoa, että voimme ylläpitää yhteyttä klubiveljien kanssa yhteisellä matkalla. Tein huhtikuussa saman jokiristeilyn meille varatulla laivalla, Amadeus Symphonylla. Tarkoituksenani oli varmistautua siitä, että laivan tilat, palvelu ja oheishjelma vastaavat odotuksiamme. Matkamme on lähes loppuunmyyty, koko laiva on varattu vain meille, mutta muutamalle kiinnostuneelle on edelleen hytti tarjolla.

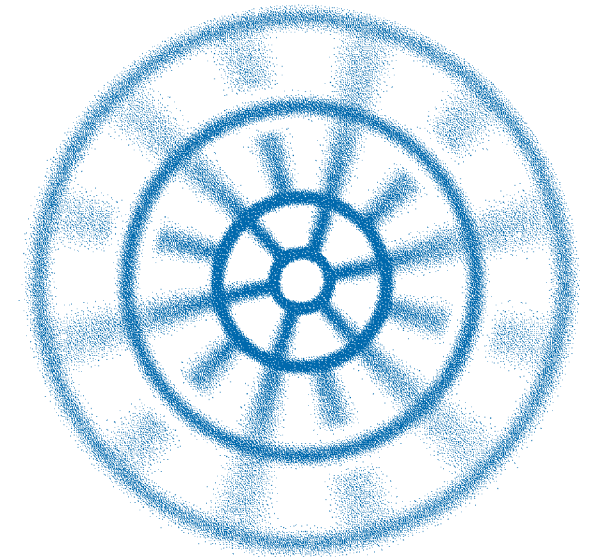
Saksalainen laiva, ranskalainen joki ja italialainen keittiö osoittautuivat mielenkiintoiseksi ja erittäin onnistuneeksi yhdistelmäksi. Yleishavainto oli erittäin myönteinen ja olen varma, että matkan yhdelle tärkeimmistä osioista, Seppo Hovin, Antti Sarpilan, Pekka Sarmannon ja hurmaavan Angelica Klasin esittämälle musiikille tilat sopivat erinomaisesti.

Hytit olivat kaikki samantlaisia ja hyvin toimivia, eri kansilla vain ikkunan muoto vaihteli jonkin verran. Yhteiset tilat ovat valoisa ja näyttäviä, ruoka oli laadukasta, jokainen ateria sisälsi 4 – 5 eri ruokalajia. Satamissa on tarjolla retkiä enemmän kuin tarpeeksi. Vaikka osallistuiimme tarkoituksella kaikille retkille, en suosittele sitä muille. Se kävi työstä. Huomaavainen, erinomaisesti palveleva henkilökunta koostui ainakin seitsemästä eri kansallisuudesta, enemmistönä näyttivät olevan nuoret bulgarialaiset tarjoilijat, mutta joukossa oli henkilöitä Ukrainasta, Puolasta,

Italiasta, Latviasta, Saksasta ja Kroatiasta. Tosin komentosillalla oli vain ranskalaisia, niin kuin ranskalaisella joella kuuluukin olla.

Tätä kirjoitettaessa kesä on tullut myös Suomeen. Siksi toivon kaikille hyvää kesää ja tapaamista kesän tapahtumien, veneretken, golf-kisan ja viimeistään uutispuuron merkeissä. On aika kiittää kaikkia toiminnasta ja ohjelmasta vastaanetta henkilöitä, niin toimistossamme kuin toimikunnissa ja esittää lämmin kiitos ravintolamme palvelualltiille joukolle.

Hyvää kesää kaikille.

Syyskauteen valmistautumista

Toiminnanjohtajalta

Raimo Ilveskero

Kevään ilonhetkiä

Klubiveljemme Veikko Hakkarainen tarjosi seitsemän iltapäivän pianojazz-tuokiota kevään aikana. Tunnin tuokiot kokosivat lähes 200 kuulijaa. Veikko Hakkarainen halusi tällä tavalla antaa osaamistaan klubiveljien nautittavaksi yli 20-vuotisen klubijäsenyytensä tyytyväisyyden ilmauksena. Tällainen omaehtoinen ohjelmatarjonta voi muuhun tarjontaan sopiessaan olla oiva lisä ohjelmatoimikunnan pohdintoihin. Kenen vakan alla on seuraava kynttilä?

Toki kaikki perinteiset tai uudetkaan tapahtumat eivät mahtuneet riittävän monen aikatauluun, vaan peruutuksia ja siirtoja on jouduttu tekemään.

Huhtikuussa järjestetty veteraani- ja maanpuolustusilta keräsi tänä vuonna paikalle 22 veteraania, mikä oli kaksinkertainen määrä pariin edelliseen

vuoteen verrattuna. Klubiveli Ohto Mannisen ytimekäs esitelmä Mannerheimin päiväksykistä ja maittava illallinen varmistivat 50 juhlijän illanvieron kuoron ja puhallinorkesterin ohella.

Klubin johtokunta on Klubilehden kautta viestinyt tarvetta tukea elossa olevia veteraaneja. Ilmoitus on johtanut joihinkin lahjoituksiin, mutta uusia toivotaan vielä saatavan. Eräs klubiveli on huomionnut merkittävällä tavalla veteraaneja keräystoiminnan kautta.

Verkkoamailmasta

Klubin verkkosivuilla käydään 5000 - 6000 kertaa kuukaudessa tutustumassa lähinnä ohjelmatarjontaan ja tapahtumiin. Sivusto sisältää toki paljon muutakin mielenkiintoista, mihin kannattaa myös tutustua.

Asia, johon aika ajoin on syytä palata, on tilaisuuksiin ilmoittautuminen. Tämä liittyy osaltaan kevään aikana tulleisiin palautteisiin klubi-iltojen ruoan riittävydestä ja/tai laadusta. Ohjelmassa on korostettu klubiveljien vastuuta ilmoitettua niihin tilaisuuksiin tai ruokailuihin, mihin sitä edellytetään. Kun näin tehdään, niin Ravintola voi siirtyä ennustamisesta ennakointiin ja annettaville palautteille on vankempi perusta.

Syksyn alusta otetaan käyttöön maksullisten tilaisuuksien ilmoittautuminen verkkosivu-

jen kautta. Tämä koskee sekä Ravintolan että Klubin maksullisia tapahtumia. Ohjeet löytyvät myöhemmin verkkosivuilta ja ohjelmalehti 2 B:sta heinäkuussa. Verkkomaksaminen toimii kuten muussakin verkkostamisessa ja ilmoittautuja saa vahvistuksen sähköpostiinsa. Samalla järjestäjä näkee reaaliaikaisesti ilmoittautumisten kehittymisen. Toivomme, että maksamisessa käytetään kustannussyistä vain pankkien välisiä maksuja.

Kesäkaudeksi

Ravintolasalin uudistamistyön lisäksi remontoidaan osa kiinteistön viemäristä. Tätä työtä jatketaan sitten seuraavien kesien aikana.

Klubi suljetaan kesäksi torstaina 5.6. ja avataan maanantaina 18.8. Veneretki perjantaina 6.6 ja tennis- ja kulttuuriretki Loviisaan tiistaina 10.6. päätävät kevätkauden.

Sihteerin, klubimestareiden ja omasta puolestani toivotan klubiveljille hyvää kesää.

Raimo Ilveskero

Ruoriin on tartuttu

Päätoimittajalta

Pertti Hyvärinen

■ ■ Kädessäsi oleva Klubilehti on ensimmäinen minun päätoimittajavastuullani koottu ja julkaistu. Nyt tuntuu hyvältä! Takana on mielenkiintoinen parin kuukauden jakso, jolloin olen saanut tutustua ammattitaitoiseen toimituskuntaamme, Klubin toimihenkilöihin, lehden kannalta tärkeimpiin Klubin toimikuntiin sekä soakerina pohjalla lukuisiin uusiin klubiveljiin. Kannaltani oli myös erinomaista, että pitkään valmistelussa ollut vierailu lehden painotaloon, Forssa Printtiin, toteutui huhtikuussa. Suuri kiitos kaikille kärsivällisestä perehdyttämisestä tähän vastuulliseen tehtävään. Erityisen kiitoksen osoitan edelliselle päätoimittajalle, Leif Eklöfille, hänen noin kuuden vuoden päätoimittajakäytöstään. Tämä uurastus palkittiin syyskokouksessa kutsumalla Leif ansaitus-

ti Klubimme kunniajäseneksi. Lämpimät onnitteluni!

Ilokseni voin todeta, että tätä numeroa koottaessa jutun aiheista ei ollut pulaa. Päätynyt kevätkausi on ollut Klubimme toiminnassa erittäin aktiivista – on mistä ammentaa. Kärkijutuksi tässä numerossa nousee ehdottomasti presidentti Martti Ahtisaaren esitelmä maaliskuun turvallisuuspolitiikan illassamme. Yrjö Larmolan kirjoittama artikkeli välittää lukijoille hienolla tavalla sen tunnelman, joka esitelmätilaisuudessa vallitsi. Aihetta on taustoitettu myös kainalojutulla, jossa esitellään Ahtisaaren perustamaan Crises Management Initiative –toimiston toimintaa. Toinen asia, jonka tämän numeron sisällöstä haluan nostaa esille, on aloittamamme kirjoitussarja veljes- ja yhteistoimintaklubeista. Ensimmäisessä osassa toiminnanjohtajamme Raimo Ilveskero esittelee Tukholmassa toimivan Sällskapetin.

Minulta on muutamaan otteeseen kysytty lehden kehittämiseen liittyvistä ajatuksistani. Tässä aion edetä maltilla ja tämän vuoden kerätä niin kokemuksia kuin uusia ajatuksia. Toki, lehden on kehityttävä ja eletävä ajassaan ja aina voidaan asioita tehdä paremmin tai uudella tavalla. Tärkeimpänä arvona Klubilehden toimittamisessa haluan pitää sen, että te, hyvät klubiveljet, luette lehteä mielellänne ja löydätte jokaisesta

numerosta itseänne kiinnostavia juttuja. Pidän tärkeänä, että lehden sisältö tasapuolisesti tuo esille koko sen toimintakentän kirjjon, jota Klubillamme päivittäin tehdään ja harrastetaan.

Klubilehdellämme on kaksi tärkeää roolia. Ensimmäiseksi se toimii yhteydenpitokanavana jokaiseen jäsenemme, myös niihin, jotka eivät syystä tai toisesta pääse osallistumaan Klubimme tilaisuuksiin. Toiseksi, lehti taltioi valtavan määrän historiaa Klubimme toiminnasta jälkipolville tutustuttavaksi. Uskon ja toivon, että myös tämä numero täyttää nämä molemmat kriteerit.

Tulevan syyskauden ohjelmatarjontaan on hyvä perehtyä viimeistään tulevan heinäkuun lopulla, jolloin julkaisemme ja postitamme jäsenille erillisen syyskauden 2014 ohjelmanumeron.

Aurinkoista kesää kaikille!

Pertti Hyvärinen

Krimiltä Rosatomiin

- KUN PRESIDENTTI PUTIN ei saanut Sotshin kisoissa jääkiekon kultamitalia, hän kaapasi korvikkeeksi Krimin.

- Se oli väärin, eihän Ukraina pudottanut Venäjää mitalipeleistä.

- Hän heitti kiukuksissaan kahden hankalan maan kesken kruunaa ja klaavaa ja käteen tuli meidän onneksemme klaava.

- Miten Krimillä olleet vihreäpukuiset kansallisuustunnukset vailla olleet sotilaat vaihtuivat niin nopeasti venäläisjoukoiksi?

- Panivat kokardit taskuista lakkeihinsa.

- KRIMILLÄ on sodittu aikaisemminkin. Kuka muistaa, ketkä ja miksi?

- Se alkoi 1853 Osmannien sulttaanikunnan eli Turkin ja Venäjän välillä, kun Venäjä miehitti naapurinsa vasallivaltioita. Turkin avuksi menivät Ranska, Englanti ja Sardinia, jotka nousivat maihin Krimille. Venäjän riveissä oli suomalaisia tarkka-ampujia, joita joutui sotavangeiksikin Englantiin.. Silloinkin taisteltiin Mustan meren herruudesta. Se oli kuin pieni maailmansota, kun taistelua

käytiin Tyynellä merellä ja Pohjanlahdella.

- Suomessa se tunnettiin Oolannin sotana, jossa Englannin ja Ranskan laivasto pommitti Suomenlahden ja Pohjanlahden rannikkokaupunkeja Viipurista Tornioon. Ahvenanmaalla se hävitti Bomarsundin linnoituksen.

- Oliko sillä ja tällä uudella Krimin kriisillä jotain yhteistä?

- Silloin Venäjä sanoi puolustavansa kaikkia kristittyjä Turkissa, nyt kaikkia venäjänkielisiä Krimillä ja muuallakin maailmassa.

- Tuolla itämaiseksi sodaksiin kutsutulla sodalla oli seurauksia meillekin. Pariisin rauhassa 1856 julistettiin Ahvenanmaa demilitarisoiduksi alueeksi, jollainen se on yhä.

- Kiviniemen kosken perkaus ja Vuoksen lasku lykkääntyivät vuosikymmenellä.

- Isoisänikin sai uida ja onkia kotirannassa vuosikymmenen kauemmin, ennen kuin matalan kotilahden ranta siirtyi kilometrin päähän. Silloin tulvat vähenivät ja saatiin tuhansia hehtaareja pelloiksi ojitettavia hedelmällisiä lietemaita.

- Pariisi harjoitteli rauhan tekokaupungin roolia, joka uusiutui toisen maailmansodan jälkeen 1947. Se rauha koski Suomea paljon enemmän.

- Opittiinko tuosta sodasta jotain?

- Opittiin se, ettei sodista opita mitään.

- Opittiinhan jotain: Venäjä on aina Venäjä.

- KENEN KEISARIN aikana Krimin sota käytiin?

- Se alkoi Nikolai I:n aikana ja päättyi vuosi Aleksanteri II valtaantulon jälkeen.

- Miten arvellette Putin I:n käynnistämän Ukrainan kriisin päättyvän?

- Huonosti, ensin Ukrainalle ja sitten Putinille.

- Ulkoministeri Lavrov vakuutti, etteivät Venäjän joukot hyökkää Ukrainan alueelle, ellei...

- ... elleivät Ukrainan venäjänkieliset pyydä suojelua.

- Kun kansa köyhtyy Venäjällä, se voi alkaa napista.

- Pienet napinat tukahdutaan isoon isänmaalliseen uhoon.

- Toiset ennustavat mella-koita ja maastapakoa. Voi tulla ruuhkia rajoilla. Meidänkin äsken 95 vuotta täyttänyt Rajavartiolaitoksemme saa lisätoita.

- Pitäisi varautua siihenkin. Ajatelkaapa, jos joka kymmenes pietarilainen lähtisi tulemaan tänne! Se olisi puoli miljoonaa venäläistä.

- Voisi pakolaisia tulla Ukrainastakin. Sieltä on Helsinkiin lyhyempi matka kuin Utsjoelta.

- Heitä oli talvisodassakin Raatteen tiellä kokonainen 44. Divisioona, mutta eivät silloin tulleet pakolaisina.

- Saivat silloin kylmän vastaanoton, kun heillä olivat väärät kokardit.

- MITEN selitätte presidentti Putinin sielunelämää?

- Hänellä on Stalinin sielu, Pietari Suuren haaveet ja...

- ... KGB:n keinot.

- On ottanut Nikolain tavoin aseeseen uskonnonkin. Haluaa varmaan ”suojella” kaikki ortodoksikirkot Moskovan patriarkan alaisuuteen. Konstantinopolin alainen Suomenkin kirkko voi joutua painostuksen kohteeksi.

- Uskokaamme, että presidenttimme ja arkkipiispaamme, Saulimme ja Leomme, pärjäävät hänen kanssaan. Ei tarvitse olla-kaan sipisipi-ystävä, niin kuin...

- Luin, että Halonenkin on jo

huolestunut.

- Jalkaväkimiinoistako?

- NÄIN PAHAN unen. Putin palautti Karjalan.

- Oho-ho!

- Hän kutsui meidät karjalaiset takaisin rakentamaan maakuntaamme entiselleen.

- Menittekö?

- Menimme innolla. Mutta kun olimme tehneet rakennustyöt, keskuuteemme asumaan muuttaneet venäläiset pyysivät suojelua.

- Miten teille kävi?

- Saimme valita patikkamatkan takaisin Suomeen tai joukkokuljetuksen Siperiaan, niin kuin kerran ennenkin.

- Kumman valitsitte?

- Heräsimme silloin painajaisunesta täällä Suomessa ja kiirehdimme Rosatomin voimallisuuden vastustajien rintamaan.

- Entä Olkiluotoa vaivalla rakentava ranskalainen Areva?

- Se on kahdesta pahasta pienempi. Ranskalaiset pommittivat Suomea viimeksi yli 150 vuotta sitten ja rahoittivat Suomenlinnan rakentamista.

- Perivät nyt noita rahojaan takaisin Olkiluodossa.

Perustuslakivaliokunta: Jo joutui armas aika... kouluissakin.

Pöytälainen

Presidentti Martti Ahtisaari Klubin ulkopolitiikan illassa

Presidentti Martti Ahtisaari esitelmöi Klubilla. Kuva Elias Iirola.

”Miksi kukaan ei ole esittänyt Ukrainan kriisin viemistä Haagin tuomioistuimeen? Kosovon asia käsiteltiin siellä ja Kosovolle voitollisesti.” Näin kysyi presidentti Martti Ahtisaari Klubin vieraana 20.3. Kuulijoita oli niin paljon, että vastedes lienee vastaaviin tilaisuuksiin harkittava screenin virittämistä avuksi muihin huonetiloihin. Puheenjohtajana ja haastattelijana oli valtiosihteeri Pertti Torstila.

■ ■ Torstila aloitti esittelemällä puhujan omasta näkökulmastaan, pitkän yhteistyökemuksen pohjalta. - On kurssin käyneitä neuvottelijoita, on kursittamattomia luonnonlahjakkuuksia. Ahtisaarissa yhdistyvät seurustelutaito ja huomautusvoima tarvittavaan tiukkuuteen ja kärsivällisyyteen. Se tapa, jolla Milosevitsh saatiin 2.6.1999 hyväksymään Kosovon rauhanehdot, oli huikaiseva neuvottelutaidon näyte.

Arabikevät alkoi Pariisista

- On neljännesvuosisata kylmän sodan päättymisestä, aloitti Ahtisaari. - Kun Neuvostoliitto tunnusti monipuoluejärjestelmän oikeutuksen ja kansainvälisen oikeusjärjestelmän, historioitsija Fukusama julisti historian loppua, enää ei ollut kilpailevia järjestelmiä. Myös Suomi katsoi, että YYA-sopimuksen aika oli ohi ja Pariisin rauhansopimuksen meille asettamat ehdot

rauenneet. Aseellisia konflikteja ainakin Euroopan alueella pidettiin mahdottomina. Euroopasta ja sen ympäristöstä ei kuitenkaan ole tullut rauhan tyyssijoja. Pohjois-Irlantia lukuun ottamatta jokseenkin kaikki Euroopan konfliktit ovat sittemmin sattu-neet entisissä kommunistimais-sa.

- Arabikevät, muuten, ei lähtenyt liikkeelle Tunisiasta vaan pari vuotta aiemmin Pariisin esikaupungeista. Nuorten työttömyys eri puolilla maailmaa on kaikkialla levottomuuden lähde, kun liikkeellä ovat taitavat manipuloidut. Mistä sisällissodat ja levottomuudet varsinaisesti johduttavat? Kun demokratia ei toimi, tulonjako on epätasainen, korruptio rehoittaa eikä oikeusjärjestelmä toimi. Väestöryhmien kesken on vanhoja kätettyjä vihamielisyyksiä, jotka jokin saa liikkeelle. Sovittelu ei onnistu, ellei syvimpiä syitä tunnusteta.

- Jugoslavian hajoamisen jälkeen ei Euroopan rajoja ole kyseenalaistettu ennen viime viikkoja. Rauhanaika luo edellytykset taloudelliselle nousulle. Vakaus ja vauraus käyvät käsi kädessä. Kaksikymmentä vuotta sitten Puolan talous ja elintaso olivat samalla tasolla kuin Ukrainan, mutta nyt... Eri aikoina eri aatevirtaukset pyrkivät johtosamaan. Nyt on kyse yksityisyydestä contra kollektivismi. Onko pohjoismainen demokratia tullut tiensä päähän? kysytään. Se on jäykkä, kallis, ei ko-

rosta omavastuuta. Korvaavaa mallia ei ole tarjona. Mahdollisuus menestykseen omien edellytysten varassa on vaarantunut. Ennen tätä kutsuttiin säätykieroksi. The Economist kirjoitti: ”If you want to reach the American Dream - go to Sweden!”

Eurooppalaisen pakko, aasialaisen mahdollisuus

- Jos omistusta kasautuu yhden prosentin käsiin, tämä ei välttämättä tarkoita köyhien köyhtymistä. Kasvua tapahtuu kautta linjan, vaikka eri tahdissa. Kun eurooppalainen katsoo pakoksi, että menestys vaatii enemmän ponnistamista, aasialainen kokee vastaavan mahdollisuutena. Äärimmäinen epätasa-arvo tuottaa kaikille menetyksiä. Ei ole kyse vain tulotasosta, vaan yhteiskunnan tarjoamasta turvasta. Turvallisen yhteiskunnan hinta on korkea verotus. On löydettävä taso, joka toteuttaa sekä hyvinvoinnin että taloudellisen kasvun eikä lamautu riskinottoa.

- Globaalissa mittakaavassa on saatava aikaan uusi työnjako. Tämä edellyttää yrittämistä, keksintöjä. Uusin ideoin ja toimintatavoin luodaan vaurautta. Hyöty työllisyydestä ja talouskasvusta on yhteinen. On oltava kyky kohdata vastuksia ilman, että aiheutuu katastrofi. On välitettävä ratkaisuja, joilla lisätään epävakautta. Euroopan unioniin liittymällä olemme liittyneet arvoyhteisöön, emme vain talousyhteisöön.

- Kun otin vastaan kutsun tilaisuuteenne, en arvannut, että tässä välissä kokisimme rajojen siirron Euroopassa. Kestää kauan, ennen kuin suhteet tästä korjaantuvat.

- Georgian konfliktia 2008 pidimme vain sattumana jo rauhoittuneessa Euroopassa. Konflikti oli jo lähtökohdiltaan epäselvä. Ukrainassa nyt on tosin vallankumoushallitus, mutta vallassa on laillisesti valittu eduskunta. Rinnastus Kosovoon ei osu, Kosovossa hallitus oli hajottanut parlamentin, Kosovossa vähemmistöä oli sorrettu. Krimillä hallituksen kaato vieras valta, Krimin vähemmistöjä ei ole sorrettu. Ukrainan turvallisuudella on useita takaajia. Takuut tuntuvat nyt merkitykseltömiltä. Oliko Ukrainan viisasta aikoinaan luovuttaa ydinaseensa Venäjälle?

NATO, NATO, NATO

- Me olemme avoliitossa NATO:n kanssa. Asemamme ei ole uhanalainen, mutta se on toinen kuin NATO-maiden ympäröimän Ruotsin. NATO on puolustusliitto, mutta myös poliittinen arvoyhteisö. Tuskin naapurimaat olisivat siihen liittyneet, ellei näin olisi. Pahastuu ko Venäjä, jos me liitymme NATOon? Ulkoministeri Lavrov on sanonut, että jokainen valtio itse päättää, mihin järjestöihin liittyy. Tässä hän toistaa aikoinaan ETY-kokouksessa sovittua.

- Kun otin vastaan kutsun tilaisuuteenne, en arvannut, että tässä välissä kokisimme rajojen siirron Euroopassa. Kestää kauan, ennen kuin suhteet tästä korjaantuvat. Olen yleensä halunnut päättää esitykseni opti-

mistiseen toteamukseen, mutta nyt se on vaikeata.

Ahtisaari päätti esityksensä, joka hänen tapaansa oli polveileva, mutta suora ja kaihtelematon. Pitkien aplodien jälkeen oli tilaa keskustelulle. Puheenjohtaja Torstila aloitti kysymällä, onko pohjoismaisen suuntauksen ja yhteistyön merkitys vähentynyt. Pohjoismaat eivät ole menestyneet YK:n turvallisuusneuvoston vaaleissa. - Vika ei ole pohjoismaisessa mallissa, Ahtisaari vastasi, - on luonnollista, että frankofonimaat kannattivat Luxemburgia, eivätkä euromaatkaan tulleet meidän taaksemme, koska olimme tiukalla linjalla säästöpolitiikassa. Tuskin yleiskokouksen puheenjohtajakaan, Serbian ulkoministeri, meitä kannatti. Oli ihan hyvät vaalit. Yritetään toiste uudestaan. Ei riitä, että valvotaan, miten vaalit menivät, on seurattava, miten valitut käyttäytyvät. On esitettävä enemmän vaateita siitä, miten verorahojamme käytetään. Kiina, muuten, ei ole demokratia mutta pitää huolta kansalaisistaan. Kiina voittaa Intian elämisen laadun, terveyspalveluiden, eliniän pituuden suhteen.

Miksi Kiina äänesti tyhjää Krimin kysymyksessä? kysyttiin. - Se on Kiinan etujen mukaista. Tuskin Kiina haluaisi, että Dalai Lama alkaa järjestää tiibetiläisille vaaleja.

Venäjä, Venäjä, Venäjä

Kysyttiin, että johtuuko venäläisen nationalismin nousu siitä, että kansalla on huonot mahdollisuudet kehittää elintasoaan? - Minä tosin häipyen ennen Putinia, Ahtisaari arveli, - mutta voinen todeta, että nykyhetkellä haikaillaan Neuvostoliiton aikaa, suurvaltastatusta. Oikeusvaltion ja demokratian ajatusta on mahdoton yhdistää nykyiseen kuvioon. Weider-instituutti tutki sitä, kauanko kestää heikkojen maiden saavuttaa Singaporen taso hallinnon kestävyyden ja korruption vähäisyyden suhteen. Kolmenkymmenen maan keskiarvon pohjalta laskeen se kestää Venäjällä 377 vuotta.

Onko Krim alku vai loppu? Miten Venäjän ja lännen suhteet kehittyvät? Tästä pyydettiin arviota. Näin vaatimaan kysymykseen puhuja ei vastannut suoraan. - Pohjoisessa pidettiin vastikään jääuinnin kisat. Jättä hattuun nyt. Miksi kukaan ei ole vienyt Ukrainan kysymystä Haagiin? Kosovo voitti asiansa Haagissa. Täytyy suhteuttaa: valtioiden välisissä suhteissa ei aina ole mahdollista päästä tilaan, jossa asiat ovat hyvin, on kuitenkin tavoiteltava tilaa, jossa asiat ovat paremmin kuin huonosti. Euroopan unioniin otettiin taannoin jäseniä kovin nopeasti. Ei varmaan samoin lähitulevaisuudessa. Asioissa on edettävä asteittain. Kun suunnit-

Esitelmän jälkeen seurasi mielenkiintoinen keskustelu ajankohtaisista kriiseistä. Kuva Elias Iirola.

telin tapaamista presidentti Sarkozyn kanssa, ystäväni kehoitti, että odottaisin mieluummin seuraavaa presidenttiä.

Kuinka pitkälle tätä Krimpolitiikkaa voidaan jatkaa? puheenjohtaja kysyi. - Kaikkien intressissä on, ettei kriisi alueellisesti laajene. Ei tämä ole halpa asia Venäjällekkään: kaikkien liikenneyhteyksien uudelleen järjestely ynnä muu. Haluaisin nyt keskustella kysymyksestä ystäväni Lavrovin kanssa. Kaksi vuotta sitten puhuin kriisinhal-

linnasta suurvaltojen edustajille. Kolme kohtaa: 1. Ei saa toimia niin, että oppositio aseistautuu. 2. Dialogi on saatava aikaan heti. 3. Ongelmaksi käyneet johtajat on siirrettävä elegantisti syrjään (kuten Assad).

Yleisöstä kysyttiin aseellisen konfliktin mahdollisuudesta ja Venäjän sotaharjoituksista. Löytyykö Ukrainalle puolustajia? Ottaako Venäjä Ukrainan korvaukseksi lännen talouspakotteista? - Olisihan kummaa, jos Venäjä ei nyt järjestäisi so-

taharjoituksia, Ahtisaari kommentoi. - Obama on luvannut pidättäytyä sotilaallisesta väliintulosta. Venäjä tietää, että länsi seuraa tapahtumia tarkasti. Käyn keväällä Moskovassa, tapaan Lavrovin. Tärkeintä on estää aseellinen toiminta. Krim on jo menetetty. Ajattelin kysyä: "Veli hyvä, jos Krimillä oikaistaan vanha vääräys, miten olisi Viipuri? Tiedäthän, että olen syntynyt siellä." Krimin laivastotukikohdista ehkä olisi taas neuvoteltavissa neljänkym-

Ahtisaari väisti kysymyksen siitä, olisiko hän käytettävissä Ukrainan kysymyksen sovittelijana.

Keskustelemassa presidentti Martti Ahtisaari, Johannes Koroma sekä Erkki Anttila. Kuva Elias Iirola.

menen vuoden sopimus, tuntuisi kohtuulliselta.

Haagin tuomioistuin

Ahtisaari palasi NATO-kysymykseen. - Mitä maailmalla ajatellaan siitä, että Suomi ja Ruotsi eivät kyetneet liittymään NATOon? ”Hyväksytte siis ajatuksen NATO:n roolista hyökkääjänä.” Lopetetaan suomettumishöpötys. Kaikkein on liikeyttävä, mistä on hyötyä. (Apologeja yleisöstä.)

Ahtisaari väisti kysymyksen siitä, olisiko hän käytettävissä Ukrainan kysymyksen sovittelijana. Kysymykseen kansainvälisen oikeuden merkityksestä Ahtisaari vastasi palaamalla tar-

joamaan Haagin tuomioistuinta. Kysymyksen kaupallisen yhteistyön merkityksestä puhuja nyt kuittasi vahvistamalla äskeisen toteamuksensa kaiken yhteistyön merkityksellisyydestä. Henkilökohtaiset neuvottelut ovat tärkeitä. Presidentti Pekka Hallberg on juuri lähdessä Myanmarin Suomen valtion valtuuttamana. - Jos kansalliset tietäisivät, kuinka huonosti kansainväliset järjestöt hoitavat heidän asioitaan... onneksi eivät tiedä. Namibiassa sanoin, että olen pettynyt, ellei vähintään kolme valtiota kuuntele puheleitani, eivät pidä tointani tärkeänä. On myös tärkeää, ettei Yhdysvallat unohda Eurooppaa.

Pertti Torstila totesi lopuksi, että kun Putinin toistaiseksi mahdollinen lainmukainen kausi päättyy, Ahtisaari on 85-vuotias ja siis toivottavasti käytettävissä.

Klubi-illat usein päättyvät salin nopeaan purkautumiseen. Tällä kertaa meitä jäi muutama ryhmä kolpakkostrategieja parantamaan maailmaa. Jos löydätte arkistostanne Klubilehden 1/2010, voitte vertailla Ahtisaaren silloista maailman analyysia tähänhetkiseen ja todeta, miten maailma on muuttunut. Muuttuu se tämän kirjoittamishetken ja julkaisuhetken välilläkin.

Yrjö Larmola

Mikä on Crisis Management Initiative?

Presidentti Martti Ahtisaaren konfliktien ratkaisemista tai ainakin hallintaan saattamista varten perustama riippumaton organisaatio CMI on neljästätoista vuodessa pienestä alusta kasvanut yli 70 työntekijän ja asiantuntijan kokonaisuudeksi ja kuuluu alan johtaviin toimijoihin. Organisaatiolla on parikymmentä pitkää projektia vaikeissa kohteissa, muun muassa Jemenissä, Afganistanissa, Etelä-Sudanissa, Lähi-idässä ja Kaukasuksella.

■ ■ "Puolitoista miljardia ihmistä elää aseellisen konfliktin uhan alla", toimiston viestintä- ja varainhankintatiimin vetäjä Elina Lehtinen lausuu. Inhimillinen hätä on tässä pääasia, mutta ongelma on puettavissa myös talouden numeroiksi. Maailman väkivaltaisuuDET maksavat vuosittain kahdeksantuhatta miljardia dollaria. "Jos onnistuisimme vähentämään väkivaltaa edes kahdella prosentilla, säästäisimme EU:n vuosibudjettia enemmän rahaa."

CMI:n periaatteena on vahvistaa konfliktin osapuolten omia edellytyksiä riidan ratkaisuun, toimia taka-alalla, antaa omaan kokemukseensa pohjaavia neuvoja. Kummankin osapuolen on oltava halukas käyttämään välittäjää. Prosessit vaativat kärsivällisyyttä. Organisaatio on itsenäinen konfliktinratkaisujärjestö, sillä ei ole rasitteenaan valtioiden mahdol-

CMI
Martti Ahtisaari Centre

lista poliittista ja historiallista taakkaa. Yhdistyneisiin Kansakuntiin on jatkuva yhteys, organisaatiolla on edustajansa New Yorkissa ja toimisto Brysselissä.

Alalla toimii muitakin kansalaisjärjestöjä. Kaikki tuntevat toisensa. Saatetaan keskustella siitä, mikä niistä on luontevinta ottaa mikin ongelma hoitoonsa. CMI:n asiantuntijajoukko edustaa yli kahtakymmentä kansallisuutta ja puhuu kahtakymmentäkielisiä kieliä. Päärahoittaja on Suomen ulkoasiainministeriö, 70 prosenttia budjetista, rahoittajina ovat myös muut maat, EU ja kansalliset säätiöt, mm. Jane ja Aatos Erkon säätiö, sekä kansainväliset säätiöt. Organisaation toiminnan kannalta yksityisten tahojen tuki on tärkeää. Yksityiset henkilöt voivat tukea CMI:tä muun muassa liittymällä ns. Premium Donors Clubiin, osoitteessa www.cmi.fi/donate.

Kuinka vahvasti organisaatio

on kiinni perustajansa henkilössä? Eikö hänen maineensa ja auktoriteettinsa ole CMI:n uskottavuuden tausta? Ahtisaari on siirtynyt isän asemasta kummisedän asemaan, kuten hän itse luonnehtii, ja organisaatio on luonut tunnettuuttaan omien saavutustensa ja jo maailmalla tutuksi tulneiden kolmen kirjaimen - CMI - varaan. Jatkuvuuden edellytykset ovat olemassa.

CMI toimii vanhan patriisitalon huoneistossa Etelärannassa. Vieressä kohoaa työnantajien Palace-funkiskolossi. Voisiko ajatella, että uudistusoptimismi ja perinteen kunnioitus ovat tässä rinnakkain? Ilman kansallisten perinteiden huomioonottamista ei rauhaakaan rakenneta.

Yrjö Larmola

Rafael Wardi – keltaisen värin mestari

Värikkäät kukat värrien mestarille. Wardin entinen oppilas Sirkka Raikamo ojentaa kimpun halausten kera. Kuva Antti Virkkunen

Väreillä päästään sellaisiin paikkoihin, joihin yleensä ei mennä. Jokaisella on oma värinsä, oma maailmansa. Kun ihminen jää yksin, värit voivat olla hänen keskustelukumppaneitaan. Ne täyttävät sen tilan, josta läheinen on lähtenyt pois. Värit tuovat valoa elämään. Koloristille värit ovat kaikki kaikessa. Niillä on oma silunsa, oma puhutapansa. Ne voivat tulla lähelle, aivan viereen, mutta ne voivat myös lentää pois. Kauas. Äärettömyyden reunalle

■ ■ Rafael Wardi (85 v.) on keltaisen värin mestari. Ei määrällisiä. Ei käskijä. Vaan elämänumppani. Tämä tuli kauniilla tavalla esille, kun suomalaisen nykytaiteen kuuluisin koloristi istui seurassamme 4.2.2014 Klubin juhlasalissa sen jälkeen, kun puolisisentaa klubilaista oli käynyt aveceineen tutustumassa hänen retrospektiiviseen näyttelynsä Ateneumissa. Esillä oli noin 90 Rafael Wardin teosta niiltä vuosikymmeniltä, jolloin hän alkoi (5-vuotiaana) täyttää omaa maailmansa omilla piir-

roksillaan ja väreillään, varhain kuolleen isänsä jälkeen, aina näihin vuosiin, tähän päivään saakka.

Rafael Wardi on valoisa optimisti. Ateneumin näyttelyesitteessä hän sanoo: ”Jokaiseen väriin minulla on yksi kokemus, tarkkaan sitä vastaava. Se on minun elämäni kirja. Ja kaikki parhaat työt ovat edessäpäin!” On siis muitakin värejä kuin keltainen. Koloristillammekin on omat värikautensa, kuten useilla muilla maailmanluokan kuvataiteilijoilla.

Rafael Wardin värimaailmasta nousevat esiin punainen, keltainen ja musta. Tässä järjestyksessä.

Jokainen hänen työnsä on ankkuroitunut johonkin reaali maailman ilmiöön. Niillä on omat juurensa arkipäivässä. Ne ovat kiinni hänen oman elämänsä tarinassa. Usein työhuoneessa, siinä miljöössä, joka sieltä avautuu. Ihmisissä. Esineissä. Liikkeessä. Mutta joskus myös tehtävässä, kuten silloin, kun hän maalasi presidentti Tarja Halosen muotokuvaa tai Kansallisteatterin huikean menestyksen saavuttanutta ”Kvartettia”.

Pölyhiukkanen

Näyttelykierroksemme alkoi suurikokoisen, monivärisen maalauksen edestä. Se oli näkyvä Katajanokalta, Rafael Wardin yhdestä monista työhuoneista. Siinä oli selvästikin aurinkoinen piha, jota jokin eteerinen, hauras, yksinäinen ihminen katseli sisältä päin. Tummasävyiset ikkunan raamit rajasivat näkymän ja korostivat valon ja varjon samanaikaista yhteiselo.

Oppaamme sanoi, että keltainen valo väreilee ikään kuin siinä leijailisi hienonhienoja pölyhiukkasia. Se oli mainio kuvaus maalauksen hengestä. Ehkä juuri kaikesta siitä taianomaisesta liikkeestä, jonka Rafael Wardi on omassa värimaailmassaan onnistunut pysähdyttämään silmänräpäyksen mittaiseksi tuokioksi.

Rafael Wardi: Auringonkehrä. Kuva: Finnish National Gallery / Hannu Pakarinen

Mutta katseeni irtaantui Katajanokalta, kun huomasin, että oppaamme oikean käden nimetömmässä olevaan, ruusunmuotoiseen hopeasormukseen oli takertunut liehuva pölyhiukkanen! Jännitin koko kierroksen ajan, pysyisikö se kiinni oppaan eloisasti tanssivissa käsissä. Kyllä se pysyi. Ja näyttelykierroksen päätyttyä sain kuulla, ettei se ollutkaan mikä tahansa pölyhiukkanen, vaan suotuva oppaan kaulaliinasta. Mutta kun se oli tarttunut hopeasormukseen, se oli kuin tervehdys, viesti, Rafael Wardin varhaiselta taiteilijanuralta. Hän oli nimittäin päässyt Ateneumiin hopeasepälinjalle, mutta maalaustaide tempaisi pian hänet matkaansa.

Auringonkehrä

Valtavan suurikokoinen maalaus vuodelta 1980, Auringonkehrä, pysähdytti. En tahtonut saada silmiäni ja ajatuksiani sii-

tä irti. Minulle se oli ehdottomasti näyttelyn vaikuttavin teos. Ehkäpä juuri siksi, että se kertoi niin väkevästi keltaisen värin mestarista. Tai ehkä sen vuoksi, että Rafael Wardi oli katkenyt sen sisälle valtavan latauksen omia ajatuksiaan, oman maalaustaiteensa filosofiaa.

Englannissa, Salisburyn tasangolla sijaitsevan Stonehenge tarina leijaili arvoituksellisesti maalauksen ympärillä. Taitelija oli kietonut häikäisevän, keltaisen valon sisälle ihmishahmoja, jotka tuntuivat olevan äänessä kaiken aikaa. Mieleeni tuli George Frederic Wattsin (1817-1904) maalaus ”Vedenpaisumuksen jälkeen neljäskymmenesensimmäinen päivä”, jonka kanssa taiteilija oli työskennellyt puoli vuosikymmentä ennen kuin hän toi sen näytteille Aurinko-nimisenä. Se oli esillä Ateneumissa runsas vuosi sitten. Silloin ajattelin, ettei ku-

Lähes systemaattisesti Rafael Wardi on maalannut koko luomiskautensa ajan mieshahmot siniseen tai tummaan varjoon.

kaan voisi kuvata auringon käsitsemättömää mahtavuutta paremmin. Olin väärässä. Rafael Wardi oli pystynyt siihen keskellä mahtavasti pauhaavaa luomisvirtaansa. Nyt Auringonkehrä oli saatu lainaksi Ateneumiin Seurakuntayhtymän tiloista.

Vanhenemisestä

Anna-Liisa Haavikko kirjoitti viime joulukuussa Helsingin Sanomiin hienon artikkelin ”Taidemaalari Rafael Wardi kadotti värit”. Sitä varten hän oli haastatellut Rafael Wardia monta vuotta sen jälkeen, kun tämän Reeta-vaimo oli päässyt ensimmäiseen alzheimer-potilaille tarkoitettuun hoitopaikkaan, Leenan-kotiin, jossa hän kuoli marraskuussa 2001.

”Tein päätöksen, että olen hänen kanssaan. En kutsu sitä hoitamiseksi, olin vain läsnä. Kaiken muun sivuutin, ihmisuhteetkin työnsin pois. Päätin, että olen loppuelämäni hänen kanssaan.”

Näin tapahtui.

Artikkelissaan Haavikko kirjoitti: ”Rafael Wardi piirtää ja maalaa vaimoan ja muita hoitokodin asukkaita. Öljyväreillä hän ei voi laitoksessa työskennellä, joten hän vaihtaa pastelliväreihin. Niillä hän kuvaa suljettua maailmaa, jonka moni omainen haluaa unohtaa. Hän asettaa kuviaan näytteille. Hän puhuu julkisuudessa siitä, miten vanhuk- sia kohdellaan laitoksissa.”

”Keltainen on vain yksi väri...”. Rafael Wardi, keltaisen valon mestari, kertoi taiteestaan klubilaisille. Kuva Antti Virkkunen

Ateneumissa saimme nähdä vaikuttavan sarjan tämän elämänvaiheen töitä. Rafael Wardi kertoo haastattelussaan itse: ”Ehkä haluan todistaa maalamalla, että elän. Vanhemmiten sitä kääntyy sisäänpäin. Nyt olen mennyt todella sisään sisuksiin asti ja syvälle. Yöllä usein ajattelen, millaista on minun verenkierro, millaisia ovat luuni.”

Rafael Wardin retrospektii-

visestä näyttelystä tulee mieleen Aila Meriluodon päiväkirja, joka (Anna-Liisa Haavikon kirjarvostelun mukaan) on myös kertomus vanhenemisestä. ”Se ei ole menettämistä ja luopumista, vaan rikastumista, täyttymistä äärimmilleen.”

Keltaisen katoaminen

Vielä silloin, kun Rafael Wardi maalasi presidentti Halosen

muotokuvaa Kultarannassa, keltainen väri hehkui elävästi. Se näkyi lopputuloksessa ja niissä merimaisemissa, jotka syntyivät samoihin aikoihin, kuten myös niissä henkilöhahmoissa, jotka olivat esillä Ateneumissa.

Mutta sitten keltainen katosi. Ei yhtäkkiä, vaan vähitellen. Sen sijalle hiipi musta. Se näyttäytyi ensin massiivisena, taidokkaana, vaikuttavana ”Kvartetissa”, joka oli sijoitettu näyttelyssä Rafael Wardin oopperalavasteiden ja -asusteiden viereen.

Samalla tapahtui Wardin valoisien, keltaisten, naishahmojen katoaminen.

Lähes systemaattisesti Rafael Wardi on maalannut koko luomiskautensa ajan mieshahmot siniseen tai tummaan varjoon. Ehkä se oli jonkinlaista, piilotajuntaista, protestia sitä vastaan, että hän menetti isänsä niin varhain lapsena. Lapsi tottui rakentamaan oman elämänsä naisten kanssa, naisten varassa. Mieshahmo ei ollut samalla tavalla läsnä.

Silti on selvää, ettei Rafael Wardilla ollut maalaustaitessaan samanlaista, etäistä ja vaikeaa suhdetta naiseen, kuin esimerkiksi Edward Munchilla, toisella kuuluisalla koloristilla, joka valitti, että ”aikoinaan me puhuimme ihan kaikesta ja elämämme oli kuin unelma, mutta nyt me olemme vieraita toisillemme” (ks. esim. www.wiki-painting.org, Cupid and Psyche

tai billbrewer.blogipot.)

Vaikka Rafael Wardi peittää uusimmissa töissään sekä itsensä että lähimmäisensä tummaan hämärään ja antaa punaisen värin vain hieman vilahtaa mustan keskeltä, hänen vaimonsa jää loistamaan kirkkaaseen keltaiseen.

Musta aurinko

Klubin juhlasalissa Rafael Wardi vastailee iloisesti hymyillen kysymyksiin. Hän on edelleen täynnä luomisvoimaa. Hän maalaa päivittäin Kaapelitehtaan ateljeessaan. Eikä siinä kaikki. Hän tanssii. Hän alkoi muutama vuosi sitten, 82-vuotiaana, käydä tanssitunneilla!

Lainaan vielä Anna-Liisa Haavikkoa: ”Wardin tanssi oli aivan pientä liikettä. Hän oppi, miten kauniisti voi tanssia vain liikuttamalla käsiään tai pyörimällä tuolilla. Wardi löysi (yhdessä ystävänsä Maija Karhusenja koreografi Raisa Venamon kanssa) persialaisen tarinan, joka kertoi saavuttamattomasta rakkaudesta ja yksinäisyydestä. Kertomuksessa mies kuulee kadulla naisen äänen ja näkee tämän kädet. Hän rakastuu palavasti, mutta ei koskaan tapaa naista.”

Rafael Wardille valo on keltaista. Mutta ei mitä tahansa keltaista, vaan hänen omaa keltaistansa. Se tuntuu olevan täynnä salaisuuksia. Ehkä hän katselee itseään, ympäristöään, maailmaa siitä olemattomuuden pisteestä, joka on tulvillaan va-

loa. Sieltä hän on nähnyt myös auringonkehrän ja siirtänyt sen öljyväreillään kankaalle meidän kaikkien iloksi.

Kun ajattelin hänen väri-maailmansa liikettä punaisesta keltaisen kautta mustaan, tuli mieleeni kysyä (ennen kuin iltateriä tuotiin pöytiimme), voisiko koloristimme vielä maalata yhtä suuren mustan auringon kuin Auringonkehrän? Sinnekin voisi katkea hiljaa hymiseviä salaisuuksia!

Savuporokeitto ehti tulla ennen kuin kuulumme vastauksen.

Ateneumissa oppaina toimivat Virve Kallio ja Marjo Kokkonen. Näyttelyvierailun isäntänä oli Klubin kulttuuritoimikunnan jäsen, taidemaalari Antti Virkkunen. Klubin illallisilla Rafael Wardille puhui hänen entinen oppilaansa Sirkka Raikamo, joka ojensi hänelle värikkään, hyvin koloristisen kukkakimpun)

Weijo Pitkänen

Keskusteluseura Ukot

Jatkosodan viimeisinä vuosina 1943-1944 sekä välittömästi sodan jälkeen ja erityisesti 1945-1952 vallitsi maassamme vaikea poliittinen tilanne, joka jatkui suurvallaliittoutumien kylmänä sotana aina 1990-luvulle saakka.

■ ■ Silloin kaivattiin luottamuksellisia henkilökohtaisia suhteita erityisesti johtavassa asemassa olleiden ja olevien kesken. Tämä koski siihen aikaan vielä pääasiassa miehiä, koska yhteiskunnan johtavilla paikoilla oli pääasiassa miehiä. Näin oli niin politiikan, talouselämän kuin turvallisuuskysymysten aloilla. Ensimmäinen ”vaaran vuosien” jakso liittyi sodan loppuvaiheeseen eli valvontakomission aikaan 1944-1947 ja toinen sen jälkeiseen vasemmistokaappauksen oletettuun uhkaan, josta Neuvostoliiton naapurivaltiot antoivat vaarallisia esimerkkejä. Oli siis luonnollista, että lähinnä porvarillisissa piireissä elettiin epävarmoja aikoja ja kaivattiin yhteyksiä samoin ajatteleviin aateveljiin.

Tältä pohjalta syntyi useita aivan spontaanisesti pieniä ryhmäkuntia, joiden jäsenet kaipasivat toistensa tukea tietoja vaihtamalla ja mielipiteitä vertailemalla. Näin muodostui myös erilaisia ”yhdistyksiä” toveri- ja kollegapiireistä. Yksi erikoisuus oli hakeutuminen kontakteihin länsivaltavoittois-

ten organisaatioiden kanssa. Erityisen tärkeitä oli luoda yhteyksiä Yhdysvaltojen suuntaan. Tästä esimerkkinä muun muassa Rotary-liike, joka Lions-klubien ohella kasvoi räjähdysmäisesti. Näistä organisaatioista muodostui sitten vuosien saatossa hyväntekeväisyyteen keskittyviä maailmanlaajuisia liittoja, joiden puitteissa voitiin myös laajentaa eri ammattikuntien yhteyksiä nuorisovaihdon ohella. Nämä organisaatiot olivat kuitenkin liian laajoja edellä kuvattuihin henkilökohtaisiin kontakteihin ja niiden luottamuksellisiin tarpeisiin. Syntyi siis pienryhmiä pohtimaan maamme tulevaisuutta. Ne tarvitsivat kokoontumistiloja, jolloin Suomalaisen Klubien rooli muuttui entistä tärkeämmäksi. Niitä ei tarvinnut enää perustaa, vaan ne olivat jo olemassa valmiina palvelemaan, koska ne olivat jääneet elämään, kun rauhansopimukseen vedoten yhdistyksiä oli lakkautettu.

Eräs mielenkiintoinen ja omalaatuinen kuppikunta on todennäköisesti jo 70 vuotta täyttänyt lounasseura ”Ukot”. Sen kaikki vaiheet eivät valitettavasti ole tiedossa, mutta lyhyt kuvaus kertoo vuosikymmenien saatossa tapahtuneesta kehityksestä. Emme tunne tarkalleen perustamistapahtumia, mutta perimätiedon mukaan ”Ukot” olisi perustettu sodan loppuvaiheessa tai aselevon ollessa jo voimassa. Kokoontumispaikka-

na on ollut Seurahuone Helsingin Rautatien varrella ja nimenomaan sen Turkkilainen kabinetti, jota Suomen Marsalkkan käytti tapaamispaikkanaan. Jostain tuntemattomasta syystä jäsenmäärä on supistettu seitsemään (veljekseen?).

Emme tiedä, miten ensimmäinen peruskokoonpano on syntynyt, mutta sen jälkeen luonnollinen poistuma on täytetty yhteisesti pohtimalla eikä tietävästi kukaan ehdokas ole kieltäytynyt. Eräät korkean iän saavuttaneet ovat itse älynneet irtaantua joukosta antaakseen tilaa nuoremmille. Eronneita ei ole sentään unohtettu, joten pöydän ympärillä on joskus saattanut istua kahdeksankin ukkoa. Vieraita on myös kutsuttu tilanteen niin edellyttäessä.

Pitempiaikaisia kokoontumispaikkoja on ollut ainakin neljä, aluksi edellä mainittu Seurahuone, sitten hotelli Marski, seuraavaksi Katajannokan Kasino (entinen Upseerikerho) ja nyttemmin Helsingin Suomalainen Klubi varsin luonnollisena ratkaisuna.

Keitä olivat sitten varsinaiset Ukot? Kun käytettävissä ei ole varsinaisia pöytäkirjoja, täytyy luottaa eri lähteisiin, jopa elämäkertoihin. Perustajajäseninä lienevät olleet ministeri P J Hynninen, pääministeri T M Kivimäki, eversti V Nihtilä ja pääministeri J Rangell. Ajankohta on saattanut olla heti sodan jälkeen. Edellä mainittujen

Ukot koolla Klubilla. Oikealta suurlähettiläs Heikki Talvitie, vuorineuvos Mikko Kivimäki, kenraaliluutnantti Ermei Kanninen, vuorineuvos Juhani Ahava, pankinjohtaja Veikko Ylitalo ja valtiotieteiden kandidaatti Olli Kivinen. Kuva: Jarmo Heinonen.

Ukkojen syntymäajat ajoittuvat vuosille 1883-1897 ja kuolinajat 1960-1982.

Yhteiskunnallista roolia ilmaisevat parhaiten jäsenien ammatit tai luottamustehtävät. Ministereitä on ollut yhteensä 30 Ukon joukossa viisi, joista kaksi pääministeriä, suurlähettiläitä myös viisi, samoin vuorineuvoksia. Kenraaleja tai everstejä on ollut neljä, samoin lääkäreitä, juristeja kaksi (ammatti), lehdistöä kaksi, samoin pankinjohtajia, yksi ylipormestari ja yksi arkkiaatri. Ammattikuntajakautuman voi rakentaa myös toisin perustein, mutta edellä lueteltu on eräs Ukkojen merkityksellisyttä kuvaava.

Mitä Ukot sitten tekivät muuta kuin juttelivat päivän tilanteesta? Söivät hyvin ja joivat protokollan edellyttämiä viinejä ja snapseja? Pari kertaa vuodessa kutsuttiin jokunen vieras tai käytiin tutustumismatkoilla teollisuus- ja maanpuolustus-

kohteissa. Kaksi kertaa on vierailtu jopa ulkomailla, kerran Espanjassa G W Sohlbergin vieraina ja toisen kerran uudelleen itsenäistyneessä Virossa Suomen Poikien opastuksella. Rapuja on syöty elokuussa jopa eräiden Ukkojen kesäasunnoilla.

Naisvallan lisääntyessä ovat rouvat päässeet mukaan Espanjaan ja viime aikoina rapukesteihin. Vallankumousta enteilee se, että nyttemmin rouvat kokoontuvat samaan aikaan avecien ryhmässä, muttei suinkaan samassa ravintolassa. Etäisyys taitaa olla puoli kilometriä - ainakin toistaiseksi.

Mitä Ukot ovat saaneet aikaan? Tuskin mitään suoranaisesti, mutta välillisesti kyllä. Se tapahtuu kunkin Ukon omassa vaikutuspiirissä niiden tietojen ja mielipiteiden vaihdon pohjalta, joita itse kukin saa toisiltaan. Enpä juuri muista yhteistä tilaisuutta, josta olisin yli 30 vuo-

den mukana olon aikana lähtenyt pois ilman, että olisin saanut vaikutteita ja tietoja omien pohdiskelujeni täydennykseksi. Miten itse kukin on tietojaan käyttänyt, on jokaisen oma asia. Harvoin on sovittu jostain yhteydenotosta edistääksemme mielestämme yhteistä hyvää valtakunnan eduksi.

Tärkeintä on, että pienissä toveri (Ukko-)piireissä kuullaan myös erilaisia mielipiteitä, joita sitten luottamuksellisesti käytetään hyväksi. Ei suinkaan yksityisten etujen ajamiseksi, vaan yhteisten asioiden puolesta. Siksi kaikki Ukot ovat eläkeläisiä tai sellaisiksi pääsevät (joutuvat) samoihin aikoihin joukkoon liittyessään kutsuttuina. Mukaan otetaan vain yhteisellä päätöksellä.

Kyllä me ukot tarvitsemme miehistä toveruutta.

*Ermei Kanninen,
Ukko vuodesta 1983*

Finnair tutuksi Ilmailun illassa

Finnairin toimitusjohtaja Pekka Vauramo oli kokoonnut kuulemaan 27.2. runsaslukuinen joukko ilmailusta kiinnostuneita Klubimme jäseniä. Vauramo käsitteli esityksessään laaja-alaisesti Finnairin nykytilannetta, siihen liittyviä haasteita ja mahdollisuuksia sekä yhtiön tulevaisuuden näkymiä. Ilmailuillan aihe ja esittäjä herättivät kuulijoissa suurta mielenkiintoa. Läsnä olleiden esittämiä kysymyksiä riitti niin paljon, että kaikki eivät ajan puutteen vuoksi pääseet omaa kysymystään edes esittämään.

Lentoliikenne maailmanlaajuisesti

Liikenneilmailu on tasaisesti kasvava toimiala. Matkustajamäärien vuotuinen kasvu on ollut viime vuosina n 3-7 %. Tällä hetkellä kasvu on suurinta Aasian suunnalla ja rauhallisinta Euroopassa. Aasian merkitys on Finnairille hyvin suuri ja sen varaan rakennetaan kaikki muu

toiminta. Suomen väkiluku on niin pieni, että Finnairin kasvu ei voi perustua yksinomaan kotimaan markkinoihin, vaan laajempaan matkustajakuntaan. Aasian liikenteen lisäksi myös kauttakulkuliikenne on Finnairille hyvin tärkeää.

Finnairin toimitusjohtaja Pekka Vauramo. Kuva Jarmo Heinonen.

Alalla on nykyisin entistä vähemmän Finnairin kaltaisia perinteisiä lentoyhtiöitä. Kaikki isot menestystarinat viimeisten kymmenen vuoden aikana ovatkin syntyneet halpalentoyhtiöissä. Halpalentoyhtiöiden suurta määrää selittävät kaksi asiaa. Ensinnäkin, kilpailun vapautuminen on laskenut alalle tulo-kynnystä. Jokainen, joka täyttää viranomaisten vaatimukset, voi nykyisin perustaa lentoyhtiön. Toiseksi, rahoituksen saaminen lentoyhtiön perustamiseen on yllättäen helpottunut finanssi-kriisin seurauksena. Tilanne on johtanut halpalentoyhtiöiden määrän kasvamisen lisäksi koko alaa koskevan suuren ylikapasiteetin muodostumiseen.

Perinteisten lentoyhtiöiden

ja halpalentoyhtiöiden lisäksi on syntynyt uudenlainen lentoyhtiökonsepti, ”hiekkayhtiöt”, eli Persianlahden alueen lentoyhtiöt. Hiekkayhtiöiden palvelukonsepti on erittäin korkeatasoinen ja kaikki koneet ovat uusia, mutta kustannustaso on oleellisesti alhaisempi kuin Finnairilla. Matkustajaprofiili näillä yhtiöillä on kuitenkin hyvin Finnairin kaltainen.

On tyypillistä, että lentoyhtiöt perustavat kotipaikkansa, eli ”kotipesänsä” jonnekin. Tähän ajattelutapaan on tulossa vaihtoehtoinen ratkaisumalli. Norwegian rakentaa parhaillaan virtuaalimallia, jossa näitä ”kotipesiä” onkin yhden ”hubin” sijaan useissa paikoissa. Mikäli he onnistuvat täyttämään toiminnan

edellyttämät viranomaismääräykset ja säilyttämään palvelujensa laadun, tulee Norwegian olemaan jatkossa erittäin kilpailukykyinen lentoyhtiö.

Lentotoiminnan vapautuminen ja uusien kilpailijoiden ja halpalentoyhtiöiden alalle tulo on pakottanut vanhat yhtiöt etsimään tehokkaampia toimintatapoja. Lisää tehokkuutta on saavutettu lentoyhtiöiden yhdistymisen ja yhteistyön, eli konsolidoitumisen kautta. Konsolidatioaalto on pyyhkäissyt läpi eteläeuroopan, keskieuropaan ja osin itäeurooppaa, mutta täällä sitä ei ole vielä tapahtunut.

Mikäli pohjoismaissa tapahtuu tulevaisuudessa vastaavaa, ei Finnairin kannata jäädä yksin, vaan olla aktiivisesti mukana yleisessä kehityksessä. Yksin jääminen merkitsisi kutistumisen tietä ja toiminnan suhteuttamista kotimaisten markkinoiden mukaan. Silloin ne lentoyhtiöt, jotka olisivat säilyttäneet kilpailukykyänsä, tulisivat syömään Finnairin jäljelle jääneet kannattavat reitit yksi kerrallaan pois. Tässä skenaariossa uhkakuvana olisi ei toivottu surkastuminen. Strategisessa mielessä Finnairin siis kannattaa pysyä kehityksen trendeissä mukana, myös mahdollisessa pohjoismaita koskevassa yhtiöiden konsolidoitumisessa ja puolustaa samalla Helsinkiä omana vahvana ”kotipesänään”.

Aasian liikenteen vahva volyyymi tuottaa suomalaisille lentomatkustajille positiivisia seurannaisvaikutuksia.

Kim Jäämeri (vas.) luovutti Ilmailu-teemailtojen vetäjän tehtävät Henrik Elolle. Kuva Jarmo Heinonen.

Aasian liikenteen merkitys Finnairille

Suomen sijainti on maantieteellisesti ainutlaatuinen Aasian liikenteen operoinnin kannalta. Tämä perustuu siihen, että edestakainen lento Aasiaan voidaan toteuttaa Helsingistä käsin yhden vuorokauden aikana. Tämä etulyöntiasema muihin Euroopasta toimiviin lentoyhtiöihin nähden on johtanut siihen, että Koillis-Aasiasta on muodostunut Finnairin reittiverkoston ja liikennöinnin painopiste. Käytännössä edestakainen lento kohteeseen Koillis-Aasiassa ja takaisin 24 tunnin sisällä mahdollistaa operoinnin laskennallisesti katsoen yhdellä koneella/kohde. Tämä mahdollistaa koneiden käyttöasteen ylläpidon hyvin korkealla tasolla ja merkittävien taloudellisten hyötyjen saavuttamisen. Finnairin kauko-

laivaston päivittäinen käyttöaste on yli 16 tuntia. Samaan lukemaan ei pääse tällä hetkellä tietävästi mikään muu lentoyhtiö.

Aasian liikenteen vahva volyyymi tuottaa suomalaisille lentomatkustajille positiivisia seurannaisvaikutuksia. Aasian lentojen jatko yhteyksien tuottamiseksi rakennettu reittiverkosto muualle Eurooppaan on huomattavasti suurempi kuin yksin suomalaisilla matkustajamäärillä kyettäisiin ylläpitämään tai mitä Suomi kokonsa puolesta tarvitsisi.

Yhteistoimintamuotojen kehittäminen tänä päivänä

Yhdistyminen ja yhteistyö muiden yhtiöiden kanssa hakee uusia muotojaan. Finnair on Oneworldin jäsen, yhtenä lentoalianssin pienimmistä. Tästäkin huolimatta yhtiön kauttakulku-

liikenteen osuus on Oneworldin suurin. Vuonna 2013 Finnair aloitti yhteistyön Atlantin ylilennoista British Airwaysin, Iberian ja American Airlinesin kanssa. Yhtiöt myyvät lentojaan ristiin yhtenäisillä hinnoilla internetin ja matkatoimistojen kautta. Yhteistyö koskee myös yhteistä kapasiteetin käytön suunnittelua. Ensimmäiset tulokset toiminnasta ovat olleet erittäin myönteisiä.

Vastaavanlainen yhteistyöhanke on aloitettu myös Japanin lentojen osalta. Lentojen myynti aloitettiin jo 2013 puolella ja operointi huhtikuussa 2014. Kumppaneina ovat Japan Airlines ja British Airways.

Finnairin rakennemuutos

Finnairin selkeänä tavoitteena on kilpailukyvyyn ja kannattavuuden palauttaminen. Kustannussäästöohjelman tavoitteena on saavuttaa 200 miljoonan pysyvät kustannussäästöt vuoden 2010 tasoon nähden tämän vuoden loppuun mennessä. Kasvun mahdollistamiseksi yhtiö pyrkii pienentämään kulujaan. Kustannussäästöohjelma näkyy esimerkiksi siinä, että tänä päivänä lennetään enemmän lentoja kuin kolme vuotta sitten, mutta yhtiöllä on käytössään yhdeksän konetta vähemmän. Tähän on päästy koneiden käytön tehostamisella, reittiverkoston uudelleen järjestelyillä, yksittäisten reittien kannattavuuden tarkastelulla ja arvioimalla näiden

vaikutuksia koko verkostoon. Uudelleenjärjestelyillä on onnistuttu saavuttamaan koneiden lisääntynyt käyttö- ja täyttöaste.

Säästöohjelman lisäksi kannattavuutta tavoitellaan uudistetulla kaupallisella strategialla, eli myydään kaikki liput oikeaan aikaan, oikeassa paikassa ja oikeaan hintaan. Tavoitteena ei ole saada kaikista lipuista kovinta hintaa, vaan hinta, jolla varmistetaan koneiden mahdollisimman korkea täyttöaste. Kannattavuutta tavoitellaan myös kasvulla ja kasvu edellyttää uusinvestointeja. Uusien konehankintojen vaikutus yhtiön toimintaan tulee olemaan huomattava. Finnairilla on n. kahden vuoden etumatka keskeisiin eurooppalaisiin kilpailijoihinsa nähden uusien Airbus 350 hankkimisen osalta. Uusi konekalusto on polttoainetaloudellisempaa, jolloin kulut/matkustaja –suhte on taloudellisesti huomattavasti optimaalisempi vanhempaan konekalustoon verrattuna.

Finnairin tulevat investoinnit

Finnair valmistautuu edessä oleviin merkittäviin investointeihin. Yhtiön konekanta koostuu uudehkosta sekä keskellä taloudellista käyttöikänsä olevasta kalustosta. Lentokoneiden taloudellinen käyttöikä on n. 20 vuotta. Kaluston ikääntymiseen on siis valmistauduttava ajoissa.

Tämän hetken painopisteessä on valmistautuminen laajarakokoneiden uusinvestointeihin. Yhtiöllä on jo päätettyjen investointien lisäksi mahdollisuus myös lisäkoneiden, eli optiokoneiden hankkimiseen. Näistä lisäinvestoinneista ei ole vielä tehty päätöksiä, mutta toteutuessaan hankinnat puolitostakertaistaisivat Finnairin kaukolaivaston koon. Airbus 350 –koneita on tilattu 11 kpl ja optiot mahdollistavat edelleen kahdeksan lisäkoneen hankinnat. Ensimmäinen kone aloittaa liikennöinnin Finnairin väreissä vuoden 2015 toisella vuosipuoliskolla.

Seuraavan kahden vuoden aikana Finnair päättää myös seuraavan sukupolven kapearakokoneiden hankinnoista. Kokonaisuudessaan tulossa olevat investoinnit ovat arvoltaan n. 2,5 miljardia.

Lopuksi

Pekka Vauramo päätti esityksensä sanoihin: ”yrityksellä on 90 vuotta takana ja kovasti tehdään töitä, että samanlainen tulevaisuus olisi edessäpäin ja uskon, että se on täysin tehtävissä”.

Tähän mekin uskomme ja seuraamme mielenkiinnolla Suomalaisen lentoyhtiömme vaiheita myös jatkossa.

Henrik Elo

Finnair

Yhtiö täytti 90 vuotta 20.11.2013

Liikevaihto n. 2,4 miljardia euroa

Tappiollinen viisi viime vuotta (lukuunottamatta v. 2012)

Henkilöstö n. 6000, joista 700 Suomen ulkopuolella.

Työntekijöistä selvästi yli 80 % suomalaisia

Finnair tähtää siihen, että toimintaa kasvatetaan Helsingistä käsin

Yhtiö valmistautuu investointeihin

Liikenneilmailun osuus Suomen BKT:stä 3,5 %.

Helsinki-Vantaa on Suomen toiseksi suurin työpaikkojen keskittymä. Suurin on Helsingin keskusta. Lentoliikenneala työllistää Suomessa n. 180 000 ihmistä, mistä noin puolet Helsingin seudulla.

Auktorisoimaton Paavo Väyrynen

Klubin maaliskuun kirjaillan aiheena oli Lasse Lehtisen ja Sanna Ukkolan kirja "Vastarannan kiiski, Paavo Väyrysen ihmeellinen elämä". Molemmat kirjoittajat olivat esittelemässä teoksen syntyä ja taustoja Veikko Sonnisen isännöimässä kirja-illassamme.

■ ■ Elämäkerrat ja muistelmat ovat olleet vuosikymmenien ajan suomalaisten suosikkilukemistoa. Poliitiikan ja elinkeinoelämän vaikuttajien sekä kulttuuri- ja urheilusankareiden elämä kiinnostaa. Elämäkertojen hyvät myyntiluvut ovat varmasti yksi syy, miksi kirjamarkkinoille on alkanut tulla myös niin sanottuja auktorisoimattomia elämäkertoja. Tällaisiksi luetaan kirjat, jotka ovat syntyneet ilman kohteen myötävai-

kutusta tai lupaa. Esimerkkinä tästä kirjagenrestä ovat mm. "Saiskos pluvan, Vesa-Matti Loiri" (kirj. Petri Nevalainen), Sauli Niinistöä käsittelevä "Nimismiehen kiharat" (kirj. Petri Nevalainen) ja "Paavo Lipponen" (kirj. Katja Boxberg). Lasse Lehtisen ja Sanna Ukkolan kirja Paavo Väyrysestä on juuri edellisten kaltainen auktorisoimaton elämäkerta.

Kirjoittajien mukaan aloite kirjan kirjoittamisesta tuli kustantajalta, joka ehdotti hanketta Lasse Lehtiselle. Lehtinen taas houkutteli kirjan toiseksi kirjoittajaksi Sanna Ukkolan. Lasse Lehtinen tunnetaan useiden veijariromaanien kirjoittajana, mutta onpa hän julkaissut useita vakavampiakin teoksia. Lehtisen väitöskirja käsitteli Urho Kekkosen ja SDP:n suhteita vv. 1941-88. Sanna Ukkola taas on kokenut ja teräväkynäinen toimittaja, joka nykyisin työskentelee Yleisradion poliittisessa toimituksessa.

Helsingin Sanomien pitkäaikainen poliitiikan toimittaja Unto Hämäläinen epäili Vastarannan kiiski -kirjaa käsittelevässä arvostelussaan, että "onkohan taas kerran käynyt niin, että nainen on tehnyt ikävän arkistotyön ja mies tullut mukaan hankkeeseen vasta siinä vaiheessa, kun nautitaan kirjoittamisen riemusta" (HS 29.9.2013). Hän kuitenkin jatkaa, että "oli niin tai näin yhteistyön lopputuote on helpolukuinen ja hieman hävytön

kirja Väyrysestä".

Hämäläisen arvioon on helppo yhtyä. Kun kirjaan tarttuu, se on luettava keskeytyksittä kannesta kanteen. Ilmaissullinen hersyttely ja rento kielituoivat mieleen monet Lasse Lehtisen veijariromaaneista. Ei siis tarvitse ihmetellä tapaa, jolla kirjan päähenkilö, tohtori Paavo Väyrynen, reagoi kirjaan heti sen ilmestyttyä. Väyrynen kirjoittaa 28.9.2013 julkaistussa blogissaan mm. seuraavaa: "Lassehan ei ole edes yrittänyt kirjoittaa minun elämäkertaani, vaan fiktiivisen teoksen, jossa minut kuvataan suomalaisen politiikan Ahmed Ahneeksi, mieheksi, joka keinoja kaihtamatta pyrkii kalifiksi kalifin paikalle".

Ainoa laatuaan suomalaisessa politiikassa

Suomalaisesta politiikasta ei löydy toista paavoväyrystä. Hänen itsevarmuutensa ei lie ne horjunut kertaakaan politiikan tantereilla, vaikka kaikki ei aina ole mennyt suunnitelmien mukaisesti. Väyrynen oli ensimmäisen kerran mukana keskustapuolueen ministeripekulaatioissa jo vuonna 1972. Kalevi Sorsan ensimmäisen hallituksen kulttuuriministerin paikan sai Väyrysen nenän edestä kuitenkin Marjatta Väänänen. Väyrynen kirjoittaa ratkaisun jälkeen, että "Olin pettynyt. Tunsin silloin, että minun oli-

si koulutukseni, pätevyuteni ja myös kokemukseni perusteella tullut päästä ministeriksi". Hän oli tuolloin ehtinyt olla kaksi vuotta kansanedustajana.

Väyrysen pyrki kuitenkin palkittiin jo kolme vuotta myöhemmin, kun hänet nimitettiin Martti Miettusen hätätilahallituksen opetusministeriksi. Todelliseksi läpimurroksi Väyrysen poliittisen tulevaisuuden kannalta muodostui kuitenkin vuosi 1977, jolloin hänestä tuli Kalevi Sorsan toisen hallituksen ulkoministeri. Paavo oli silloin kolmenkymmenen ikäinen. Nimityksen kummisetänä toimi tasavallan presidentti Urho Kekkonen, johon Väyrynen tukeutui tämän jälkeenkin monissa pulmissaan. Kekkonen piti hyvää huolta oppipojastaan. Lehtinen ja Ukkola tietävät keroa, että Kekkonen lähetti Väyrykselle erään Neuvostoliiton vierailun jälkeen kirjeen, joka sisälsi konkreettisia neuvoja elämästä ministerinä. "Piti puhua hidastellen ja pukeutua tyylikkäästi. Käsiä ei saanut pitää taskussa. Piti välttää pilkan ja arvostelun kohteeksi joutumista", Lehtinen ja Ukkola kirjoittavat Kekkonen viestineen Väyrykselle.

Kekkonen ja ns. K-linjan tukea Väyrynen sai myös pyrkivänsä keskustapuolueen puheenjohtajaksi. Tämä ovi avautui Väyrykselle niukalla äänenemmistöllä vuonna 1980 Turun puoluekokouksessa.

Lehtinen ja Ukkola antavat

Illan esiintyjät Lasse Lehtinen, Sanna Ukkola ja isäntä Veikko Sonninen. Kuva Elias Irola

kirjassaan paljon tilaa Koiviston pääministerikauden viimeisille hetkille. Elettiin siis aikaa, jolloin istuvan presidentin terveys alkoi ratkaisevasti horjua ja spekuloinnit hänen seuraajastaan saivat vauhtia. Keskustapuolueen vahvat nimet, Ahti Karjalainen ja Johannes Virolainen, olivat menettäneet eri syistä Kekkonen luottamuksen ja Väyrynen katsoi mahdollisuutensa nousta oppi-isänsä kruununprinssiksi varsin hyvinä. Koiviston Väyrynen kuitenkin koki niin suurena uhkana, että ryhtyikin määrätietoisesti kaatamaan Koiviston hallitusta sisältä käsin. Väyrynen oli Koiviston hallituksen ulkoministeri.

Koivisto ei kuitenkaan luovuttanut. Hän istui pääministerinä aina siihen asti, kunnes Kekkonen allekirjoitti vihdoinkin ja viimein erokirjeensä. Koivisto ryhtyi pääministerinä hoita-

maan perustuslain mukaisesti presidentin tehtäviä ja valittiin siitä asemasta vuoden 1982 vaaleissa uudeksi tasavallan presidentiksi. Väyrynen ei sen sijaan päässyt edes ehdolle, sillä keskustan puoluekokous oli valinnut presidenttiehdokkaakseen Johannes Virolaisen. Hyvin ei käynyt Virolaisellekaan. Hänen edelleen vaaleissa ylsivät niin Koivisto kuin kokoomuksen Harri Holkerikin.

Kuin korkki

Väyrynen on kuin korkki, Lehtinen ja Ukkola kirjoittavat. Väyrysen johtama keskustapuolue voitti vuoden 1987 eduskuntavaalit, mutta Koivisto antoikin hallituksen muodostamistehtävän Harri Holkerille. Koiviston ratkaisu kaatoi Väyrysen tien pääministeriksi. Kassakaappisopimukseen nojanneen por-

Ei kuitenkaan mennyt pitkää aikaa, kun Väyrynen teki Lehtisen ja Ukkolan mukaan elämänsä suurimman arviointivirheen.

Klubiveljet aveceineen syventyneinä illan teemaan. Kuva Elias Iirola.

varihallituksen sijasta maahan tuli sinipunayhteistyö. Keskustan kannatus nousi vuoden 1988 presidentin vaaleissa pitkästä ajasta yli kahdenkymmenen prosentin. Se ei kuitenkaan vienyt Väyrystä presidentinlinnaan eikä pois oppositiosta. Kirjoittajat toteavat kuitenkin, että ”vaalitulokset kruunasi Väyrysen aseman oppositiojohtajana. Keskustapuoluetta hallitsi vaalien jälkeen uutta itseluottamusta saanut mies. Paavo Väyrynen, porvareiden uusi kuningas”.

Ei kuitenkaan mennyt pitkää aikaa, kun Väyrynen teki Lehtisen ja Ukkolan mukaan elämänsä suurimman arviointivirheen. Hän nimittäin ilmoitti luopuvansa keskustapuolueen puheenjohtajan tehtävästä Porin 1990 puoluekokouksessa ja kannatti Lehtisen ja Ukkolan mukaan nuoren Esko Ahon valintaa.

Lehtinen ja Ukkola antavat ymmärtää, että Väyrynen laski Ahon nuoruuden varaan ja ajatteli kykenevänsä ohjailemaan nuorta puheenjohtajaa mielensä mukaan. Asiat eivät mene aina niin kuin kaavaillaan. Keskustapuolue kävi Ahon johdolla vuonna 1991 voittoisat eduskuntavaalit ja vaalien jälkeen pääministeriksi nousi Esko Aho. Tähän taisi sammua myös Paavo Väyrysen itselleen rakentama unelma tulla joskus valituksi tasavallan presidentiksi. Korkki, mikä korkki. Väyrynen sai Ahon hallituksessa ulkoministerin salkun, joten parrasvaloissa hän pysyi edelleen.

Millainen ulkoministeri Paavo Väyrynen on ollut. Virkamiesten arviot vaihtelevat Lehtisen ja Ukkolan mukaan kuin yö ja päivä. Suomen YK-suurlähettiläs Keijo Korhonen kuvaava Väyrystä suuruudenhulluna

ja kaikkietävänä ministeriön päällikkönä, vaikka tämän kokemuspohja oli vielä ohut. Sen sijaan suurlähettiläs Pauli Opas piti Väyrystä hyvin kyvykkäänä ulkoministerinä. Oppaan mukaan Väyrysellä ”oli oivaltamiskykyä, esiintymistaitoa, tarkkuutta ja huolellisuutta”. Nostaapa Opas Väyrysen jopa ”parhaaksi ulkoministeriksi, mitä Suomella on ollut”. Myös kokenut suurlähettiläs Ilkka Pastinen kehuu kirjan mukaan Väyrystä ulkoministerinä monin sanoin.

Neuvostoliitto on ikuinen

Tekipä Väyrynen toisenkin virheen 1980-luvun lopussa. Hän väitteli vuonna 1988 Åbo Akademiassa aiheesta ”Suomen ulkopoliittikka – kansallinen doktriini ja tulevaisuuden ihmiskuntapolitiikka”. Väyrynen esittää väitöskirjassaan, että Neuvostoliitto on ikuinen ja että maailman kahtiajako on pysyvä. Kuten tunnettua, Neuvostoliitto romahti vuotta myöhemmin.

Pilke silmäkulmassaan Lasse Lehtinen totesi kuitenkin kirjailijallaan, että kun nyt seuraa Venäjän suunnalta tulevia uutisia, tulee mieleen, että olikohan se Paavo sittenkin väitöskirjassaan oikeassa.

Seuraajansa Esko Ahon kanssa Väyrynen ei koskaan päässyt väleihin. Lehtinen ja Ukkola kirjoittavat vuosista 1994-96 mm., että ”Väyrynen

ei ollut puheväleissä Esko Ahon kanssa. Pariin vuoteen miehet eivät olleet vaihtaneet sanaakaan. Aho sai lukea Väyrysen ajatuksista sanomalehdistä”. Välikikko taisi alkaa jo siitä, kun Ahosta tuli puheenjohtaja ja sittemmin pääministeri. Aho vei Suomen Euroopan Unioniin, minkä seurauksena Väyrynen erosi Ahon hallituksesta. Näin välikirjon taustalle tulivat myös linjaerot.

Revansisti?

Lehtinen ja Ukkola rakentavat Väyrysestä myös revansistin. Hävittyjen vaalien jälkeen Väyrynen nousee heti, tai joskus myöhemmin hakemaan voittajistaan revanssia. Presidentiksi Väyrynen on pyrkinyt useita kertoja. ”Toistaiseksi tuloksetta”, niin kuin Lasse Lehtinen asian ilmaisi. Myös vapaaehtoinen luopuminen puolueen puheenjohtajuudesta Esko Ahon hyväksi on jäänyt Väyrystä korpeamaan. Tästä kai on kyse, kun hän haastoi ennakkosuosikki Anneli Jäätteenmäen puheenjohtajavaaleissa vuonna 2002 ja vielä 2010 Mari Kiviniemenkin. Kun molemmilla kerroilla tuli selvä tappio, oli odotettavissa, että Paavo nähdään puheenjohtajavaaleissa jatkossakin. Ja näin myös kävi. Vuoden 2012 puoluekokouksessa edelle kuitenkin nousivat puheenjohtajaksi valittu Juha Sipilä ja nuorten ehdokas Tuomo Puumala.

Oli aika saada omistuskirjoitus. Vuorossa etualalla Martti Korhonen. Kuva Elias Iirola

Paavo Väyrynen on elämänsään toteuttanut moneen kertaan joskus keskustapuolueen vaalimenestykseen liittyvää periaatettaan ”tappiossa on uuden voiton siemen”.

Kirjassa Väyrystä moititaan ”kaksilla rattailta ajosta”. Hänhän oli ehdolla lähes aina niin Euroopan parlamenttiin kuin Suomen eduskuntaankin. Taisipa ajatella, että hän voisi oikeastaan toimia molemmissa tehtävissä yhtä aikaakin. Tämä mahdollisuus kuitenkin evättiin valtiopäiväjärjestyksen määräaikaikaisella pykälällä. Väyrynen moitti kirjan mukaan käytäntöä populismiksi ja totesi, että hän kyllä ennättäisi ihan hyvin hoitaa EU-parlamentaarikon tehtävät ja siinä sivussa kansanedustajankin hommat.

Paavo Väyrysellä on ollut aina vahva itseluottamus. Vuoden 2012 presidentinvaalien alla

häneltä oli kysytty ”jos teistä ei tule seuraavaa tasavallan presidenttiä, mitä arvellette tekevänne vuonna 2015?”. Väyrynen oli vastannut lakonisesti, ”ettei spekuloi epätodennäköisillä tilanteilla”!

Lasse Lehtinen ja Sanna Ukkola summaavat Paavo Väyrysen toistaiseksi eletyn poliittisen elämän seuraavasti: ”Väyrynen on monissa isoissa politiikan ja talouden kysymyksissä ollut vuosikymmenien mittaan oikeassa, mutta ei ole pystynyt viemään tahtoaan läpi useimmiten edes omassa puolueessaan. Väyrynen on halunnut yksin kunnian, yksin määrätä marssijärjestyksen. Kyky muita kunnioittavaan yhteistyöhön häneltä puuttuu”.

Kalevi Suortti

Klubin kevätkokous 4.3.2014

Martti Enäjärvi, Inkeri Lohivesi ja Johannes Koroma luovuttavat Veikko Hannulalle Vuoden Klubiteon kunniakirjan mitalineen.

Täysi juhlasali klubilaisia oli kokoontunut kuulemaan, mitä Klubiin ohjelmaan ja talouteen kuuluu. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Klubin kunniapuheenjohtaja Martti Enäjärvi, joka kutsui kokouksen sihteeriksi Klubin sihteerin Inkeri Lohiveden.

■ ■ Klubin puheenjohtaja Johannes Koroma esitteli vuoden 2013 toimintakertomuksen. Siitä kävi muun muassa ilmi, että Klubin eri tilaisuuksissa oli ollut 6200 osanottajaa. Jäsenmäärä vuoden 2013 lopussa oli 3084. Jäsenistöstä toimintavuoden aikana oli eri syistä poistunut 130 ja uusia tullut 172. Klubi ja sen

Kiinteistöosakeyhtiö olivat toimintavuoden aikana merkittävässä määrin lyhentäneet velkoja. Johannes myös osoitti kiitoksensa toimikuntien puheenjohtajille siitä, että niiden budjetit olivat pitäneet. Toimintavuoden uudistuksista hän mainitsi mm Klubin tiedotusjärjestelmän uudistamisen. Hän esitteli myös Klubilehden uuden päätoimittajan Pertti Hyvärisen.

Viime toimintavuonna johtokunta oli asettanut Heikki Pitkäsen puheenjohtajaksi toimineen palkitsemistyöryhmän ja johtokunta olikin uudistanut palkitsemisia Klubilla niin, että Klubin kultaista ansiomerkkiä tultiin

jakamaan aikaisempaa useammin ja samalla myös tarkemmin kohdennettuna. Uutta oli myös palkitseminen Vuoden Klubiteosta.

Tämän jälkeen Johannes Koroma kutsui paikalle Veikko Hannulan, jonka ansiosta ja huomattavan työmäärän tuloksena Klubin nettisivut oli uudistettu loppuvuonna 2013. Johtokunta oli päättänyt myöntää Veikolle Klubin mitalin ja kunniakirjan Vuoden Klubiteosta 2013.

Klubin kultainen ansiomerkki oli päätetty luovuttaa toiminnanjohtaja Raimo Ilveskerolle ja Oikeuspolitiikan iltojen vetäjänä toimineelle Risto Uotille.

Klubin hopeinen mitali luovutettiin Henrik Lambergille kiitokseksi hänen erinomaisesta työstään Klubin kuoron johtajana ja sen kehittäjänä. Henkan kiitokset päättyivät tunteikkaaseen lauluun: ”Mistä tunnet sä ystävän”.

Toimintakertomuksen käsittelyä jatkaessa Mikko Iskala muistutti siitä, että Klubin syyskokous oli taannoin kiinnittänyt huomiota Euroopan unionin problematiikan käsittelyn lisäämiseen Klubin ohjelmatoiminnassa. Suomen EU-jäsenyyden 20-vuotisjuhlavuosi antaisi sopivasti tilaisuuden pohtia Euroopan asioita ja niiden merkitystä Suomen kannalta myös Klubin piirissä.

Jarmo Pekkala esitteli Klubin tiinpäätöksen. Hän totesi, että arvokkaassa, Helsingin

keskustassa omistamassamme kivitalossa ei ole merkittävää korjausvelkaa, mikä tietysti otettiin huojentunein mielin vastaan. Toimintakertomus ja tilinpäätös vahvistettiin ja myönnettiin vastuuvapaus johtokunnan jäsenille ja toiminnanjohtajalle.

Klubin syyskokous oli 21.11.2013 ensimmäisessä sääntömuutuskäsittelyssä päättänyt poistaa vapaajäsenyyden, kun se oli perustunut siihen, että varsinainen jäsen oli ollut jäsenenä 30 vuotta ja täyttänyt 65 vuotta. Asia otettiin nyt toiseen sääntöjen edellyttämään käsittelyyn ja muutos hyväksyttiin yksimielisesti. Vapaajäsenyyden poistaminen ei kuitenkaan tule koskemaan niitä jäseniä, jotka ovat saavuttaneet oikeuden vapaajäsenyyteen ennen 1.1.2016.

Klubin hopeisen mitalin saaja Henrik Lamberg

Last but not least:

Johannes Koroma ilmoitti johtokunnan yksimielisesti päättäneen esittää kevätkokoukselle, että Klubin monissa tehtävissä ja nyt viimeksi Klubilehden päätoimittajana toiminut, Klubin toiminnassa erityisesti ansioitunut jäsen Leif Eklöf kutsuttaisiin kunniajäseneksi. Kevätkokous hyväksyi esityksen suosionosoitusten säestämänä.

Leif Eklöf kiitti kutsumisestaan ja sai ottaa vastaan lukuisia henkilökohtaisia onnitteluja.

Teksti ja kuvat Elias Irola

Kunniajäseneksi kutsuttu Leif Eklöf. Hänen vierellään kuvassa Jarmo Pekkala (vas) ja Jouko Liusvaara (oik).

Johtamisen alueena koko maailma

Klubin kevätkauden johtajuus-teeman esitelmät jatkuivat 4.3.2014 jolloin vieraanamme oli KONEen toimitusjohtaja Matti Alahuhta. Tilaisuuden puheenjohtajana toiminut Ari Valjakka palautti mieliimme muutoksen johtamista koskevan pohdinnan, jonka illan esitelmöitsijä oli todennut ottaessaan vastaan nykyisen tehtävänsä vuonna 2005: "Elämän yksi vaikeimmista asioista on vanhoista ajattelu- ja toimintatavoista luopuminen. Siitä huolimatta se on juuri, mitä meidän pitää nyt tehdä. Meidän täytyy vetää yhtä köyttä selvittääksemme tästä muutostavaiheesta." Mielenkiintoinen esitelmä osoitti, että Matti Alahuhta oli löytänyt tämän köyden pää. Tilaisuuden ajankohtaisuutta lisäsi se, että Alahuhta luovuttaa KONEen toimitusjohtajan tehtävät maaliskuun lopussa seuraajalleen. Seuraavassa esitelmä tiivistettynä.

KONE numeroina

Vuonna 2013 KONEen liikevaihto oli lähes 1 miljardi euroa ja liikevoitto yli 950 miljoonaa euroa. Liiketoiminta on erittäin henkilöintensiivistä ja henkilöstöä on globaalisti yli 43 000. Asiakkaita KONEella on kaikkiaan 400 000, mikä tuo mukanaan suuren määrän transaktioita. Sen vuoksi kaikkien prosessien on oltava toimintavarmoja. Toimipisteitä on yli 1500, jolloin yhdeksi keskeiseksi kilpai-

Toimitusjohtaja Matti Alahuhta kertomassa klubilaisille globaalisti toimivan yrityksen johtamisesta. Kuva Jarmo Heinonen.

lukuvoiton kasvattajaksi on nousut yhtenäisen ja laadukas tapa toimia.

Liiketoiminta jakautuu sekä laitteisiin että palveluihin. Uusien laitteiden osuus liikevaihdosta on 54 % ja palveluiden 46 %. Suurin kasvu on tapahtunut laitteissa. Markkina-alueena Aasian ja Tyynenmeren alueen osuus on kasvanut jatkuvasti ollessaan vuonna 2013 jo 38 %. Tä-

män alueen myynti on kasvanut vuosittain keskimäärin lähes 27 % edellisen yhdeksän vuoden aikana.

Taustana hyvälle kehitykselle ovat olleet kunnianhimoiset tavoitteet. Kasvua on haettu ennen kaikkea suurilta kasvumarkkinoilta. Kaiken kaikkiaan KONEen markkinaosuus uusissa laitteissa on vuosien 2005 - 2012 aikana kasvanut 10

prosentista 18:aan. Esimerkiksi Kiinassa on noustu sijalta kahdeksan markkinaykköseksi!

Kiinan kasvutarina

Kiinan markkinassa KONE näki aikanaan kaikkein potentiaalisimman kasvumahdollisuuden maan nopeasta kaupungistumiskehityksestä johtuen. Tällä hetkellä yhtiöllä on Kiinassa yli 400 toimipistettä ja 10 000 työntekijää. Vuonna 2005 KONE lähti ripeästi laajentamaan tuoteportfoliotaan ja laajentamaan

toimintaansa entistä vauhdikkaammin maan sisäosiin.

Kilpailu on Kiinassa kovaa myös parhaasta henkilöstöstä. KONE on panostanut sielläkin aktiivisesti henkilöstönsä kehittämiseen. Erityisesti johdon jatkuvuuden turvaaminen on keskeistä kasvumarkkinoilla, sillä johdon on tunnettava markkinansa syvällisesti. Näissä toimenpiteissä KONE on onnistunut Kiinassa hyvin.

Vähemmistöosakkuuden hankkimisella paikallisesta kasvuyrityksestä oli tavoitteena oppiminen - ettei tule yllätetyksi. KONE nosti omistuksensa Giant-KONEessa vuonna 2011 enemmistöksi, minkä seurauksena KONEelle saatiin alueelle kaksi toisiaan täydentävää yhtiötä. Kahden brändin strategia on auttanut KONEta pitämään hintatason hyvällä tasolla.

Kiinassakin KONE on uuslaiteliiketoiminnan rinnalla rakentanut voimakkaasti myös palveluliiketoimintaa. Keskimääräinen huoltokannan kasvu Kiinassa onkin ollut yli 35 %. Kasvupotentiaali on edelleen melkoinen.

Kilpailukyvyt kehittäminen

KONEen menestyksen takana on ollut systemaattinen kilpailukyvyt kehittäminen. Oleellista on jatkuvasti, että koko henkilöstö sisäistää yhtiön vision, strategian ja painopistealueet.

Kasvun perustana ovat globaalit megatrendit, joista kau-

pungistuminen on tärkein. Muita ovat väestön ikääntyminen sekä lisääntyvät turvallisuus- ja ympäristönäkökohdat. KONEen vision mukaisesti sen tarjoamat ratkaisut tarjoavat parhaan käytökokemuksen. KONE onkin muuttunut hissi- ja liukuporrasyrityksestä people flow -yritykseksi. Vision kautta henkilöstö on saatu näkemään yritys tuotteiden ja asiakkaiden silmin. Tämä on auttanut yritystä näkemään jatkuvasti uusia innovaatioita ja muita kehittämismahdollisuuksia. Visio määrittelee myös selkeästi liiketoiminnan rajat.

Visioon päästään etenemään strategian kautta. KONEen strategiana on ollut erottautua kilpailijoista kehittämällä käyttäjä- ja asiakaskokemusta ja samalla vahvistaa oman toimintansa perustaa kehittämällä henkilöstöä ja liiketoimintaprosesseja. Strategiaa ei ole jätetty etäiseksi käytännön toiminnasta. Aina kolmen vuoden välein KONE on valinnut sellaiset viisi mittavaa kehitysohjelmaa, jotka seuraavan kolmen vuoden aikana parhaiten mahdollistavat yrityksen etenemisen kohti visiota kannattavan kasvun kautta. Ohjelmille on nimetty omistajat, kaikkia ohjelmia seurataan ja ennen kaikkea kaikista näistä tehdään suuri asia KONEen sisällä. Kolmen vuoden kehittämissykli on valittu siksi, että tämä on riittävä aika saada muutoksia tehtyä ja toisaalta

Gloaalissa kilpailussa menestyäkseen yrityksen on kehitettävä henkilöstöään aktiivisesti.

riittävän lyhyt aikaan saamaan tunteen, että jokainen päivä on tärkeä. Näiden lisäksi KONEella on kaksi korkean prioriteetin aluetta, turvallisuus ja laatu, joita kehitetään keskeisinä kulmakivinä jatkuvasti. Kaiken perusta on luonnollisesti KONEen arvot ja yhtenäinen tapa toimia.

Toiminnan arviointi KONEella perustuu viiteen mittariin, joiden kaikkien alueella pyritään vuosittain positiiviseen kehitykseen. Nämä ovat asiakastytyväisyys, henkilöstön tyytyväisyys, markkinaa nopeampi kasvu, kilpailijoita parempi taloudellinen kehitys sekä vahva eteneminen kestävän kehityksen alueella. Ellei joissakin näistä ole päästy tavoitteeseen, otetaan tämä alue seuraavana vuonna erittäin vahvaan fokukseen.

Tänä vuonna alkoi uusi kehittämisen 3-vuotisjakso. Aiempaan verrattuna palveluliiketoimintojen painoarvoa ohjelmissa on vahvistettu. Tilanteessa, jossa yrityksellä on useita menestyksen vuosia takanapäin, auttavat uudet kehittämissuunnitelmat myös suuntaamaan henkilöstön huomion eteenpäin.

Gloaalien yrityksen johtaminen

Aiemmin ajateltiin, että on tärkeää olla vahva toimija erityisesti edelläkävijämarkkinalla ja sen jälkeen kyetä siirtämään nämä opit muille markkina-alueille. Globaalisti toimivalla yrityk-

sellä on kuitenkin mahdollisuus oppia kaikilta markkinoilta.

Gloaalissa kilpailussa menestyäkseen yrityksen on kehitettävä henkilöstöään aktiivisesti. Myös diversiteetti on tärkeä. Mitä parempi kombinaatio yrityksessä on nuoria ja kokeneempia, miehiä ja naisia, eri koulutustaustan ja työkokemuksen omaavia sekä eri kulttuureissa kasvaneita, sitä todennäköisemmin yrityksellä on henkilöitä, jotka luonnostaan katsovat asioita eri näkökulmista. Tämä parantaa päätösten laatua ja tällöin myös johtopäätökset saadaan mahdollisimman kirkkäiksi ja yksinkertaisiksi. Tämä taas helpottaa henkilöstön saamista mukaan.

Kolmas globaalien johtamisen kulmakivi on yhteistyökyky. Erityisesti globaalien toimintojen avaintehtävissä henkilöiden on oltava sellaisia, joiden puoleen mielellään käännetään. Neljäs kulmakivi on vahva johtajuus ja sen seurannaisena varmuus siitä, että asiat etenevät tavoitteiden mukaisesti.

Gloaalien menestyksen takana ovat myös jo vuonna 2005 määritetyt KONEen arvot, joiden pohjalta KONEen vahva kulttuuria on kehitetty edelleen. Näitä ovat asiakkaan ilahduttaminen, tahto uudistua, into saada aikaan sekä yhdessä onnistuminen. Arvoissa ei saa olla liikaa eroa vallitsevaan tilanteeseen mutta niissä on kuitenkin oltava sopivasti tavoitteelli-

suutta. Globaalissa yrityksessä yhteinen kulttuuri lisää henkilöstön yhteenkuuluvuuden tunnetta.

Mielenkiintoinen esitelmä päättyi ansaittuihin aplodeihin. Tämän jälkeen oli kysymysten ja keskustelujen vuoro. Aiheen kiinnostavuudesta johtuvat lukuisat kysymykset saivat tilaisuuden keuhkoihin merkittävästi ennakoitua pidempään. Tämä on aina hyvä merkki. Kiitän kaikkien puolesta Matti Alahuh-taa Klubille uhraamastaan ajasta ja toivotan menestystä uusissa tulevaisuuteen tehtävissä.

Pertti Hyvärinen

Apinan raivolla uuteen kasvuun

Talvisodan päättymisen 74-vuotisiltana Klubilla 13. maaliskuuta sivallettiin kuin piiskatyistä panoksia hyvinvointimme pelastamiseksi globaalien kilpailun puristuksessa. Talouspolitiikan illassa Technopolis Oyj:n toimitusjohtaja Keith Silverang ampui kovilla pohtiessaan, millä ehdoilla ja johtajuudella Suomi teollistetaan uudelleen. Häntä säesti komenttipuheenvuorossa käytännön kokemuksellaan Riihimäellä sijaitsevan Sacotec-yhtiön hallituksen puheenjohtaja Antti Zitting. Kasvu-uralle selviytyäkseen Suomi tarvitsee nyt puolentuhatta 100-200 hengen uutta yritystä.

■ ■ Koulutuksesta on tullut aikuisten päivähoitoa, jossa ihmisiä varastoidaan aina vaan uusille kursseille väitti Silverang. Kunniansa kuulivat kaikki puolueet, etujärjestöt, ja useimmat elinkeinoelämän apuorganisaatiot, jotka byrokraattisella ”tukki”-politiikallaan pikemminkin rajaavat, kuin edistävät yritysten uusiutumista. Esimerkiksi EU:n Horisontti 2020 -ohjelman 72 miljardin innovaatorahat ovat myrkyä Euroopan yrittämiselle. Annetuista avustuksista suurin osa menee muualle kuin yrityksen toiminnan kehittämiseen. PK- ja kasvuyritykset onnistuvat liikkellehdössään vain, jos niitä hoidetaan ”apinan raivolla”, ei tukiaisilla, painotti Silverang.

Toivon pilkahdus näkyy

nuorissa, joille yrittäjyys ei ole enää kirosana. Intohimo onnistumiseen näkyy erityisesti IT- ja pelialalla, joissa Suomi vie osaamistaan jo muuallekin maailmaan.

Alallaan maailman johtavan insinööritoimiston ja tarkkuusvalimon Riihimäelle rakentanut Antti Zitting tuki pitkälti Silverangin näkemyksiä, joskin järjestötoiminnassa itsekkin mukana olleena loivemmin sanakääntein. Hän muistutti, miten PK-yritykset ovat kamppailleet vuosikymmeniä saadakseen äänensä kuuluville suurten varjossa kansantalouden neuvottelupöydissä. Asiaan tulee jonkin verran korjausta ennen seuraavia neuvottelukierroksia.

Molemmilla illan puhujista on näyttöä puheittensa perustaksi. Sacotecin valtti on, että tuotetta pystytään tekemään kilpailukykyisesti yhdestä kappaleesta aina tuhansiin, tarvittaessa 80 eri teräslaadusta. Yli puolet maailman jyrksimissä ja sorveissa tarvittavista tarkkuusvaluisista tehdään Riihimäellä. Antti iloitsikin poikansa Heikin, 34, rohkeudesta, kun tämä lunasti perheen yrityksen jatkaen sen toimintaa Riihimäellä.

Pörssi-yhtiö Technopolis Oyj toimii viidessä maassa tarjoten ainutlaatuisen liiketoimintakonseptin, jossa kehitetään 21 älykäästä yritysliiketoimintatilan keskittymää. Se hallinnoi yhteensä lähes 850 000 neliön muuntojoustavia tiloja ja palve-

luja kampuksillaan 1 500 yritykselle, jotka työllistävät 32 000 työntekijää. Tänä vuonna yrityksen liikevaihto nousee lähes 160 miljoonaan euriin käyttökäteen liikkua 40 %:n tuntumassa. Suurimmat kymmenestä toimialasta ovat hallinto- ja tukipalvelut sekä kauppa ja teollisuus.

Myös ulkomaiset yritykset ovat löytämässä Suomen, niiden sijoitukset kasvuyrityksiin lähes kaksinkertaistuivat 159 miljoonaan euroon viime vuonna. ”Perinteinen teollisuus on historiaa, hyväksykää se”, haastoi Silverang 70-päisen kuulijakunnan.

Hänen ”apinan raivoksi” nimeämänsä tekemisen intohimo ja jaksaminen edellyttää yrittäjältä myös hyvää kuntoa. Keith Silverang pyörii vuosittain 9000 kilometriä eri puolilla Suomea. Antti Zitting puolestaan pelasi 10 vuotta koripalloa mestaruussarjassa ja johtaa elokuussa koripalloliiton puheenjohtajan ominaisuudessa 5 600 Suomen fania kannustamaan omiaan Olympialaisten karsintaottelussa USA:ta vastaan Bilbaossa.

Ari Valjakka

Biljardin seuraottelut 2014

Klubin biljardiveljet ovat pelanneet seuraottelut vuorovierailuin sekä Tampereen Kauppaseuran että Lappeenrannan Kerhon kanssa. Molemmilla yt-klubeilla on pitkät perinteet biljardissa.

nn Tampereen Kauppaseurassa on pelattu biljardia jo vuodesta 1886 alkaen ja Lappeenrannan Kerho (kuvat sivulla 36) on ollut Klubin biljardivastustaja aina vuodesta 1950 alkaen. Tämän vuotisessa vierailussa Tampereella sekä Kerhon vierailu Helsingissä tuotti Klubille voittoa lopputulokset.

Tampereen Kauppaseura -
Helsingin Suomalainen
Klubi 8.3 2014

Tulokset:

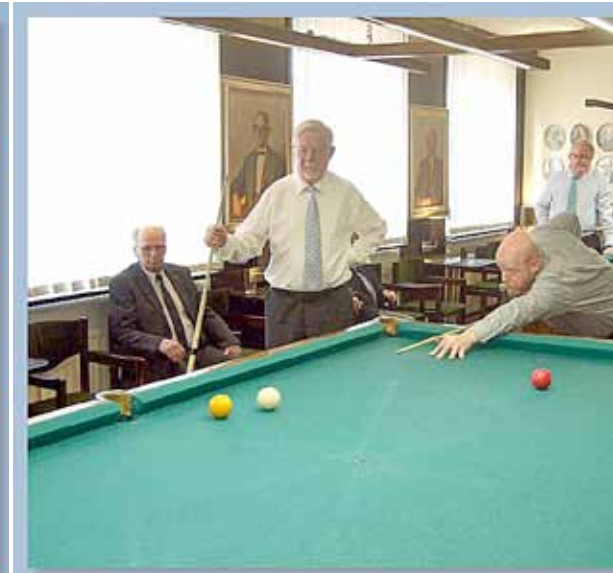
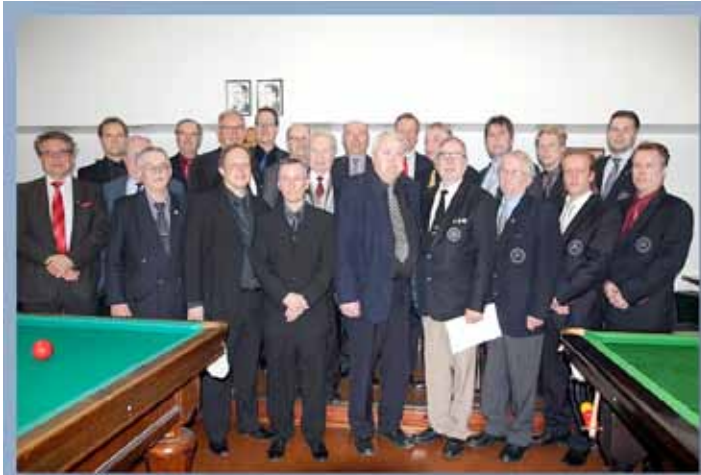
	TKS	HSK
KAISA	6	7
9-Pallo	3	8

Helsingin Suomalainen
Klubi – Lappeenrannan Kerho
29.3 2014

Tulokset:

	HSK	LK
KAISA	10	2
KEILA	6	2
SNOOKER	2	2

*Teksti Veikko Hannula,
Kuvat Elias Iirola (s.36) ja
Veikko Hannula (s.37).*

Seuraottelussa 8.3 Tampereen Kauppaseura - Helsingin Suomalainen Klubi käytiin kiertopalkintoa näyttämässä Tampereella ja vietiin se taas takaisin Helsinkiin. Kuvassa Ahto Alander päättäjäispuheessa. Taustalla Kauppaseuran Ari Koski, Petri Autio sekä Jorma Törmä. Yläkuvissa kilpailijat ottelun tiimellyksessä.

Taiteen on kuvattava nykyaikaa

Antti Virkkunen avaa Klubin kuvataiteen illan. Kuva Veikko Hannula.

**”Ajan kiito on kaksinkertais-
tunut. Ihmiskunta ryntää
eteenpäin. Tiet ovat käyneet
lyhyiksi. Valtameri ei ole enää
este. Koemme nyt enemmän
yhdessä kuukaudessa kuin
esi-isämme koko vuodessa.”
Ajatus voisi hyvinkin olla
tältä vuodelta, mutta ei. Se
on 155 vuotta vanhempi.
Sen lausujasta ei ole tarkkaa
tietoa, mutta se julkaistiin
vuonna 1859 ranskalaises-
sa aikakauslehdessä La vie
modern.**

nn Näin aloitti taidehistorioit-
sija ja museonjohtaja emeritus
Markku Valkonen puheenvuo-
ronsa Klubin kuvataiteen illassa
2.4.2014. Ja todellakin. Kuvatai-
teen murtautuminen 1800-luvun
puolessa välissä ulos ranskalai-
sista taidesalongeista, joiden
kaikenkattavaa yhdenmukai-
suutta tuon ajan johtavat kriiti-
kot kuvasivat ”kiiltokuviksi my-
tologisista aiheista” ja ”Venus-
ten kokoontumispaikoiksi”, on
tarina raivostuttavista teoksista
ja moraalisisista skandaaleista.

Mutta sillä ei ole loppua. Se jat-
kuu edelleen. Kyllä. Vaikka se
viivähtää silloin tällöin luovassa
hämärässä.

Suomen ja maailman taide-
nimisen, 12-osaisen kirjasarjan
päätoimittajana illan esitelmöit-
sijä oli poiminut esimerkeiksi
tästä prosessista viisitoista tai-
deteosta, joiden avulla hän ku-
vasi, kuinka modernismin kel-
lo alkoi tikittää keskellä suurta
yhteiskunnallista murrosta, in-
dustrialismin nousua (Claude
Monet’n ”Impressio. Laskeva

aurinko”, v. 1872), ja tunkeutua
ihmiskielen sisäisiin sokkeloi-
hin (Pablo Picasson ”Avignonin
naiset”, v. 1907, Salvador Dalin
”Muiston pysyvyys”, v. 1931).

Akateemisen tradition mur-
tumisen ja taiteen sisäisen vält-
tämättömyyden löytyminen,
johti siihen, että moderneja tai-
deteoksia oli usein yhä vaike-
ampaa tulkita ja selittää. Taide-
teokset alkoivat elää omaa, itse-
näistä elämäänsä.

”Taiteilijat halusivat tietoi-
sesti luoda jotakin syvempää”,
Markku Valkonen totesi kuva-
tessaan Vasili Kandinskin teos-
ta ”Kompositio VII” v. 1913,
joka on nähtävissä Tretjakovin
galleriassa Moskovassa. Hän
siteerasi Kandinskin kirjettä
Gabriele Münterille vuodelta
1904: ”Jos voisin ratkaista vä-
rikielen arvoituksen, raivaisin
tien taiteelle, josta muut olivat
vain uneksineet ... Taideteok-
sesta tulee persoonallisuus, riip-
pumaton, henkisesti hengittävä
subjekti, jolla on myös aineel-
lisesti konkreettinen elämä, jo-
ka on olio.” (Tästä ajatuksesta
löytyy mielenkiintoinen yhteys
myös tämän päivän johtavaan,
suomalaiseen koloristiin Rafael
Wardiin – keltaisen värin mesta-
riin. Ks. artikkeli toisaalla tässä
lehdessä)

Missä on lintu?

Markku Valkonen aloitti löytö-
retkensä Edouard Manet’n teok-
sesta ”Aamiainen ruohikolla”
vuodelta 1864. Suurikokoisessa

maalauksessa (208x264) nuo-
ri nainen istuu metsäaukiolla
alastomana kahden modernisti
pukeutuneen herrasmiehen seu-
rassa ja katsoo suoraan taulun
katsojan silmiin. Taustalla on
vene ja valkoiseen kylpytakkiin
pukeutunut nainen, joka on jo-
ko lähdössä rantaan tai tulossa
uimasta.

”Se ei ole akateemisen tradi-
tion mukainen, jumalainen kat-
se, vaan arkinen vilkaisu. Juuri
se herätti suuttumusta. Ei alas-
tomuus sinällään. Teos enteilee
rakenteeltaan moderneja, geo-
metrisiä sommitelmia, vaikka
katsoja ei sitä ehkä heti huomaa
(esitelmöitsijä näyttää diago-
naaliviivat kädellään). Taiteilija
on sijoittanut kohtaan, jossa dia-
gonaalit yhtyvät taulun yläreu-
nassa, punasävvyisen linnun, jota
kokemattoman katsojan silmä ei
heti löydä. Jää hieman epäsel-
väksi, onko lintu punatulkku vai
punarinta. Jos se on edellinen,
se on ehkä tarkoituksellinen irs-
tauden symboli.”

Retki jatkui tunnettujen,
kuuluisten taiteilijoiden (Cou-
bert, Monet, Seurat, Cézanne,
Matisse, Picasso, Braque, Kan-
dinski, Mondrian, Russolo, Dali
ja Pollock) seurassa 11-osaiseen
Futurismin Manifestiin (vuodel-
ta 1909) saakka.

Tanssi

Esitellessään ranskalaisen eks-
pressionistisen taiteen johto-
hahmon Henri Matissen teos-
ta ”Tanssi II” vuodelta 1910

Markku Valkonen selosti tai-
teilijan näkemystä taiteen luon-
teesta. Sen mukaan ”taiteessa
tulisi vallita tasapaino, puhta-
us ja rauha vailla kiusallista tai
häiritsevää aihetta. Se on kuin
lohduttavaa henkistä palsamia,
jotakin joka muistuttaisi noja-
tuolia, jossa saa levätä rasituk-
sensa pois.”

Hämmästyttävää kyllä.
Tuota rauhaa löytyy Matissen
”Tanssista”, joka on täynnä lii-
kettä ja energiaa. Se melkein
tempaisee katsojan mukaansa.
Rauhan ja tasapainon elementit
löytävät kuitenkin sinisestä tai-
vaasta ja vihertävästä pilvestä,
jonka päällä tanssijat liikkuvat.

Geometriaa?

”Georges Seurat (Sunnuntai-
iltapäivä La Grande Jatten saa-
rella v. 1884-1886) oli tieteen
ystävä. Maalauksen rakenne on
tarkasti määrätty. Diagonaalit
palaavat pisteeseen, joka on tau-
lun ulkopuolella. Pointtilistilla
jokaisella pisteelläkin on oma
merkityksensä.” Esitelmöitsijä
käy jälleen näyttämässä kädellään,
kuinka viivat kulkeva ja
kertoo, että aiheena on leppoisa
kesäpäivä, jolloin ihmiset ovat
tulleet rannalle. Siinä ei siis ole
mitään erikoista, vaan siinä,
kuinka taidokkaasti kaikki on
suunniteltu ja toteutettu.

Oliko siis eksakti tiede, geo-
metriakin, tunkeutumassa kuva-
taiteiden maailmaan? Näin näyt-
ti käyneen, jos vain osasi kat-
soa oikein. Kun Paul Gézanne

”Piet Mondrian taiteen abstraktisuuden tarkoituksena on löytää ehdoton piste, jota hallitsee vain värien henkisyys ja muotojen yksinkertainen puhtaus. Aiheen merkitys katoaa.”

(”Mont Sainte-Victoire, v. 1885) maalasi useaan otteeseen Loiren varrella sijaitsevaa vuorta, sen rinteet, metsien ja peltojen ääriiviivat ja harvat rakennukset muodostivat värien ja viivojen tarkkaan harkitun yhdistelmän, jota vasemmalle sijoitettu puunrunko ja taivaalle piirtyvä oksisto rajasivat. Lopputuloksena on vahvasti geometrinen, kolmiulotteinen maisema.

Kuulijat terästyivät, kun Markku Valkonen alkoi selostaa Piet Mondrianin ”Harmaata puuta” vuodelta 1912 ja sen pelkistettyä versiota, josta puun hahmoa joutuu etsimään. Puu hallitsi kyllä edelleen maalausta, mutta sen filosofinen perusajatus olisi lähtenyt helposti karkaamaan, ilman tulkintaa ja opastusta. ”Piet Mondrian taiteen abstraktisuuden tarkoituksena on löytää ehdoton piste, jota hallitsee vain värien henkisyys ja muotojen yksinkertainen puhtaus. Aiheen merkitys katoaa.”

”Koska miehistä elementtiä edustaa pystysuora linja, mies helposti tunnistaa elementin esimerkiksi puissa. Vastakohtana hän näkee vaikkapa meren vaakasuoran horisontin. Nainen puolestaan samastuu vaakasuoraan horisonttiin ja näkee vastakohtana metsän pystysuorat linjat, jotka edustavat miehisyttä. Siten kumpikin sukupuoli saa mieleisensä tuntemuksen.” Tämä ajatus taisi jäädä vaivaamaa katsojia ja kuuntelijoita, joka et-

sivät selitystä Piet Mondrianin toiselle taululle ”Aallonmurtaja ja meri”, v. 1915.

Roiskimallako?

Taidehistorioitsija Markku Valkonen esitteli viimeisimpänä häkellyttävän Jackson Pollockin teoksen ”Lavender Mist. Number I”, v. 1950. Hän kertoi, et-

”Vaikka itse maalipinnat näyttävätkin sellaisilta, joita kuka tahansa voisi tuottaa roiskuttamalla maalia kankaalle, tietokoneanalyysi on osoittanut selkeitä eroja Pollockin teosten ja tarkoituksettomasti roiskittujen maalipintojen välillä.”

tä teos on syntynyt siten, ettei taiteilija asettanut maalauskan-gasta tavanomaisesti telineelle, vaan lattialle ja pudotteli värit sille. Roiskimallako se siis syntyi? Vastausta ei löydy ensisilmäyksellä, vaan lopputulos näyttää kaoottiselta.

Kaoksesta ei ole kuitenkaan kysymys, vaan täsmällises-

tä tekniikasta, jota myöhemmin alettiin kutsua ”tiputtamiseksi”. Otan tässä avukseni Googlen, koska sieltä löytyi selkeä viite Pollockin taiteen geometrisestä luonteesta: ”Vaikka itse maalipinnat näyttävätkin sellaisilta, joita kuka tahansa voisi tuottaa roiskuttamalla maalia kankaalle, tietokoneanalyysi on osoittanut selkeitä eroja Pollockin teosten ja tarkoituksettomasti roiskittujen maalipintojen välillä. Pollockin maalauksissa ilmenee se HYPERLINK "http://fi.wikipedia.org/wiki/Fraktaaligeometria"fraktaaligeometriasta tuttu ilmiö, että pienet yksityiskohdat muistuttavat suurempia rakenteita. Sama ilmiö näkyy esimerkiksi puiden oksistoissa ja sananjalan lehdissä. Tutkijoiden mukaan osoittaa Pollockin näkijänlahjoja, että hän havaitsi tämän luonnossa, ennen kuin fraktaaligeometria oli vielä laajemmin tunnettu”

Taidanpa mennä joskus Washingtonin National Gallery of Art’iin katsomaan Lavender Mistiä sillä silmällä. Sieltä löytyy varmasti muitakin modernin taiteen aarteita.

Weijo Pitkänen

Klubin kuvataiteilijoiden yhteisnäyttely 31.3.-28.4.2014

”Maalaan vain sitä, mikä minulle on tärkeää ja mihin minulla on tunneside. Etsin aina maalauksen aiheeseen oman tulkintani. Se on sekoi-tus havaintoja, mielikuvia, tunteita ja tietoja. Haluan kertoa legenda, en kuivaa asiategstiä. Tulkinnan pu-naista lankaa kutsun maalauksen taiteelliseksi ideaksi. Sen onnistuminen ratkaisee, saanko aikaan taideteoksen vai pelkästään kuvan. Siksi panostan kaiken luovuuteni taiteellisen idean kehittämiseen.” Nämä kulttuuritoimikunnan kuvataidevastaavan, taidemaalari Antti Virkkusen ajatukset sopivat hyvin kuvaamaa sitä henkeä ja innostusta, jolla kaksitoista (12) kuvataiteilijaa osallistui huhtikuussa 2014 Klubin jäsenten neljänteen yhteisnäyttelyyn.

■ ■ Tällä kertaa kaikki 23 taideteosta saatiin sijoitetuksi juhlasaliin eikä särmin takaista Pankkikabinetia tarvinnut ottaa käyttöön. Kaikki saivat vähintään yhden työn esille.

Nyt saatiin myös käyttöön näyttelyluettelo, kun Antti kuvasi kaikki työt Alahuoneen kabinetissa ennen ripustamista ja värillinen esite tuotiin flyygelin päälle kaikkien jäsenten ja heidän vieraittensa ulottuville. Luettelo julkaistiin kokonaisuudessaan myös Klubin kotisivuilla ja se taltioidaan tietysti Klubin arkistoon ja on esillä myös kirjastossa.

Näyttelyssä oli yksitoista (11) akvarellia, kahdeksan (8) öljyväriä, kaksi (2) akryyliä ja kaksi tyyliä saaristolaisvenettä pienoiskoossa.

Akvarelliseinälle, lähelle Kantapöytää ja Sibelius-patsasta, sijoitettiin Lasse Kempaksen kolme henkilökuva (Metsästää, 2011, Marnikka, 2012 ja Omakuva, 2014) sekä Sture Gripenbergin kaksi laiva-akvarellia (s/s Corona, 2004 ja s/s Terimay myötätuulessa, 2010) ja yksi hänen tunnetuista lentokone-arvarelleistaan (Hasse Wind: Hauskaa vappua! 2014) ja Jorma Wartiovaaran kaksi akvarellia (Syksyn kajo, 2011 ja Violetin vihreää, 2011). Kun Lasse Kempas oli lisäksi huhtikuun kuvataiteilija, hänen akvarellinsa professori Pertti Aarniosta täydensi hienosti näyttelyä.

Takaseinän keskelle otettiin Jarmo Virravirran akvarelli (Elokuun viimeinen ilta, 2011) ja hänen kaksi pienempää akvarelliaan (Pyry, 2010 ja Kevättä ilmassa, 2012) löysivät paikkansa sivupalkista. Virravirrasta vasemmalle sijoitettiin Weijo Pitkäsen Nizzan uni, öljy 2013, Antti Lassilan Ilta Manhattanilla, akryyli 2006, ja Seppo Hämläläisen kolme öljyväriä (Talventulo, 2013 sekä Apple Blossom I ja II, öljy 2010-11). Virravirrasta oikealle sijoitettiin Antti Virkkusen kaksi Helsinki-aiheista öljyväriä (Ikuisuuden kosketus, 2012 ja Kolme pilveä, 2012) sekä Artti

Pohjanheimon kaksi käsinväritettyä litografiaa (Lepäävä amor, 2011 ja Kaksintaistelu, 2009).

Erityispaikoille ikkunalaudalle sijoitettiin klubimestari Jarmo Heinosen Tyyllitellyt saaristoveneet (1910-20 luvun kalastajavene on lähtenyt aamutuimaan kohti silakka-apajia ja Brännvin lipuu Aurajokea v. 1919 kohti Pinellan laituria lastinaan paloviinaa) ja ne valaistiin läheltä valolampuilla, sekä kahdelle viistolle sivuseinälle Pauli Leppä-ahon öljyväriä Lapiosarvet taistelevat, 2014 ja Kettu, 1987 sekä Nikolai Ylirodun teos Palmu vuodelta 1994. Se on maalattu peiteväreillä ruskealle paperille.

Näyttelyn ripustuksen suunnitteli ja toteutti työryhmä Sture Gripenberg, Weijo Pitkänen, Antti Virkkunen ja Jorma Wartiovaara.

Weijo Pitkänen

Teosten kuvat löytyvät Klubin verkkosivuilta osoitteesta www.klubi.fi/ www/Teokset.pdf

Asevoimien toiminta alueella lisääntyy

Arktinen jää sulaa

Arktiselle alueelle ei ole olemassa yhtä, yleisesti hyväksyttyä määritelmää. Arktisen Neuvoston jäsenvaltiot, jotka ulottuvat pohjoisen napapiirin pohjoispuolelle, sopinee Suomelle hyvin. Määritelmät, jotka perustuvat esimerkiksi heinäkuun keskilämpötilaan tai kasvillisuuteen, saattavat jättää Suomen arktisen alueen ulkopuolelle. Käytännössä Arktis mielletään myös usein Pohjoiseksi Jäämereksi, joka on viimeinen maailman seitsemästä valtamerestä, joka on vasta nyt avautumassa inhimilliselle toiminnalle.

Kanadalaista harjoitushenkilöstöä poistumassa CC-117-kuljetuskoneesta Operaatio Nunavutin aikana huhtikuussa 2014. Kuva Chelsea Hutson, Canadian Forces

Luonnonolosuhteiden lisäksi toiminnan lisääntymistä Arktiksessa hankaloittaa kaikenlaisen infrastruktuurin sekä tietoliikenneyhteyksien puuttuminen.

■ ■ Arktinen alue on olosuhteiltaan ollut hyvin vihamielinen ja osin luoksepääsemätön viime aikoihin asti. Viime vuosikymmeninä ilmastomuutos on muuttanut tilannetta. Arktis lämpenee lähteistä riippuen kaksin-nelinkertaisella nopeudella muuhun maapalloon verrattuna. Pohjoisen Jäämeren jääpeite sulaa nopeammin kuin mitkään mallit ovat ennustaneet. Meri saattaa olla kesällä jäätön jo 2020- tai 2030-luvuilla. Talvella meri kuitenkin jäätyy lähes kokonaan. Kesäjään laajuus oli ennätyskesänä 2012 vain 3,4 miljoonaa neliökilometriä, kun 30 vuoden keskiarvo on yli 6 miljoonaa neliökilometriä. Paksu, monivuotinen jää on häviämässä hyvinkin nopeasti, etenkin Venäjän puoleiselta merialueelta. Jään sulamiseen vaikuttaa ilman ja meriveden lämpenemisen lisäksi ”musta hiili”, jota kulkeutuu lumelle ja jäälle pohjoisen meriliikenteen päästöinä ja kaukokulkeutumana. Myös jäätä tummemmat sulat merialueet absorboivat enemmän auringon energiaa.

Lämpenemisen johdosta Arktiksen ikirouta sulaa kiihtyvää tahtia mantereella ja merenpohjassa. Sulaminen vapauttaa suuria määriä metaania, joka sitoo lämpöä 20-kertaa enemmän kuin hiilidioksidi. Tämä lämmittää kiihtyvästi ilmastoa, joka sulattaa lisää ikiroutaa, joka... Kierre, jonka pysäyttäminen on mahdotonta, on syntynyt. Läm-

peneminen vaikuttaa ilmastoon hidastamalla ”arktista oskillaatiota” ja synnyttämällä korkeapaineita pohjoiseen. Nämä puolestaan muuttavat eteläisimpien alueiden ilmastoa ja lisäävät sään ääri-ilmiöitä. Muutokset merivirtoihin ovat mahdollisia, mutta Golf-virran pysähtymistä ei tarvinne pelätä. Muutosten vaikutus eteläisten alueiden ilmastoon ja säähän kasvattaa kaukana Arktiksesta sijaitsevien maiden, kuten Kiinan ja Intian, tieteellistä kiinnostusta pohjoisen muutokseen. Pohjoisen Jäämeren rannoilla muutokset ovat merkittäviä. Ranta-alueet, joita avoimen meren aallot eivät ole huuhtoneet vuosituhansiin, altistuvat eroosiolle. Useita yhteisöjä esimerkiksi Alaskassa on jo jouduttu siirtämään sisämaahan, kun maa rakennusten alta on hävinnyt mereen.

Luonnonolosuhteiden lisäksi toiminnan lisääntymistä Arktiksessa hankaloittaa kaikenlaisen infrastruktuurin sekä tietoliikenneyhteyksien puuttuminen. Noin 78 astetta pohjoista leveyttä on raja, jonka pohjoispuolella ei ole luotettavia laajakaistayhteyksiä, siellä ”ei pääse Facebookiin”. Lähivuosina tilanne tulee paranemaan, kun Venäjä, Norja ja Kanada laukaisevat korkealle elliptiselle lentoradalle (HEO) satelliittipareja, jotka kattavat Arktiksen jatkuvasti alueen valvonnan, viranomaisten ja kaupallisiin tarpeisiin.

Kanadalainen Rangers-ryhmä moottorikelkkavalvontapartiossa Operaation Nunalivut 2011 aikana. Kuva Norm McLean, Canadian Forces.

Taloudellisen toiminnan lisääntymistä Arktiksessa ajavat merikuljetukset, öljy ja kaasu, kaivostoiminta, kalastus ja matkailu.

Pohjoisten yhteisöjen perinteiset elintavat, jotka perustuvat pitkälti metsästykseseen ja kalastukseen, ovat uhattuina ympäristön muuttuessa. Arktiksen petoeläimet kuten jääkarhu ja muut eläimet kuten mursut ja hylkeet menettävät jäähän perustuvat elinmahdollisuutensa. Uusia petoja leviää pohjoiseen, esimerkkinä tappajavalaat, jotka syövät muita valaita ja hylkeitä. Myös kalakannat ja pieneliöstä ovat muuttumassa.

Taloudellisen toiminnan lisääntymistä Arktiksessa ajavat merikuljetukset, öljy ja kaasu, kaivostoiminta, kalastus ja matkailu.

Siperian rannikon edustalla kulkeva Pohjoinen Merireitti (Koillisyväylä) on ollut avoinna liikenteelle jo usean vuoden ajan ja merikuljetukset reitillä lisääntyvät, vaikka ovat vielä vähäisiä. Liikenteen kasvun edellytyksenä on, että Venäjä saa varustamot vakuutettua sääntöjen ja tariffien vakaudesta pitkällä tähtäimellä. Kanadan pohjoisen saariston läpi kulkeva Luoteisväylä on avoinna vain satunnaisesti, sillä jäät vähenevät alueella hitaammin. Joidenkin vuosien tai vuosikymmenten kuluttua suora Napareitti avautuu, kun jäät katoavat kesäisin pohjoisnavalta.

Yhdysvaltojen Geologien Tutkimuslaitoksen arvion mukaan arktisella alueella on runsaasti hyödyntämättömiä öljy- ja kaasukenttiä. Niiden hyö-

dyntäminen edellyttää kallista erikoisteknologiaa, mutta jos öljyn hinta nousee, niidenkin hyödyntäminen tulee kannattavaksi. Pääosin kentät sijaitsevat rantavaltioiden kiistattomilla talousvyöhykkeillä. Arktisessa on myös merkittäviä mineraalivaroja. ”Tavanomaisten” metallien lisäksi hyvin merkityksellistä on, että alueella lienee runsaasti harvinaisia maametalleja, joita tarvitaan korkean teknologian tuotteiden kuten autojen, matkapuhelimien ja tuulivoimaloiden valmistuksessa. Kiina hallitsee tällä hetkellä yli 90 prosenttia harvinaisten maametallien maailmanmarkkinoista. Vaikka kaivostoiminnan kustannukset Arktiksessa ovat korkeat, tulee kaivostoiminta lisääntymään merkittävästi.

Matkailu alueella on lisääntymässä voimakkaasti. Suuren riskin muodostaa se, että risteilyaluksia ei ole rakennettu eikä niiden miehistöjä koulutettu jääolosuhteisiin. Arktiksesta puuttuvat etsintä- ja pelastustoiminnan resurssit.

Valtioiden oikeudet hyödyntää merialueidensa luonnonvaroja on määritetty YK:n merioikeusyleissopimuksessa (UNCLOS) vuodelta 1982. Kullakin Arktiksen rantavaltiolla on 12 meripeninkulman aluevedet ja 200 meripeninkulman (370 km) talousvyöhyke. Talousvyöhykkeen laajentamista voidaan haakea, jos valtio tieteellisesti pystyy todistamaan mannerjalus-

tansa ulottuvan kauemmas kuin 200 meripeninkulmaa. YK on jo tehnyt ratkaisunsa Norjan talousvyöhykkeen laajennuksesta 2009. Venäjä, Tanska ja Kanada tullevat toimittamaan vaatimuksensa YK:lle kuluvana vuonna. Yhdysvallat ei ole ratifioinut merioikeusyleissopimusta, joten se ei voi vaatia YK:lta talousvyöhykkeen laajennusta. Venäjä ja Norja sopivat 40-vuotisen rajakiistansa Barentsinmerellä 2010. Kanadalla ja Tanskalla on periaatteellinen kiista pienen Hansin saaren omistuksesta Grönlannin ja Kanadan pohjoisten saarten välissä. Kanadalla ja Yhdysvalloilla on merkittävä erimielisyys noin 21 000 neliökilometrin alueesta Alaskan ja Kanadan rajan jatkeesta Pohjoisella Jäämerellä. Yhdysvaltojen ja Venäjän välinen rajalinja on sovittu vuonna 1991, mutta Venäjän Duuma ei ole sopimusta ratifioinut.

Arktisen alueen hallinnoinnissa keskeisin rooli on Arktisella Neuvostolla. Vuonna 1996 perustettu neuvosto käsittelee alkuaikoinaan vain lähinnä ympäristöä ja alkuperäiskansoja koskevia asioita. Neuvoston merkitys ja painoarvo ovat kuitenkin kasvaneet. Arktisessa Neuvostossa jäseniä ovat Venäjä, Yhdysvallat, Kanada, Tanska, Islanti, Norja, Ruotsi ja Suomi sekä alkuperäiskansoja edustavia yhteisöjä. Pysyviä tarkkailijajäseniä on ollut vähän, mutta viime vuonna neu-

vosto hyväksyi pysyviksi tarkkailijoiksi muun muassa Kiinan, Intian, Etelä-Korean, Japanin ja Singaporen, joilla kaikilla on merkittävä kiinnostus osallistua Arktiksen asioiden käsittelyyn. Arktisen Neuvoston saavutuksia ovat esimerkiksi vuonna 2011 allekirjoitettu etsintä- ja pelastussopimus sekä 2013 solmittu öljyntorjuntasopimus, jotka jatkavat arktisen alueen eri valtioiden vastuualueisiin. Vastuut on siis jaettu, mutta kykyjä ei vielä ole.

YK:n alainen kansainvälinen merenkulkujärjestö IMO on viime vuodet neuvotellut kansainvälisesti sitovasta merenkulun ympäristönsuojelu- ja turvallisuussäännöstöstä, polaarikoodista, joka asettaa vaatimuksen muun muassa alusten rakenteelle ja miehistöjen koulutukselle. Tavoitteena on allekirjoittaa sopimus tänä vuonna.

Yhdysvalloilla on merkittävät turvallisuus- ja talousintressit arktisella alueella, vaikka yleisesti kansalaiset eivät miellä maata arktiseksi valtioksi. Kylmän sodan ajalta jatkunut läsnäolo ydinsukellusveneillä, lentokoneilla ja ennakkovaroitustutkajärjestelmän kautta korostavat ”kovaa turvallisuutta”. Pehmeän turvallisuuden vastuut on säilytetty rannikkovartiostolle, jolla ei kuitenkaan ole tarvittavia resursseja eikä infrastruktuuria. Jäänmurtokyvyn on annettu rapistua eikä uusia jäänmurtajia ole rakenteilla. Alaskan öljy-

kentät ovat ehtymässä ja siksi Yhdysvallat tähyää Pohjoisella Jäämerelle uusien öljykenttien hyödyntämiseksi. Yhdysvallat korostaa globaalia merenkulun vapautta myös Arktiksessa. Yhdysvaltojen merivoimat seuraavat muutoksia arktisella alueella, mutta ei vielä ole ryhtynyt konkreettisiin toimiin arktisen toimintakyvyn kehittämiseksi.

Kanadalle arktinen alue on tärkeä. Kanadan arktinen strategia ”Our North, Our Heritage, Our Future” kuvaa vakautta ja elinvoimaista pohjoista aluetta, johon Kanada investoi. Viranomaisten läsnäoloa pohjoisessa lisätään. Suvereniteetti on Kanadalle erittäin tärkeää ja arktisen alueen militarisointi on herkkä asia, vaikka Kanada itsekin investoi sotilaallisiin suorituskykyihin pohjoisessa. Puolustusvoimien rooli on kuitenkin pikemminkin muita viranomaisia tukeva ja ”pehmeä turvallisuus” korostuu. Kanada haluaa kontrolloida kaikkea meriliikennettä Luoteisväylällä. Tämä on ristiriidassa Yhdysvaltojen vapaan merenkulun vaatimuksen kanssa ja maat ovatkin sopineet olevansa eri mieltä asiasta (”agree to disagree”).

Venäjälle arktinen alue on ollut strategisesti tärkeä jo 1930-luvulta alkaen. Nyky-Venäjälle alue on taloudellisesti erittäin tärkeä luonnonvaroista ja meriliikennereiteistä johtuen, mutta myös suvereniteettia korostetaan. Sotilaallinen läsnäolo

alueella lisääntyy: uusia arktisia joukkoja varustetaan, ilma- ja merivoimien tukikohtia avataan ja arktiselle alueelle on päätetty muodostaa ”Arktinen voimaryhmä”.

Jotkut tutkijat yhdistävät sotilaallisen läsnäolon ja konfliktin uhkan toisiinsa. Vaikka asevoimat ovat Arktiksessa turvaamassa valtioiden suvereniteettiä ja muita intressejä, ovat ne vahvasti myös tukemassa muita viranomaisia. Asevoimilla on ainoana viranomaisina ainutlaatuisia suorituskykyjä tukemiseen kuten alueen valvonta-, etsintä- ja pelastustoimintaan, raskaisiin kuljetuksiin, tukikohdienten rakentamiseen ja muuhun arktiseen toimintaan. Kahden ja monenvälinen yhteistoiminta on ollut koko ajan kasvamassa (ennen Ukrainan kriisiä). Maiden taloudelliset intressit ajavat yhteistoimintaa, eivät vastakkainasetteluun.

Mahdollinen konflikti pohjoisessa tulee heijastuksena Arktiksen ulkopuolelta.

Jaakko Savisaari

Median murros on jatkuva prosessi

Janne Virkkunen pyrki ja pääsi Sanomien kuuluisaan toimittajakouluun 22-vuotiaana vuonna 1970, ja sille tielleen hän jäi. Hän siirtyi eläkkeelle Helsingin Sanomien vastavan päätoimittajan tehtävästä vuonna 2010. Lehti-vuosistaan kirjoittamista muistelmista - "Päivälehdessä 7.4.2014. Häntä puhutti, usuin ottein, klubiveli Jukka-Pekka Pietiäinen.

■ ■ Virkkusen aloittaessa journalistina elettiin syvässä YYA-ajassa, hänen kautensa päättyessä oli koettu tietoyhteiskunnan murros - joka toki jatkuu -, lähi-Euroopan mullistukset ja talouden taantumat, kauemmista kriiseistä puhumatta. 70-luvun alun ohimenevien rauhattomuuksien jälkeen elettiin kotimaassa jokseenkin tasaista aikaa. Media voi hyvin vielä 80-luvun lopulla. Pietiäinen siteerasi Virkkusen kirjasta kuvausta vuosikymmenen vaihteesta: "Helsingin Sanomien levikki oli edelleen kasvussa eikä ilmoitusmyynnin ylärajoja ollut vielä koettu. Päinvastoin olimme kerran joutuneet jättämään sunnuntain lehdestä peräti 14 sivua luokiteltuja ilmoituksia pois, koska painokapasiteetti ei riittänyt kuin 144-sivuiseen Hesariin. Se aika ei enää palaa."

Janne Virkkunen kirjailtojen uuden vetäjän Jukka-Pekka Pietiäisen (oik.) haastateltavana. Kuva Elias Iirola.

Perheyriydestä kansainväliseksi pörssi-yhtiöksi

Virkkunen rajasi aiheitaan. Hänen kirjansa ei ole Suomen historiaa eikä Suomen taloushistoriaa, vaan kuvaus hänen omista kokemuksistaan ja tuntemistaan ihmisistä. Sanomien historiaa ei ole kirjoitettu sitten Pertti Klemolan ("Helsingin Sanomat, Sananvapauden monopoli", 1981, ajanomaisen tendenssipitoinen kirja; latojan huom.). Nyt lehden historiaa työstävät Markku Kuisma ja Antti Blåfield.

- Kokemanani aikana Sanoma muuttui perheyriydestä pörssi-yhtiöksi. Paineita koettiin kolmelta taholta: ulkopuolelta - ja jos tasaisesti tuli haukkuja eri suunnilta, voitiin katsoa, että tasapuolisuudessa oli onnistuttu

- luovan organisaation sisältä ja konsernin vähemmän luovalta johtoportaalta. Sanomasta tuli eurooppalainen viestintäyhtiö, Helsingin Sanomien, lehden, merkitys kokonaisuudessa väheni. Nyt ollaan perääntymismarssilla. Lehti supistuu, korvautuu osittain digitaalisella aineistolla.

- Johtaminen on talouden tiukentuessa raskaampaa. Ilman kannattavuutta lehdellä ei ole tulevaisuutta. Uskoni journalismiin ei ole järkkynyt. Usko laatuun on tärkeä, mutta laatu maksaa, kustantajan asia on huolehtia resursseista. Hyvät työtöverit ovat viihtymisen tae. Virkkunen kuvasi johtamistaan: hän kulki toimituksessa, keskusteli toimittajien kanssa, teki muistiinpanoja vihkoihin. Hänen jäljil-

tään on Sanomien arkistossa 22 000 sähköpostia. (Sähköpostit ja tekstiviestit, jotka deletoidaan, ovat tuhoisia vastaisen historian kannalta. Tärkeät asiat pitää aina tulostaa paperille. Latoja)

Tamminiemen pesänjakajat

Janne Virkkunen eri ole esikoiskirjailija, vaan bestselleristi. Vuonna 1981 kohautti suomalaista julkisuutta pamfletti nimeltä Tamminiemen pesänjakajat. Se on myynyt 160 000 kappaletta. Kirja ajoittui paremmin kuin tekijät voivat tietää: luultiin, että presidentinvaalit pidettäisiin vuonna 1984, ei voitu tietää, että Kekkonen poistuminen virasta oli juuri edessä, kymmenen päivän päässä. "Väryksen jengi tiesi, muut eivät." Hannu Tarmio, jolle kirjaa oli ensin tarjottu, jänisti, ja kun kirja tuli toiselta kustantajalta, Tarmio vastoin lupaustaan paljasti kirjan tekijöiksi HS:n poliittisen toimituksen: Aarno Laitinen, Arto Astikainen, Kalle Heiskanen, Ritva Remes, Hannu Savola, Anneli Sundberg, Janne Virkkunen. Moitteitakin tuli, mutta yleisesti katsottiin, että kirja vapautti poliittista keskustelua pitkän hyshys-kauden jälkeen. Entä miten toimituksen johto reagoi? Olisiko tämä voinut katkaista urasi? kysyi Pietiäinen.

- Jostakin syystä Aatokselle riitti, että Aarno Laitinen vietiin saunan taa. Jos olisi haluttu, minulla ja muilla olisi ollut sama kohtalo. Meillä oli tietysti mah-

tava hybris.

Kirjassa käsitellään 22 poliittikkaa. Koivisto on ainoa, josta kirjoitetaan positiivisesti. - Väryksen saattaa itsekin olla syyppä tapaan, jolla häntä kohdeltiin. Varsinaisesti kirja suuntautui Ahti Karjalaisen ehdokkuutta vastaan. (Sekä Karjalaisen että Kekkonen sairaudet olivat kyllä tiedettyjä valtakunnansalaisuuksia, mutta heidän työkyvyllään ei julkisesti juuri spekuloitu.)

Aatos Erkon elämäkertaa ei ole kirjoitettu

Siirryttiin päätoimittajan rooliin. - Olitko liikkeellä ystävien seurassa vai herrojen kanssa marjassa? Pietiäinen kysyi. - Ei voi hoitaa asioita, jos ei tunne ihmisiä, kuuntele, mitä maassa oikeasti tapahtuu ja myös sitä, mitä mieltä lehdestä ollaan. Päätoimittajaa saakin painostaa, se on luvallista toimintaa, mutta jossakin on raja. Lehti lyö asioilla, henkilöön ei saa käydä, yksityiselämän suoja on kunnioitettava. Näin tulisi olla, mutta näin ei nykyään käy. Julkisuus on vaikea laji.

Aatos Erko oli lukijan mielikuvan mukaan suuri sfinksi mediayhtymän takana. Hän näyttäytyi harvoin julkisuudessa ja saattoi silloin ottaa yllättäviä kantoja, arvostella myös konserninsa lippulaivaa. Millainen hän oli päätoimittajan näkökulmasta? Päätoimittajahan kuitenkin on kapteeni laivassa.

- Aatoksessa näkyi kolmen

sukupolven sanomalehtisivistys. Hän valmistautui tapaamisiin aina huolellisesti. Hän ei arvostellut etukäteen, jätti tilaa, jälkikäteen kyllä. Kiitos ei kuulunut hänen sanavarastoonsa. Hän oli täsmällinen ulkopoliittikan kysymyksissä. Aika monesti hän oli oikeassa.

- Joskus sain pelätä, että hän asettuu avoimesti presidenttiehdokkaansa taakse ja tämä mielletään lehden kannaksi. Lehden tuli olla presidentinvaalien edellä tarkasti puolueeton. Hyviä ehdokkaita, valitkaa paras.

Hyvät ja vaikeat kumppanit

Max Jakobson piirtyy muistelmassa selkeästi näkyviin, luonnehti Pietiäinen. Kuva on tärkeä, koska se on aivan erilainen kuin Juhani Suomen muistelmassa. Liekö kyse samasta miehestä? - Suomen ja Jakobsonin välillä oli vahva antagonismi. Max halusi arvioida Suomen kirjat. Suomen antama kuva hänestä on epätosi. Max oli aina kiinnostava, arvokas keskustelukumppani.

- Eikö hän pannut Kekkoselle jarruja päälle? - Jakobson oli Kekkonen mies 50 - 60-luvuilla. Kun arvostelin Kekosta, hän puolusti. Jakobson ei koskaan käynyt henkilöön kiinni.

- Onko Suomella ollut hyvä herraonni? Pietiäinen kysyi. - Vaihteleva. Minun silmissäni hyviä pääministereitä ovat olleet Sorsa, Aho ja Lipponen. Puolueen etu ei heille tässä tehtävässä ollut keskeinen. Ahtisaaren

- Kun ensi kerran kuulin Angela Merkeliä, hän oli suoraan DDR:stä nostettu. Puhui surkeasti.

kausi ei ollut hyvä, kunnes hän pääsi Kosovoon. Viime vuosien myöhäisura on ollut komea. Halosen toinen kausi oli häneltä virhe.

- Kun ensi kerran kuulin Angela Merkeliä, hän oli suoraan DDR:stä nostettu. Puhui surkeasti. Sanoin lehden pääkirjoittajien kokouksessa, että tuosta naisesta ei koskaan tule mitään. Ja kuitenkin ensivaikutelma usein osuu oikeaan.

Puhuttiin henkilöistä, jotka tavalla tai toisella nousevat päätoimittajalle ongelmiksi. Kari Suomalainen, Seppo Heikinheimo, Harri Nykänen.

- Seppo Heikinheimolla oli tavattoman laajat suhteet, myös kielitaitonsa ansiosta. Lennart Meri oli hänen ystävänsä. Hänessä oli loistavia puolia. Mutta en koskaan oikein tiennyt, mitä Heikinheimo oli tekemässä. Kun kulttuurieliitti vaati hänen erottamistaan, se tietenkin kiinnitti häntä entistä enemmän lehteen. Kun hän kuoli, mietin ankarasti, olisinko voinut tehdä jotakin asian estämiseksi. Kun hän oli kuollut, moni moittijoista sanoi kaipaavansa Seppoa.

- Harri Nykänen liikkui paljon varjojen maailmassa. Hän oli hyvin vaikea johdettava. Kari Suomalainen oli instituutio mutta jäi yhä kauemmas lehden liberaalista linjasta. Ehkä nyt olisin osannut hoitaa hänen kautensa päättymisen toisin.

Vaikenemisen aika ja Viro

Esko Salmisen teoksesta Vaikeneva valtiomahti HS:n kulttuuritoimitus tilasi arvostelun dosentti Johan Bäckmanilta. - Se oli kulttuuritoimituksen munaus. Emme vielä tieneet, mikä mies Bäckman on. Joitakin ongelmia tuli myös lehden Moskovan-kirjeenvaihtajan Martti Valkosen Uutisia Moskovasta -kirjan suhteen. (Tässä kohdassa haastattelija ja haastateltava olisivat saaneet avata asiaa laajemmin kuulijoille, joiden muisti ehkä ei ole yhtä hyvä.)

HS:n suhteesta Viron itenäistymisprosessiin puhuttiin. - HS ei ollut tässä eturivissä. Ajettiin Suomen, ei naapurin etua. Foreign policy doesn't mean to be nice to the foreigners. - Viron kirjallisuutta kyllä arvioitiin, tunnusti Pietiäinen. (Tähän latoja haluaa tarjota lisäyksen. Neuvostodiplomaatit lausuiivat huolensa siitä, että vironviro Heikinheimo oli niin hyvin informoitu. Ketkä ovat ilmiantajia? Laajentakaa etsintöjanne, sanoi professori Kai Laitinen, Heikinheimo puhuu myös venäjää.)

Kapteeni laivassa

Palattiin vielä päätoimittajan rooliin. - Lehteä on johdettava, Editor's Paper. Toimitus ei ole demokraattinen yhteisö. Päätoimittaja vastaa toimituskulttuurista. Olimme suurin osa meis-

tä Sanomain toimittajakoulun kasvattaja, perusarvot olivat samat. Delegoitaessa täytyy voida luottaa toistensa tapaan tehdä lehteä. Ei niin kuin Neuvostoliitossa, jossa kukaan ei luottanut kehenkään. (Aina voi toivoa jotakin lisää. Kirjan hyvien henkilökuviin joukkoon olisin toivonut piirrosta legendaarisesta Antero Okkosesta, Sanomain toimittajakoulun ensimmäisestä rehtorista.)

- Janne Virkkunen on hyvä toimittaja mutta keskinkertainen kalamies, sanoi muuan diplomaatti, joka ilmeisesti oli isännöinyt jotakin retkeä. - Kun liikkuu hyvillä vesillä, riittää keskinkertainenkin kalamies, Virkkunen vastasi.

Yrjö Larmola

Klubin Solmio

■ ■ Klubilaisille on tilattu tyylikkäitä sinisiä silkki-solmioita. Kuviona on Klubin ratastunnus. Hinta on 50 € koteloineen.

Solmioita saatavana klubimestareilta.

Saadaanko Suomi nousuun start-upeilla?

Klubin teknologiaillassa puhuivat Startup-säätiön asiamies Juho Kokkola (vas.), Jolla Oy:n toimitusjohtaja Tomi Pienimäki sekä johtaja Jukka Häyrynen Tekesistä. Kuvassa oikealla illan vetäjä Aimo Maanavilja. Kuva Jarmo Heinonen.

Teknologian illassa 10. huhtikuuta käsiteltiin start-up-ilmiotä Suomen. Löytyisikö tästä avaimia talouden uudistumiseen Nokian ja muun teollisuuden rakennemuutoksessa? Alustajina ja panelisteina olivat mukana asiamies Juho Kokkola (Startup-säätiö), toimitusjohtaja Tomi Pienimäki (Jolla Oy) ja johtaja Jukka Häyrynen (Tekes). Iltaa isännöi klubiveli Aimo Maanavilja.

■ ■ Asiamies Juho Kokkola kertoi aluksi Startup-sauna-säätiön toiminnasta. Aalto-yliopiston opiskelijat perustivat säätiön noin viisi vuotta sitten. Tavoitteena oli luoda uusi konsepti, jolla uudet yrittäjät voivat esittää osaamistaan, jakaa innostumistaan ja verkostoitua. Erityisen otollinen maaperä tälle on Suomessa sekä muissa Pohjoismaissa ja Venäjällä, joissa kaikissa on korkea teknologinen osaaminen. Konseptiin sisältyvät muun muassa startup-saunat ja Slush-tapahtumat sekä Start-

up-live-harjoitteluohjelma.

Kuluvan kevään aikana järjestetään 20 start-up-tapahtumaa Islannista Kazakstaniin. Tapahtumia tukemassa ovat aina paikalliset yritykset ja näiden kokeneet ekspertit, jotka haluavat olla mukana sparraamassa uusia yrittäjiä. Noin kuukauden kestävä startup-sauna-kiertue järjestetään keväisin ja syksyisin. Parhaista yrityksistä valitaan 5 – 10, jotka viedään Pii-laaksoon tapaamaan rahoittajia ja saamaan lisää sparrausta ideoihinsa. Tuettavilta yrityksiltä

edellytetään, että koossa on innokas tiimi, jolla on skaalautuva businessidea sekä jotain jo olemassa olevaa, jota voi näyttää ja josta voi lähteä rakentamaan.

Toiminnan jatkuvuuden turvaamiseksi etsitään jatkuvasti sopivia valmentajia, coachejä. Näiden tulisi olla kokeneita yrittäjiä, joilla on sijoittajanäkökulmaa sekä johtaja- ja yrittäjäkokemusta. Ehtona myös on, että valmentaja ovat mukana ilmaiseksi. Toki he saavat tässä ajaa myös omia kaupallisia intressejään.

Vuositain Helsingissä järjestettävä Slush-tapahtuma keskittyy uusien yritysten toiminnan kiihdyttämiseen. Tämän kaksipäiväisen tilaisuuden tavoitteena on vetää kansainvälisten sijoittajien huomiota Suomeen ja suomalaisiin uusyrityksiin. Syksyllä 2013 tilaisuudessa oli noin 7000 osallistujaa, joiden kesken järjestettiin noin 2000 tapaamista. Mukana oli 118 kansainvälistä sijoittajaa ja 1200 uusyritystä. Tilaisuus sai valtavan mediahuomion niin Suomessa kuin ulkomailla ja oli kansainvälisesti yksi levinneimmistä jutuista Suomesta. Kaikki merkittävimmät ulkomaiset mediat olivat paikalla.

Säätiön kolmas toimintamuoto on Startup-live-harjoitteluohjelma, jossa tähän mennessä on lähetetty noin 80 opiskelijaa harjoittelemaan kansainväliin start-up-yrityksiin 3 –12 kuukaudeksi.

Jolla Oy:n toimitusjohtaja, Tomi Pienimäki, kertoi aluksi omasta taustastaan ja Jollan synnystä. Sen perustivat Nokian palveluksessa olleet Meego-käyttöjärjestelmän kehittämisen avainihmiset, jotka uskoivat tuotteeseensa. Jollan valmistama älypuhelin tuotiin markkinoille marraskuussa 2013. Toinen keskeinen tuote on Sailfish-mobiilikäyttöjärjestelmä, joka on Meegon seuraaja ja täysin Jollan oma tuote.

Jolla-puhelinten markkina-alueina ovat Eurooppa ja Aasia. Puhelimia tullaan tekemään erilaisille kuluttajabrändeille, kuten esimerkiksi Angry Birdsille. Jolla vastaa itse ohjelmistosta ja ulkoisesta designista, muu valmistetaan Kiinassa. Tämä työnjako on oleellinen muutos Nokian huippuvuosien jälkeen, sillä isotkin toimijat ovat nykyisin ulkoistaneet laitevalmistuksen. Tästä seurauksena laitevalmistuksen osaaminen on siirtynyt lähes kokonaan Kiinaan.

Jollan suurimmat odotukset kohdistuvat käyttöjärjestelmään, ei fyysisen puhelin markkinoille. Jollan tavoitteena on levittää Sailfish-käyttöjärjestelmää muille toimialan toimijoille. Google lisää koko ajan otettaan Android-käyttöjärjestelmästä, minkä vuoksi usealla taholla on suuri halu ottaa jokin muu käyttöjärjestelmä. Lisäksi, samaa käyttöjärjestelmää käytämällä operaattoreiden on vaikea erottaa toisistaan. Siksi

on liiketaloudellisesti järkevää pyrkiä tuomaan markkinoille uusi käyttöjärjestelmä. Useat haluavat myös eroon USA:n ylivallasta tällä markkinalla, erityisesti Kiina. Siksi uusille käyttöjärjestelmille löytyy myös poliittista tukea.

Jolla toimii entisissä Nokia Research Centerin tiloissa Ruoholahdessa, ainoana yrityksenä Supersellin lisäksi, muuten talo on tyhjillään. Nokian 2200 työntekijän sijasta rakennuksessa työskentelee enää vain 200 henkilöä! Jatkossakaan ohjelmistokehittäminen ei pysty työllistämään entisen Nokian veroista määrää ihmisiä. Ohjelmistojen tekeminen on luonteeltaan sellaista, että niitä voidaan helposti skaalata, eli massatyöllistämisen tavoitetta eivät muuttamat alan uudet yritykset pysty täyttämään.

Kasvu tarvitsee taitavia ihmisiä, kumppaneita, tuotteita, asiakkaita sekä yleistä talouskasvua. Omassa toiminnassaan Jolla on nähnyt suurimmaksi ongelmaksi ja pullonkaulaksi kasvun rahoittaminen. Siihen ei tunnu Suomesta löytyvän mielenkiintoa, pois luettuna julkiset rahoittajat Tekes ja Finnvera, jotka ovat olleet Jollalle parhaita ja joustavimpia yhteistoimintakumppaneita. Suomalaiset rahavarat ja rahoittajien intressit ovat pitkälle kiinni kiinteistöissä, jotka poliittisesti ohjatut eläkeyhtiöt omistavat. Nykyisin melkoinen osa tyhjiä

Tekesin rooli on katalysoida rahoituksellaan uusia totutusta poikkeavia yrityksiä.

kiinteistöistä on eläkevakuutusyhtiöiden omistamia. Todellinen pelko onkin, että Suomi hukkuu tyhjiin kiinteistöihin.

Pienimäen mukaan tekemisen luonne on muuttunut. Työpaikkaaja ei enää synny massoittain. Lisäksi tarvitaan rakenteellisia muutoksia yritysten kasvun rahoittamiseen. Pienimäki näkee yhteiskunnan varojen hukkaamisena sen, jos Nokian ympärille rakennettua osaamista ei osata hyödyntää. Tällä henkilöstöllä on nopeasti vanhenevaa tietoa ja he haakeutuvat kiihtyvällä vauhdilla muihin töihin. Jos ja kun mobiiliosaaminen Suomesta katoaa, niin sitä ei enää helposti saada takaisin. Rahoittajien pitää uskaltaa investoida muuhunkin kuin kiinteistöihin. Tätä asia-aiheet eivät pelkää ja siksi muun muassa Supercell myytiin sinne.

Illan kolmas vieras oli Jukka Häyrinen, joka vastaa Tekesissä alle 6 vuotiaiden yritysten rahoitus- ja muista palveluista. Kokonaisuudessa Tekes rahoittaa suomalaisia yrityksiä vuodessa noin 350 M€:lla, josta nuoria alle kuusi vuotiaita yrityksiä 135 M€:lla. Start-up-yritysten osuus tästä on 45 M€.

Tekes on rahoittajana kiinnostunut yrityksistä, joilla on kasvuhalu- ja kykyä, joilla on skaalautuva tuote ja markkina-alueena koko maailma. Uusista yrityksistä noin kolme prosenttia on Tekesin asiakkaina. Häyrisen mukaan Tekesissä 35 hen-

kilö tekee noin 600 tukipäätöstä vuodessa. Tämä ei kuitenkaan yksin riitä, vaan lisäksi tarvitaan sijoittajia, valmentajia ja hallitussammattilaisia viemään firmoja Suomessa eteenpäin.

Tekesin rooli on katalysoida rahoituksellaan uusia totutusta poikkeavia yrityksiä. Monet nuoret yritykset eivät nojaa mihinkään totuttuun, ne hyödyntävät ”luovaa tuhoa” eli katsovat asioita toisin. Nuoret yritykset osaavatkin hyödyntävät yhteiskunnan ja tekniikan rakennemuutoksia tehokkaasti. Myös liiketoiminta-alueet ovat usein epätavallisia. Esimerkkinä tästä on suomalainen DealDash Oyj, jonka kotimarkkinana on USA:n keskilännen kotiäidit ja eläkeläiset!

Häyrinen antoi alustukseensa seuraavia eväitä ja pelinsääntöjä start-up-yritysten toimintaan:

- alusta alkaen on panostettava kasvuun ja kansainvälistymiseen
- ensin on kysyttävä asiakkailta mitä he haluavat ja vasta sitten tehtävä tuote
- asiakkaalleen Tekes voi tarjota tukea 75 prosenttia, maksimissaan 75 t€, millä rahalle asiakas- ja tuoteanalyysi voidaan selvittää 3-5 kk:ssa. Tämä on testi sille, että mikä tiimi on kykenevä tekemään asiakasselvityksen.
- menestyvillä yrityksillä palveluiden osuus on merkittävä
- joskus rahoituksen lopettami-

nen ja tehokkaampi keino ohjata kuin rahoituksen jatkaminen.

Eräänä uutena toimintamuotona Tekes on käynnistänyt Ideat kiertoon –ohjelman. Siinä kumppaneiksi on tullut mukaan kahdeksan yritystä. Tähän mennessä on ohjelmassa saatu perustettua noin 70 uutta yritystä.

Loppupuheenvuoroissa Kokkola korosti uskallusta ja uusien ansaintamallien löytämistä liiketoimintaan. Hän myös kertoi olevan halukas tapaamaan ja tutustumaan paikalla oleviin, start-up-toiminnan tukemisesta kiinnostuneisiin henkilöihin. Pienimäki painotti puolestaan sitä, että teknologiakeskeisyydestä on siirryttävä palvelukeskeisyyteen. Häyrinen näki tässä taas sen ilmiön, että jos yrityksen perustana on palvelukonsepti ja ulkomainen investoija, siirtyy yritys helposti pois Suomesta. Tekes pyrkii toiminnallaan vaikuttamaan ja muuttamaan markkinoita siten, että uusilla yrityksillä olisi Suomessa mahdollisimman hyvät toiminnan edellytykset.

Pertti Hyvärinen

Tunnelmia Klubin Vappulounaalla

Kuvat Arto Toivanen.

Veteraani- ja maanpuolustusilta

Veteraanitunnusta kantavia klubiveljiä illan kunniavieraina. Illan isäntänä toimi Heikki Hult (takarivissä keskellä). Kuva Arto Toivanen.

Heikki Hultin tervetulo puhe Helsingin Suomalaisen Klubin veteraani- ja maanpuolustusillassa:

Kunnioitetut sotiemme veteraanit, hyvät tammenlehväklubiveljet puolisoineen, hyvät Klubin maanpuolustusveljet, hyvät naiset ja herrat.

Helsingin Suomalaisen Klubin, isänmaallisen kulttuuriklubin perinteisiin kuuluu viettää veteraani – ja maanpuolustusjuhlaa. Huhtikuun 27 päivänä vietetään vuodesta 1987, itsenäisyyden 70 v juhluvuodesta lähtien valtakunnallista, Kansallista veteraanipäivää. Tuona päivänä vuonna 1945, klo 13.30, viimeiset saksalaiset sotilaat poistui- vat Kilpisjärvellä pinta-alaltaan kutistuneen, mutta edelleen it-

senäisen isänmaamme valtio-alueelta. Samalla voitiin todeta kuudetta vuotta kestäneiden sotatoimien päättyneen. Juridinen sotatila tietenkin vielä jatkui maassa. Ainoina vieraan vallan sotilaina maassamme oli enää valvontakomission neuvostoliittolaisia ja brittiläisiä sotilaita.

On aihetta kiinnittää huomiota veteraanipäivän nimeen, Kansallinen. Sillä tehtiin merkittävä ero toisen maailmansodan päättymispäivään 9. toukokuuta, jota Neuvostoliitossa ja edelleen Venäjällä juhliitaan Saksasta saavutetun Voiton Päivänä. Läntisessä Euroopassa sitä vietetään Eurooppa-päivänä, alkuperäinen aihe pehmeästi häivyttynä. Kaikki te, tänään paikalla olevat, varmasti tiedätte

ja tunnette mielessänne, että ne todelliset, kansalliset veteraanipäivät sijoittuvat kesä-heinäkuulle ja vielä elokuun alkupuolelle 1944, jolloin isänmaan vapaus ja kansallinen itsenäisyys turvattiin Karjalan Kannaksen, Viipurinlahden, Laatokan koillispuolen ja vihdoinkin Ilomantsin torjuntataisteluissa. Näillä hetkillä isänmaan kohtalo oli, niin kuin klubiveli ja sotahistorioitsija, eversti Matti Koskimaa on kirjoittanut, veitsen terällä!

Toinen julkinen, valtiiovallan tunnustus ja kiitos sotiemme veteraaneille, kansallista veteraanipäivää hiukan vanhempi, on rintamaveteraaniin, niin miehen kuin naisenkin, tammenlehvätunnus. Vuonna 1983, itsenäisyyden 70. juhluvuoden

lähestyessä, olivat Suomen Sotaveteraaniliiton puheenjohtaja Gunnar Laatio, liiton valtuuston varapuheenjohtaja Toivo Lehmusvirta, toiminnanjohtaja Esko Kosunen ja Puolustusvoimain komentaja kenraali Lauri Sutela keskustelleet mahdollisuudesta ylentää ainakin miehistö ja aliupseeriarvoissa olevat sotaveteraanit seuraavaan sotilasarvoon. Samoin esitettiin tutkittavaksi voitaisiinko kaikille rintamasotilastunnuksen omaaville myöntää kunniamerkki tai perustaa erityinen tunnustusmitali. Kun ylennysmahdollisuus kilpistyi asevelvollisuuslain säädöksiin reservissä olon ajasta, niin eläkkeelle siirtyvä kenraali Sutela siirsi mahdollisen kunniamerkkiasian seuraajalleen, kenraali, klubiveli Jaakko Valtaselle. Hän ryhtyi heti jatkamaan asian kehittämistä. Silloin voimassa olleet kunniamerkkisäännökset sekä kustannukset kaatoivat tämänkin mahdollisuuden. Valtionvarainministeri Pekkala tosin oli myötämielinen asian toteutukselle, mutta ilman erillistä rahoitusta. Mahdolliset kulut tulisi kattaa puolustusmääräraha-hasta.

Kenraali Valtasen toimeksiannosta Pääesikunta jatkoi nyt tunnuksen kehittämistä ja laati ehdotuksen merkistä, joka perustui sota-ajan tunnuslevyn muotoon. Asia oli viittä vaille valmis vesittelyä varten puolustusministeri Veikko Pih-

lajamäelle, veteraanijärjestöiltä tuli kuitenkin ehdottaman kielteinen kannanotto tunnuslevyn, ”kuolemanprikan” käyttämiseksi tähän tarkoitukseen. Se saattaisi, ja varmaan näin olisi ollutkin, luoda negatiivisia tunteita ja muistoja sekä vesittäisi, jopa nolaisi koko asian.

Tuolloin yleisesikuntapäällikkönä toiminut kenraaliluutnantti Wilhelm Stewen, joka toimi tuolloin myös Vapauden Ristin Ritarikunnan sihteerinä, esitti tammenlehväsymbolin ottamista merkin pohjaratkaisuksi. Tammenlehvää on antiikin ajoista lähtien pidetty ja käytetty urheuden symbolina. Niin myös meidän sodan ajan Vapaudenristien päälle kiinnitettyä se myönnettiin ”erityisen rintamasuorituksen tai sodanaikaisen johtajatoiminnan erikoiseksi palkitsemiseksi”, kuten tämän kunniamerkin säädösteksti määrittää. Hyvät nuoremmat klubiveljet, pyytäkääpää saada illan aikana katsoa lähempää muutamien veteraaniveljien kunniamerkkejä ja niissä olevia tammenlehviä!

Tammenlehvästä hieman mukailtuna tulikin oiva rintamatunnus. Se esiteltiin 14. helmikuuta 1986 puolustusvoimain komentajalle, Jaakko Valtaselle, joka yhdessä puolustusministeri Veikko Pihlajamäen kanssa kävi jo heti 21. helmikuuta luovuttamassa ensimmäisen tammenlehvän Tasavallan presidentti Mauno Koivistolle.

Kenraali Valtasen toimeksiannosta Pääesikunta jatkoi nyt tunnuksen kehittämistä ja laati ehdotuksen merkistä, joka perustui sota-ajan tunnuslevyn muotoon.

Lakimääräisiä rintamasotilastunnuksia oli alettu myöntää vuonna 1969.

He kaikki olivat itse rintamaveteraaneja! Välittömästi tämän jälkeen puolustusvoimat alkoi jakaa tammenlehvää rintamasotilastunnuksen omaaville veteraaneille.

Lakimääräisiä rintamasotilastunnuksia oli alettu myöntää vuonna 1969. Tammenlehti oli siis periaatteessa ensimmäinen julkinen, yleisölle näkyvä tunnustus itsenäisyytemme pelastajille, rintamaveteraaneille. Se on juuri niin suomalaisen luonteeseen sopiva, prameilematon, yksinkertainen, mutta kaiken kertova, kunniakansalaisen tunnus.

Kun muistamme Suomen kansainvälispoliittista asemaa tuolloin 80-luvulla, jolloin naapurimaamme ankara painostus, uhkailu ja hivutus läheisempään yhteyteensä oli vielä jokapäiväistä. Vaikka liennytyksen merkkejä oli jo näkyvissä, ei itäinen naapurimaa hymistelystään huolimatta kansainvälisen korrektil tavan mukaan virallisesti kunnioittanut meidän sankarivainajiemme muistoa esimerkiksi valti ovierailujen yhteydessä. Niissä oloissa sekä tammenlehtätunnuksen että kansallisen veteraanipäivän käyttöönotto julkisena tunnustuksena sotiemme veteraaneille oli aloitteentekijöiltä ja toteuttajilta rohkea, isämaallinen teko

Kunnioitetut veteraanimme, hyvät klubiveljet, tänään tässä illassa mukaamme on 20 tammenlehtäklubiveljeä, joukos-

Tammenlehti oli siis periaatteessa ensimmäinen julkinen, yleisölle näkyvä tunnustus itsenäisyytemme pelastajille, rintamaveteraaneille.

saan mm. 2 kenraalia. Teistä 10 on jo 90 vuotta täyttäneitä. Iältään vanhin teistä taitaa olla kolmen sodan veteraani, professori Antero Kallio, joka kuukauden kuluttua täyttää 96 vuotta ja ehkä nuorimpana, vuorineuvos Matti Kankaanpää, joka marraskuussa täyttää 87 vuotta.

Tässä salissa istuville, valistuneille suomalaisille ei tarvitse selittää tämän päivän Euroopan poliittiseen ja geopolittiseen tilanteeseen liittyen mikä on veteraanisukupolven uhrausten merkitys Suomi – isänmaan tämän päivän hyvinvoinnille! Meidän tehtävämme on kertoa siitä aina ja ikuisesti uusille ja nuorille sukupolvillemme.

Kunnioitetut veteraanit, hyvät klubiveljet, hyvät naiset ja herrat, onnittelemme ja kiitämme veteraanejamme Kansallisen veteraanipäivän merkeissä ja toivotamme teille kaikille Helsingin Suomalaisen klubin puolesta miellyttävää yhdessäoloiltaa.

Kirjailta – Tuntemattomiksi jääneet sotilaat

Fil.tri Ville Kivimäki on tarttunut aiheeseen, joka on pitkään sivuutettu, hän on tutkinut viime sodassa mieleltään järkkyneiden kohtaloa. Miksi aihe on seitsemän vuosikymmentä ohitettu?

■ ■ Syitä on useita. Sodan jälkeen vallitsivat vastakkaiset trendit. Olivat kyllä armeijan perinteet, paraatit, varuskunnan omaisten päivät, veteraanien tapaamiset ja sankarihaudoilla käynnit, oli sotamuistelmakirjallisuus, huipentumana Linnan Tuntematon sotilas, oli Kansa taisteli - miehet kertovat -lehti, jaettiin muistoristejä - mutta kaikki tämä vaimennettuna, naapurina varoskellen. Kuitenkin seurasi vastavaikutus, kuvainraastajien sukupolvi, jonka henkeä kuvastavat sellaiset yhteennimet kuin Suomen talvisota, Tasavallan presidentti ja Alivaltiosihteeri. Tälle tuli taas, seuraavan sukupolven aikaan, vastavaikutus: veteraanit nostettiin myöhäiseen kunniaan, pitkäikäisestä kenraalista Adolf Ehrnroothista tuli vara-Mannerheim.

Mihinkään näistä trendeistä ei sopinut yhdistää sodan tuottaman pysyvän mielenjärkytyksen kokemusta, vaikka etulinjojen miehistä tosiasiaa tuskin kukaan palasi aivan samana kuin oli mennyt. Kuvaava on sodasta selvinneiden itsestään käyttämä ironinen nimi ohiammutut. Kun ei ollut arpea eikä tynkää, ei ollut kunniakasta

Kuva WSOY.

kerrottavaa. (Nämä nyt kuvatut ajatuksenkulut menevät tämän jutun kirjoittajan, eivät illan vieraan, tiliin.)

Sotapsykiatriaa ei osattu

Ville Kivimäki oli kertomassa tutkimuksestaan Klubin kirjaillassa 5.5. Veteraaneja ja lottia ei juurikaan ollut paikalla, vähän myös lottasukupolven perillisiä. Onko asia yhä vaikea?

Sodan alla, aikana ja vielä pitkään sodan jälkeen ei tunnettu käsitteitä ”trauma”, saati ”posttraumaattinen reaktio” tai ”stressi”. Suomalaista sotapsykiatriaa ei ollut kun ei ollut sotakokemuksiakaan, psykiatrian opit olivat (Weimarin, eivät Hitlerin) Saksasta. Vaikka omista tappioista kertomista vähäteltiin, fyysinen haavoittuminen oli propagandan kertomana jaloa, veren uhraamista isänmaalle. Psykiatrit eivät voineet uskoa, että ensi linjan

kokemukset voisivat tuottaa psyykkisiä vaurioita, jotka eivät mene ohi lyhyellä vuodellevolla ja unilääkkeillä, jos kerran kaikki jäsenet ovat tallella. Kun oireet jatkuivat, syitä etsittiin oppikirjan mukaan, perimästä, kotioloista, lapsuuden ja nuoruuden kokemuksista. Teetettiin potilaalla päättelytehtäviä ja kyseltiin yleistietokysymyksiä ja tuloksen mukaan arvioitiin, onko luultu potilas kenties vain vajaakykyinen. ”Tärisävä, tolaltaan mennyt mies seisoi ensi kerran elämässään lääkärin, saati psykiatrin, edessä, ja hänelle pidettiin tietokilpailua ja kyseltiin, oliko äiti ja tätikin ehkä hermostunut.”

Kivimäen lähteinä on ollut alan ammattikirjallisuus, veteraanien painetut ja painamattomat muistelmat, mutta tärkeimpinä potilaskertomukset. Rivien välistä kuuluu vähitellen potilaiden ääni - tai äänettömyys. Ilmahyökkäykset, kivääri- ja konekiväärin tulit, tykistökeskitykset - näistä tykistön vaikutus kuvastuu voimakkaimmin yksittäisenä syynä. Havainto oli helpottavinaan myös psykiatrien työtä: olisiko kuitenkin tullut jokin fyysinen päävamma, edes paineaalto, joka selittäisi oireiden jatkumisen. Käyttöön tuli slangisana ”tärähtäneet”, joka oli olevinaan armeliaampi kuin ”hullu”, jolle toki on kansankielessä monta värikästä synonyymia. ”Tärähtäneen” tutkija arveli esiintyneen jo 1920-luvun

Kesän 1944 suurhyökkäys oli shokki kaikille, Mannerheimia myöten.

Helsingin slangissa. Jo ensimmäisen maailmansodan aikaan kehitettiin maailmalla termi ”shell shock”.

Taisteluhauta on ihmiselle epänormaali olotila

Etulinjan ampumahaudan kokemukset - tai perimä ja lapsuus - eivät olleet ainoita välttämättömiä edellytyksiä tähtämiselle. Ensimmäiset oireet ilmenivät jo ennen talvisotaa, YH-vaiheessa, ”hermosodassa”. Suomi oli rauhallinen, melko liikkumaton yhteiskunta, ja jo vieraan ympäristön kokemus ja tuntemattoman kuolemanvaaran pelko saattoivat käydä nuoren miehen kestokyvyn ylitse. Talvisota tuotti paljon menetyksiä, mutta osa traumaista, joita ei osattu aavistaa, puhkesi vasta kun lyhyen sodan veteraanit joutuivat jatkosodan uuteen kurimukseen. Pitkä asemasota kaukana kotoa tuotti uupumusta, ja kotihuolet, taloudelliset, perhettä ja avioliittoa koskevat, nousivat pintaan, samoin kuin ne ongelmat, jotka olisivat saman ajan kuluessa tulleet eteen siviilielämässään. Kesän 1944 suurhyökkäys oli shokki kaikille, Mannerheimia myöten. Joukostaan eksyneet, huumaantuneet, pelkotilaan joutuneet ja tietoiset pakenijat eivät erottuneet toisistaan. Montako sellaista ammuttiin, vihollisen tai omien esimiesten toimesta, sellaista joilla ei enää ollut taistelutarvoa mutta jotka olisivat tarvinneet

Upseereita, enempää reservi- kuin kaaderiupseereita, hoitoon joutui vähän. Heistä ehkä kestämisen loppuminen havaittiin varhemmin ja heidät saatettiin ajoissa siirtää muihin tehtäviin. Sama koskee lottia.

hoitoa, kukaan ei tiedä.

Ei vain yksi syy

Sotasairaaloitten potilaskertomukset antavat kuvan vain ilmiön huipusta. Moniko jäi ensiapua ja myöhempää sairaalahoitoa vaille, ei tiedetä. Kirurgiset tapaukset ymmärrettävästi syrjäyttivät kaiken muun. Hoitokapasiteetti oli täysin riittämätön. Potilaskertomuksia läpi käydessä erottuu yhdistävänä tekijänä se, että sairastuneet ovat keskimääräisesti vanhempia kuin pääosa rintamamiehistä, lähempänä kolmeakymmentä. Heitä painoivat perhehuolet, talous ja ehkä aiemmat kokemukset työttömyyden Suomessa, nuoret miehet kokivat sodan initiaatoritina, pärjäämisen koetteena, he olivat ryhmämuodostuksen iässä ja pelkäsivät ehkä - ihan totta - häpeää enemmän kuin kuolemaa, joka saattoi olla heille vielä kaukainen käsite. Kivimäki lainasi Paavo Rintalaa, joka kahden sodan äänten antologiansa yhteenvedossa arvelee, että kiltit pojat, ehjän perhe-elämän ja säännöllisen koulun kokeneet, olivat saaneet paremmat eväät kuin epävarmemmalta pohjalta tulijat.

Upseereita, enempää reservi- kuin kaaderiupseereita, hoitoon joutui vähän. Heistä ehkä kestämisen loppuminen havaittiin varhemmin ja heidät saatettiin ajoissa siirtää muihin tehtäviin. Sama koskee lottia.

Mikä auttoi kestämaan?

Kivimäki analysoi rintamakulttuuria. Kehittyi oma, pinnalta karski rintamahuumori. (Tämän ilmiön tuntevat patologit, poliisit, pelastustyöntekijät, onnettomuustutkijat. Latojan huom.) Simo Hämäläisen sotilasslangisanakirjasta tutkija on löytänyt eniten synonyymeja kuolemalle, naiselle ja - lentokoneelle, mikä viitannee matalahyökkäysten psyykkiseen merkitykseen. (Yleisessä slangi- ja murre-synonyymitutkimuksessa viina nousee edellisten verroille, mutta sitäpä rintamaoloissa pyrittiin säännöstelemään.)

Suomi oli vielä uskonnollinen maa. Sunnuntaiamun radiojumalanpalvelukset kuunneltiin monissa kodeissa. Turun tuomiokirkko aina kello 12 muistutti pysyvistä arvoista. - Palattiin uskonnon alkujuurille, totesi Kivimäki, kysyttiin perimmäisiä kysymyksiä, kirjeissä ja muuten. Kivimäki puhui uskonnon käsityöläisistä: omaisten valokuvat, morsiamen hiuskiehkurat, taskuraamatut, itse tehdyt amuletit.

Naisen rooli lohdun antajana. Nuorille sotilaille äiti oli tärkeä, perheenisä tunsivat olevansa suojelemassa vaimoa ja lapsia. Nuoret miehet vakuuttivat työlleen: ei täällä pelätä. Sairaanhoidaja tai lotta potilaan vuoteen vierellä oli tärkeä. Pahaakin puhuttiin, mutta tämä on, Kivimäen mukaan, perinteessä liiaksi

korostunut, eniten äänessä kun olivat kaikkein törkyisimmät.

Paineessa muodostuneen toveripiirin merkitys. Vaikeassa tilanteessa olivat täydennysmiehet ja vieraaseen yksikköön palautetut, jotka eivät voineet tuntea tuttua kaveria vieressään.

Suhtautuminen ”tähtäneisiin” on jatkunut pitkään

Kivimäki käy läpi myös käytettyjä hoitokeinoja. Tässä kohdin eivät lääketieteen silloiset auktoriteetit korkeita arvosanoja saa. Shokki- ja lääkehoidot olivat karkeita, summittaisia. Eiväthän sisämedisiinarit ja kirurgit psykiatria ja psykologiaa arvostaneetkaan, arvailuahan se on eikä eksaktista tiedettä, ja kyllä miehen pitää pelästystä ja kipua kestää. Ei-fyysisten vammojen käyttäminen vapautamis- ja korvauserusteina on saanut jatkuvaa torjuntaa, näihin päiviin asti. Sota-aikana: mitä siitä tulisi, jos kaikkien hermostuneitten annettaisiin valua pois rintamalta? Sodan jälkeen: meillä on kuntoututtavina jäsenensä menettäneitä ja sotasokeita, eiväthän mitkään rahat riitä niiden auttamiseen, joilla on subjektiivisia tuntemuksia sotavaurioista?

Kivimäki osoittaa huomattavaa taitoa lähestyä asiaa sosiaalipsykologian ja antropologian, lääketieteen historian ja jopa kirjallisuudentutkimuksen - rintamamiesten runous! - kan-

nalta. Hän kuuluu niihin nuoren polven historian tutkijoihin, jotka osaavat kirjoittaa tyyllisesti hyvin, joka lukijalle, eivätkä näe tieteellisyyttä yleistajuisuuden esteenä. Hän ei ole puolueellinen ja ymmärtää ajan taustat, mutta on syytä lainata tutkijan viesti kirjan lopulta: ”Rahallisen korvauksen sijaan usein olisi ollut tärkeämpää tunnustaa, että sota todellakin aiheutti psyykkisiä vammoja - ettei kyse ollut näiden miesten omasta heikkoudesta saati luulosairaudesta. Haluankin ilmaista mahdollisimman selvästi, että nykykökulkulmasta katsottuna psyykkisesti murtuneiden suomalais-sotilaiden kohtelu sotavuosina oli yleensä ankaraa sekä paikoin yksiselitteisen brutaalaa ja halventavaa.”

Yrjö Larmola

Sällskapet

Isännät ja vieraat yhteiskuvassa. Vasemmalta Sällskapetin varapj. Christian Wegenius, Jussi Papinniemi, Johannes Koroma, Raimo Ilveskero, Sällskapetin toimitusjohtaja Björn Barkman ja Juha Kojonen. Kuva Raimo Ilveskero.

Sällskapet (= Klubi) on perustettu 1.12.1800. Sen perusti 91 jäsentä herraklubiksi, jollaisena se jatkaa toimintaansa tänä päivänäkin. Sällskapet toimi seitsemän vuosikymmenen ajan kolmessa eri osoitteessa Tukholman keskustassa ennen kotiutumistaan nykyiseen klubitaloonsa Arsenalgatan 7:ään vuonna 1870.

Klubitalo

Sällskapetin klubitalo on aikansa johtavan ruotsalaisen arkkitehdin Johan Fredrik Åbomin luomus. Sen kolmessa kerroksessa on pääruokasalin lisäksi useita tyylikkäästi klubihuoneita, nykyisin kahdeksanpöytäinen korttisali, kaksi kirjastoa, salonkeja ja baari. Sällskapet

käytti saamansa osto-oikeuden taloon vuonna 1877 ja lunasti sen 200.000 Ruotsin kruunulla. Onkin selvää, että klubitalo uusrenessanssin hienona näytönä, on suojelukohde. Talo on kuitenkin hienosti ylläpidetty ja täysin modernein varustein toimiva.

Jäsenistö

Klubin jäsenmäärä on nykyisin yli 2000. Runsaat 30 jäsentä ovat olleet jäseninä yli 50 vuotta. Jäsenyyttä hakevalla täytyy olla kolme suositelijaa ja ennen johtokunnan käsittelyä, jäsenkomitea haastattelee hakijan. Muita muodollisia vaatimuksia kuin 18 vuoden ikä ei hakijalle ole asetettu. Kuten omissa Klubissamme Sällskapet tarjoaa

miellyttävän ympäristön viihtyä hyvässä seurassa ”kotona poissa kotoa”. Jäsenkunnan kruununa ovat kuningas ja prinssi Philip.

Aktiviteetit

Uusien jäsenten perehdyttämiseen ja vanhojen jäsenten aktiivisuuden ylläpitoon käytetään ”Uudet ystävät” -ohjelmaa. Se ei ole yksinomaan tutustumista juoman ja ruoan tarjontaan, vaan myös osallistumisen erilaisiin harrastusryhmiin. Sällskapet tarjoaa yli 20 erilaista ryhmää, joita kutakin johtaa klubiveli.

Ohjelmallinen tarjonta sisältää klubi-iltoja esitelmiseen, sesongin mukaisia illallisia – mm. rapujuhlat, Martin hanhi, joulupöytä. Matkailu on merkit-

tävässä asemassa Sällskapetin ohjelmassa. Yksi matka vuosittain suuntautuu ulkomaille ja muut lähinnä maalaislinnoin ja –kartanoihin. Nämä matkat ovat tarkoitettuja puolisoille kuten teemailloittelun.

Viestintä

Sällskapet julkaisee viidesti vuodessa uutislehteä, jossa kerrotaan tulevasta ohjelmasta ja kirjoituksin kuvataan toteutuneita tapahtumia. Heidän nettisivustonsa mobiiliversioineen palvelee klubiveljiä ja sähköpostilähetyksin ylläpidetään yhteyksiä harrastusryhmiin.

Veljesklubit

Sällskapet on pitkän historiansa aikana solminut yli 100 veljesklubisopimusta noin 40 maassa. Sällskapet ja Helsingin Suomalainen Klubi solmivat tällaisen sopimuksen lokakuussa 2013. Klubin edustajat tekivät kohteliaisuuskäynnin Tukholmassa maaliskuussa 2014. Käynnin perusteella klubiveljiä voi kannustaa tutustumaan Sällskapetiin ja käyttämään sen suomalaisten mahdollisuuksia hyväkseen. Heidän pukeutumis- ja puhelinkoodinsa tulee ottaa vierailun yhteydessä huomioon. Vierailukäytännöstä voi ottaa yhteyttä Klubin toimistoon, josta saa lähemmät ohjeet.

Raimo Ilveskero

Helsingin Suomalaisen Klubin veljes- ja yhteistoimintaklubit

Kansainvälisen kanssakäymisen sekä oman kulttuurin ja arvojen edistämiseksi erilaiset klubit ympäri maailmaa ovat solmineet veljesklubisopimuksia (reciprocal club). Toisen klubin jäsenellä on tällöin oikeus käyttää isäntäklubin tiloja ja majoitusta tai sopimusmajoittajaa. Vierailija noudattaa käynnillään aina isäntäklubin sääntöjä.

■ ■ Monilla klubeilla on laaja ja kattava verkosto ympäri maailmaa, mikä helpottaa yhteyksien avaamista ja ylläpitämistä toisilla paikkakunnilla. Helsingin Suomalaisen Klubin verkosto on pieni eikä moni ole kaivannut tällaisen järjestelyn tuomia mahdollisuuksia.

Suomessa toimii 23 yhteistoimintaklubia (YT-Klubit). Ulkomaisten veljesklubien tapaan myös YT-Klubit tarjoavat hyvin kattavasti tukea niille klubiveljille, joilla tälle on tarvetta eri puolilla Suomea. YT-Klubit järjestävät biljardi-, skruuvi-, golf- ja bridgetapahtumia sekä klubien välisiä YT-SM-kilpailuja. Meillä on myös vakiintuneita keskinäisiä yhteistoimintamuotoja, kuten Tampereen Kauppareuran ja Lappeenrannan Klubin kanssa järjestettävät vuotuiset

kahdenkeskiset biljarditurnaukset. Tarkempia lisätietoja vierailuista yhteistoimintaklubeista löytyy Klubin verkkosivuilta.

Tämänhetkisten veljes- ja yhteistoimintaklubien verkosto löytyy nettisivuiltamme. Tavoitteemme on kerätä kokemuksia tarpeista verkoston laajentamiseksi. Klubin johto kuulee mielellään palautetta kokemuksista ja vierailujen tuomasta mahdollisesta lisäarvosta sekä verkoston kehittämisestä varttuneemilta ja nuoremmilta jäseniltä.

Klubilehden uuden juttusarjan veljes- ja yhteistoimintaklubeista aloittaa Tukholmassa toimivan Sällskapetin esittely.

Raimo Ilveskero

Ennakkotietoja ensi syksyn Klubimatkoista

Sveitsin alppirautatiet 18.-22.9.2014

Vielä ehtii mukaan pidennetyn viikonlopun mittaiselle Klubimatkalle 18. - 22.9.2014 Sveitsiin. Pääkohteena on alppirautatiet Rhätische Bahn, kaupunkikohteina Davos ja Luzern sekä junamatkan kohteena Tirano Italiassa. Lisäksi matkan aikana keskustellaan sveitsiläisen yhteiskunnan menestystekijöistä.

Klubiveljille (avec) tarkoitettulle matkalle on vapaana vielä 8 paikkaa (yht. 24 henkeä). Matkan hinta-arvio on 1150 € (2hh) ja 1300 € (1hh), mutta vähäiset hintamuutokset ovat vielä mahdollisia. Ilmoittautumiset toukokuun aikana myllytimo@kolumbus.fi tai 040 5066 066, lisätiedot ja tarkempi ohjelma linkistä: www.klubi.fi/content/matkailu. Lisätietoja kohteista myös netistä: www.rhb.ch; www.davos.ch www.luzern.ch

Laulujen laiva, Suomalaisen klubin jokiristeily 16.-23.10.2014.

Klubin toisen matkan, Ranskaan Rhone-joelle 16.-23.10.2014 suuntautuvan musiikkiristeilyn valmistelut huipentuvat. Risteilyisäntä Johannes Koroma on tarkastanut laivan ja sen monipuolisen tarjonnan, koko erittäin runsaan retkiohjelmiston sekä monia muita tärkeitä yksityiskohtia, ja lähettänyt matkansa jo vahvistaneille yli sadalle osallistujalle ensimmäisen Matka-

kirjeensä!

Risteilylle tervetulleiksi on toivotettu myös Suomalaisen Klubin Veljien avecien lisäksi heidän ystävänsä. Tässä hengessä osallistumismahdollisuus on ulotettu yhteistoimintaklubille Jyväskylään, Kuopioon, Mikkeliin, Ouluun, Tampereelle ja Turkuun sekä Travel Club of Finlandiin, johon monet Klubiveljetkin kuuluvat. Vielä löytyy muutamia vapaita paikkoja. Matkan runsasta sisältöä voi tiedustella osoitteessa anne@soiletours.com.

Molempien yllä lyhyesti kuvattujen ensi syksyn matkojen seikkaperäiset matkaselosteet olivat myös Klubilehdessä 4/2013.

Tulevasta Klubimatkatarjonnasta

Vuoden 2015 matkatarjontaa valmistellaan parhaillaan. Klubilaisten esittämistä ideoista etenevät tällä hetkellä Jäämeren ääreen, Koillisväylän varteeseen suuntautuvan ”miesten matkan” valmistelu, jota vetää Terho Salo tukenaan kokeneiden Klubiveljien ryhmä. Baltiaan, lähinnä Itämeren äärelle suuntautuvan matkan valmistelua puolestaan vetää Harri Keinonen. Lisäksi Klubilaisille saattaa tarjoutua mahdollisuus osallistua Länsi-Kiinaan Mannerheimin ratsastusreitille suunnalle tehtävään matkaan yhdessä eräiden YT-klubien kanssa, mikäli syksyn kokeilu yhteismatkasta osoittau-

tuu onnistuneeksi.

Valmistelujen tulos esitellään syksyn Matkailuillalla 12.11.2014, jossa toivottavasti illan osallistujat – ja muutkin Klubiveljet - tuovat esille jälleen uusia ideoita. Ennestään ”ideapankissa” ovat vielä käsitteilyyn tulossa Amazonakselle suuntautuva matka (2016 tai jälkeen), Kuvaamataide - teemamatka (2016?) sekä Jääkäri liikkeen teemaa ainakin sivuavat ”tasavuosi”matkat vv. 2015-2018. Mielipiteitä ylläolevista matkaideoista, ja tietysti myös uusia, sekä muitakin klubimatkailuun liittyviä näkökohtia voi osoittaa suoraan Matkailujaostolle. Siihen kuuluvat tällä hetkellä Reijo Kaukonen, Harri Keinonen, Olli Koskimies, Timo Mylly, Terho Salo ja Lauri Palojärvi (koollekutsuja). Ainakin yksi selvästi Klubin nuorempia, ”säännöllisessä” työssä käyviä Veljiä edustava jäsen olisi erityisen tervetullut mukaan jaostoon! Käsitys Klubiveljien matkatoivomuksista syvenisi varmasti.

Lauri Palojärvi

Hauki on gourmet-kala

■ ■ Gastronominen Kerho koontui Marttojen opetuskeittöön 15.3.2014. Seurue valmisti itselleen makuhermoja viettelevän pitkän lounaan. Haukea kokeiltiin kahdella tavalla valmistettuna, ja äyriäisistä keitetyt keitot ja kastikkeet lusikoitiin kattilan pohjaa myöten loppuun.

Kadut olivat märkiä sulavan lumen takia, kun veljet vaelsivat eri suunnista Helsingin katuja pitkin kohti yhteistä päämääräänsä, Marttojen opetuskeittöä. Sisällä oli jo odottamassa lämminhenkinen tunnelma, kun suunnittelutoimikunta valmisti ensimmäistä makupalaa. Vaikka veljillä oli nälkä, he tiesivät, että ruoka ei tule pöytään laittamatta – ja ruoanlaittoa ei hoida kukaan muu kuin 16 hengen seurue itse.

Jorma Hämäläinen avasi tilaisuuden, minkä jälkeen Panu Tikka opasti veljet päivän menuun ja resepteihin. Väki jaettiin työryhmiin. Näin osallistujan näkökulmasta siitä seuraavia paria tuntia voisi kutsua leikki-mieliseksi kokkisodaksi: kaikki työryhmät halusivat antaa paras-taan, jotta ne voivat tarjota toisilleen parasta ja jotta ne voivat myös odottaa saavansa parasta.

Kun kaikki ruoat oli valmistettu ja raikkaat siikatartarit syöty makuaistin herättäjäksi, seurue siirtyi ruokasaliin. Alku-ruokana tarjoi pöydä Clam Chowder -simpukkakeitto maistui loistavalta. Ruokailijoiden piti jo vähän jarrutella, jotta nämä kaksi aloituskierrosta eivät

Haukifileet jauhetaan ajan kanssa. Kuvassa Ilkka Malka (vas.), Timo Martikainen ja Harri Lotta. Kuva Juha Pennanen.

vie kieltä lopullisesti mennessään – lisää herkkuja oli vielä tulossa.

Hauki-quenellejä, kansanomaisesti haukipullia, valmistettiin kahdella reseptillä – toinen ranskalaiseen tapaan vehnäisenä ja toista voisi jopa kutsua karppausversioksi. Keskustelu siitä, kumpi veti maultaan pidemmän korren, oli diplomaattinen ilman lopputulosta, mutta rakenteeltaan vehnäisen versio oli raskaampi ja kermainen versio keveämpi ja kuohkeampi. Haukipullille ja parsakaalille keitetty Sauce Nantua (hummerikastike) oli kuitenkin tämän annoksen ehdoton makuelämys. Allekirjoittanut lusikoi sitä vielä kuin viimeistä päivää, kun lautasia piti alkaa kerätä tiskikoneeseen.

Ennen loppusiivousta syötiin vielä jälkiruokana Eton mess. Tämä maanpäällä kasvaneiden mansikan, vadelman, mustikan sekä marengin ja ker-

man sekoitus oli kaikessa raikkaudessaan juuri sopiva päätös kaikelle merenelävien esiinmarssille ja muistutti meitä siitä, että Ahti ei ole maapallolla ainoa, joka antaa antimiaan.

Hyvin valitut viinit viimeistelivät jokaisen ruokalajin ja koko aterian!

Kokkaustapahtuma oli tunnelmaltaan hyvin onnistunut. Meidän kaikkien muiden osanottajien puolesta sanon suuret kiitokset Panu Tikalle, joka oli tapahtuman pääsuunnittelija, sekä tärkeälle suunnitteluryhmälle. Teidän alkutöidenne ansiosta me muut pääsimme heti vauhtiin. Suuret kiitokset Marko Kokkoselle tuoreiden raaka-aineiden toimittamisesta ja Jyrki Tarvoselle upeiden viinien toimittamisesta. Aivan lopuksi haluan kiittää Suomen järviä ja meriä siitä, että siellä ui gourmet-kala hauki!

Veikko Niinikoski

Nälkäiset veljet ja Berliinin arvoitus

Suomalaisen klubin gastronomiakerho toimii kuin sudet Suomen saloilla. Ne vaeltavat, tutkivat ja valtaavat uusia reviierejä. Nyt oli Berliinin vuoro. Gastronomiakerhon 14 kenttäkelpoisinta vapaaehtoista "gourmet-sisisiä" lähti matkaan alfasuden Jorma Hämäläisen johdolla torstaina 10.4. aikaisin aamulla "suden hetkellä".

■ Toki paikka ei tullut valittua umpimähkään, usea sisimmme oli hiiviskellyt ennenkin Berliinissä, joten kun oikea hetki koitti, Lasse ja alfasuden pentu Petri olivat hoitaneet valmiiksi kaikki matkan järjestelyt kuljetuksineen ja hotellivaruksen Residenz Hotel Berlin. Hotellin sijainti maineikkaan Kurfürstendammin välittömässä läheisyydessä Tiergartenin kulmilla oli aivan oivallinen. Kevytjalkaisimmat gastronomit pysyivät halutessaan kävelemään ruokintapaikoille sekä muihin kohteisiin helposti.

Ruokintapaikoista ehkä yhteiskunnallisen vaikuttavuuden kannalta maineikkain oli ravintola Ständige Vertretung, joka on poliitikkojen ja lähetystöväen suosiossa, vaikka rento ja välitön ilmapiiri eivät suosiota välttämättä paljasta tietämättömille. Vain vierailijoiden kuvat seinillä Willy Brandt'ista lähtien kertoivat historiaa. Alfasutemme henkilökohtaiset ystävyys-suhteet takasivat meille päivälliselle niin pöydät kuin loistavan

Klubin gastronomiakerho Suomen Berliinin lähetystön edustalla.
Kuva Heikki Koskinen

palvelun, sillä 14 gastronomia olisivat jääneet ilman ennakkovarausta ulos. Mitäpä siellä olisi pääruokana muuta voinut ottaakaan kuin Eisbein'ia, aitoa saksalaista porsaasa potkaa ja hapankaalia. Toki kaikki ateriat koostuivat kokonaisuudesta, jossa olivat niin alku-, pää- kuin jälkiruuat.

Ei liene yllätys, kun puhtaasta keväästä ja Berliinistä, niin aito saksalainen herkkuparsa kuului lähes jokaisen aterian al-

kuruokiin, joskus myös pääruokiin esimerkiksi parman kinkun kanssa. Matkan aikana hävitimme myös eräänkin osterin.

Jos kohta kaikki me gastronomit, ja itsestään selvästi Panu ylitse muiden, ovat jonkinlaisia asiantuntijoita ruuan suhteen, niin joukkoomme kuului myös Henrik, viinien erikoisasiantuntija, jonka valinnat osuivat aina kohdalleen, eikä valintojen hinnatkaan tuntuneet ensi maistamisen jälkeen kohtuuttomilta.

Toki meiltä muilta osaaminen riitti myös asiaan kuuluvien snapsien tilaamiseen ja tarpeita tuntui olevan. Vain Dry Martini Coctailin oikeanlainen valmistaminen ei aina tuntunut saksalaisilta onnistuvan.

Seuraavan päivän päivällinen nautittiin tunnelmallisessa Altes Zollhaus ravintolassa kanaan varrella. Oli kuin olisimme siirtyneet ajassa taaksepäin jonnekin metsän keskelle vanhaan saksalaiseen majataloon,

jossa Brandenburgin anka kuului asiaan. Tosin menu jakoi gastronomien tilaukset niin moninaisiksi, että kaikkiin ruokalajeihin sopivien juomien valinta vaati Henrikiltä konsultointia mainioille ravintolamme isännille. Päivällisen voikin kuitata lyhyesti - gourmet!

Matka ei koostunut pelkästään makuaistien sinfoniasta, vaan mukaan sopi kulttuuria ja yhteiskunnallista tiedonkeruuta. Tutustuminen pohjoismaiden

yhteiseen suurlähetystöjen kokonaisuuteen oli ehkä mielenkiintoisin. Kiitos yhteyden järjestämisestä kuuluu Antti Aholle, joka ei itse päässyt mukaan. Suomen Ruotsin, Norjan, Islannin ja Tanskan lähetystöillä on omaa arkkitehtuuria ja kansallista symboliikkaa sisältävät lähetystörakennukset samalla tontilla. Lähetystöneuvos Marko Laine kierrätti meitä Suomen rakennuksessa lattiaista kattoon ja lopuksi kävimme erittäin mielenkiintoisen keskustelun niin Saksasta, EU:sta kuin päivänpolttavista Ukraina asioista. Oli hienoa huomata, kuinka Suomi ja suomalaisuus täyttivät tänä päivänä korkeimmat kansainväliset kriteerit ja sen, että miehemme ja naisemme maailmalla ovat huippulaatua. Alfasutemme Jorma osasi tuoda tämän hyvin esille ja kertoi myös, että suosittelemme riittävästi, mikäli Marko Laine haluaa liittyä klubiimme.

Yhteiskunnallisen annin lisäksi suurin osa sisestämme osallistui myös taidenautintoihin, joita edustivat mm. kiinalainen Ai Weiwein näyttely Martin-Grobis Bau'ssa. Kiitos merisissillemme Antille lippujen ennakkotilaamisesta. Näytelyn 5.000 puupallia ja muut elämykset jättivät sissimme sen verran sekaviin tunnelmiin, että siitä ei olisi selvitty ilman mainioita saksalaisia oluita. Muutenkaan ei voi korostaa liikaa saksalaisten oluiden sulokkuutta ja niiden positiivista vaikutusta.

Matka ei koostunut pelkästä makuaistien sinfoniasta, vaan mukaan sopi kulttuuria ja yhteiskunnallista tiedonkeruuta.

tusta. Niinpä oluen kirkastam-
in ajatuksin osa siirtyi Neue
Nationalgalerie'iin, osa siirtyi
muuten vain kirkastautumaan
lisää, muutama ”tosi-insinööri”
meni Deutches Technikmuseum
Berliiniin.

Päästessämme lauantaihin
12.4 oli aika valmistautua pa-
luseen. Siihen liittyy aina tu-
liaisostokset, joiden hankintaan
maineikas KaDeWe 6:nnen

kerroksen herkkualikoimiseen
on aatelia Euroopassa. Ostoksia
oli varmasti tehty monenlaisia,
mutta se asia tuli selväksi hotel-
lin aulassa veljien matkalauk-
kujen hajusta, että paremmat
juustot ainakin olivat tehneet
kauppansa.

Nälkäisten veljien yhteis-
en läksiäislounaan paikaksi
oli valittu jälleen yksi Berliinin
maineikkaista gourmet-ravinto-

loista Kempinskin Reinhard's
. Mikäli tarjoilun laatua kuvaa
asiakkaiden odotusajan pituus,
ravintola oli ehdotonta huip-
pulaatua, ennätimme kuitenkin
iltakoneeseen. Alkuruokavalin-
nat hajaantuivat taas ravinto-
lan laajaan valikoimaan, mutta
pääruuaksi lähes kaikki ottivat
paksut raakatartar-pihvit ja sen
kanssa Henrikin valitsemat vii-
nit. Usko, että Saksassa osataan
tehdä myös punaviinejä, tuli sil-
lä aterialla selväksi.

Ainoa mikä matkan jälkeen
jäi mietityttämään, voimmeko
liittää matkakertomukseen ku-
via ”nälkäisistä veljistä”. Kuvien
hyvinvoivista uroista ei kyllä
mitenkään tule mieleen nälkä?
Yhteinen painolisämme 3 päi-
vän aikana oli arvion mukaan
noin 2 lentokoneeseen ilman eri
kustannusta hyväksyttävää mat-
kalaukkaa.

Berliinin arvoituskin tuli
ratkaistua, Berliini on loista-
va gourmet-kohde!. Mitenkö-
hän mahtaa olla Pohjois-Italian
laita?

Jarmo Riipinen

ASUJEN- JA ASUSTEIDEN PESULA
YLI 40 V. KOKEMUKSELLA

ASiantuntija - OSAAJA

AUTOLLE ASIAKASPAIKKA PIHASSA

**SUOMALAISEN KLUBIN
JÄSENI LLE 20 % ALENNUS**

**EDUSTA MAINITTAVA
PESUJA JÄTETTÄESSÄ**

Pohjoisesplanadi 37 sisäpiha
www.pyykkipoika.fi
P. 09 47800170

Jazzpianotuokio

Tämän vuoden alkupuolella, joka kuukauden toinen ja neljäs maanantai, antoi huippuhetken pianojazzin ystäville. Klubiveli Veikko Hakkarainen tarjosi ilta-päivällä tunnin ajan suuria elämyksiä kuulijoille. Veikon ideoima sarja, Jazzpianotuokio, sisälsi toinen toistaan tyylikkäämpiä evergreenejä ja muita sävellyksiä jazzin eri vuosikymmeniltä. Hän oli valinnut sarjaansa kaikkiaan 88 sävellystä ja Veikko myös itse esitteli kunkin kappaleen kertomalla säveltäjästä ja myös niistä huippumuusiikoista, jotka ovat levyttäneet näitä teoksia.

■ ■ Veikko on koulutukseltaan matemaatikko ja hän on toiminut myös paikallislehden päätoimittajana, mutta jazz vei hänet jo nuorena ja hän soitti keikoilla koulujen teinitansseissa, ravintoloissa, klubeilla ja festareilla. Monet maamme huippumuusiikoista olivat hänen soittokumppaneitaan. Veikko Hakkaraisen oma yhtye oli aikansa legenda.

Nykyäänkin hän soittaa useammassa eri yhtyeessä.

Veikko kertoo, että hänen esikuviaan ovat olleet erityisesti Thelonius Monk sekä Bill Evans. Tietysti monet muutkin ovat vaikuttaneet häneen vahvasti. Sarjaansa varten hän oli tarkastellut kahdenkymmenen kansainvälisen huippupianistin levytyksiä ja näin valinnut siihen kappaleet.

Veikko Hakkarainen tunnelmoi. Kuva: Elias Iirola.

Veikko Hakkaraisen hienostunut kosketus ja nyansointi olivat yllättäviä kuultavaa. Lähes kaikki sarjan kappaleista Veikko soitti ulkoa ja hän nautiskeli ja tyyllitelti avaten jazzin sielun ja sydämen meille kiitollisille kuulijoille. Hänen pianonsoittonsa harmoniakulut kertoivat tyyli-
tajusta, jossa musiikin jokainen sävel ja tahti vahvistivat soittajan aidon rakkauden jazziin. Klubille tullut avec-yleisö eläytyi, hengitti Veikon mukana ja sai vahvan annoksen jazzkulttuuria.

Kahdessa konsertissa oli mukana myös basisti ja rumpali. Veikon muusikkotoveri Jorma Katrama, Helsingin Kaupunginorkesterin eläköitynyt soolobasisti, osoitti jälleen taiteellisen monipuolisuutensa ja rumpalit Jan Vaaka sekä Tomi Parkkonen

antoivat hienon tukensa Veikon pianojazzille.

Klubillamme koettiin jazzin tähtihetkiä! Olen käyttänyt yllättäviä sanoja kirjoituksessani. Mielestäni en aiheetta. Veikko Hakkaraisen jazzpianotuokiot olivat kulttuuriteko ja vahva lisä Klubimme ohjelmatarjontaan. Uskallan kirjoittaa, että kuulemme Veikkoa uudestaan tulevaisuudessa. Niitä tuokioita ei kannata jättää väliin!

Aarno Cronvall

Johtokunnan terveisiä

Klubin johtokunta asetti talvella 2013 Matti Saaren johdolla työryhmän pohtimaan toimia uusien jäsenten aktivoimiseksi. Työryhmään kuuluivat puheenjohtajan lisäksi Leif Eklöf, Elias Iirola, Raimo Ilveskero sekä Kalevi Suortti, joka myös toimi raportin kirjoittajana. Matti Saari esitteli työryhmän ehdotukset johtokunnalle, joka syksyn ja kevään aikana päätti hyväksyä ne lähes muutoksitta.

■ ■ Klubiin hyväksytään vuosittain noin 150 uutta jäsentä. On havaittu, että mitä varhaisemmassa vaiheessa uusi jäsen saadaan mukaan toimintaan, sitä todennäköisempää on, että aktiivisuus jatkuu koko jäsenyyden ajan. Työryhmä piti tärkeänä, että uudella jäsenellä on jo klubiin tullessaan mahdollisimman hyvät tiedot klubin toiminnasta, toimintaperiaatteista, arvoista sekä myös käyttäytymistä koskevista perusohjeista. Yhtäältä hänen tulee tiedostaa jo jäsenyyttä hakiessaan myös kaikki velvollisuudet, joita jäseneltä edellytetään mukaan lukien liittymis- ja jäsenmaksut.

Työryhmä paneutui myös siihen, miten uuden jäsenen odotukset klubitoimintaa kohtaan luontevimmin kartoitetaan ja miten tiedot hänen toiveistaan siirtyvät klubin harrastuspiirien käyttöön. Tässä yhteydessä käsiteltiin myös jäsenehdotusten käsittelyaikatauluja sekä jäsen-

tietojen hallintaa.

Uuden jäsenen suosittelijoiden ja sittemmin kummien roolia työryhmä, samoin kuin klubin johtokunta, pitää aivan ratkaisevana pyrittäessä alentamaan kynnystä saada uusi jäsen aktiivisesti mukaan klubin toimintaan. Ehdotukset sisältävätkin useita konkreettisia tehtäviä kummeille. Kummien vastuun ei tule päättyä uuden jäsenen perinteisiin velvollisuuksiin sisältävään kummilounaan yhteydessä annettavaan pikaperehdyttämiseen.

Luonnollisena pidettiin sitä, että klubin tiedotustoiminnalla on aivan ratkaiseva rooli aktivoitaessa koko jäsenkuntaa, mutta erityisesti uusia jäseniä mukaan toimintaan. Klubilehden ja kotisivujen lisäksi käytävissä ovat myös eri harrastuspiirien omat yhteydenpitomuodot sekä mm. erilaiset Klubin piirissä käyttöön otetut sosiaalisen median kanavat. Klubin toimiston koordinoiva työ yhteystietojen ajan tasalla pitämiseksi sekä uusia jäseniä koskevien tietojen välittämiseksi harrastuspiirien vastuuhenkilöille tukee aktivointitavoitteita mitä parhaalla tavalla.

Johtokunnan suositukset ja päätökset:

Ennen jäsenhakemuksen jättämistä suosittelijoiden tulee käydä läpi vähintään Klubin toimintatasäännöt, arvot ja tavoitteet,

voimassa olevat liittymis- ja jäsenmaksut sekä järjestyssääntöjen keskeiset periaatteet. Jäsenhakemukseen lisätään erityinen kohta, jossa jäsenehdokas ilmoittaa olevansa tietoinen em. asioista sekä hyväksyvänsä Klubin säännöt ja järjestyssäännöt.

Jokaisen jäsenehdokkaan tulee täyttää jäsenhakemuksen ohella myös Klubin toimintaliite. Sillä hän voi ilmoittaa, mistä harrastuspiireistä on kiinnostunut. Lomakkeeseen laitetaan myös kohta, jolla ehdokas antaa luvan Klubin toimintaa koskevan informaation lähettämiseen sähköpostitse.

Uusia jäseniä on tarkoitus ottaa vuoden 2014 alusta lukien pääsääntöisesti vain neljä kertaa vuodessa.

Jäsenehdokkaat julkistetaan johtokunnan ensimmäisen käsittelyn jälkeen Klubin olohuoneeseen sijoitettavalla ilmoitustaululla sekä Klubin kotisivujen vain jäsenille tarkoitetuilla sivuilla.

Klubin uuden jäsenen yhteystiedot liitetään välittömästi jäsenyyden alettua jäsenhakemuksessa mainittujen harrastuspiirien postituslistoihin edellyttäen, että jäsen on antanut tähän suostumuksensa. Jäsenen tiedot ilmoitetaan myös ao. harrastuspiirien vastuuhenkilölle, joka sopivalla tavalla toivottaa jäsenen tervetulleeksi mukaan toimintaan.

Kummien suositellaan va-

litsevan yhdessä uuden jäsenen kanssa Klubin ohjelmasta muutamia tilaisuuksia, joihin he osallistuvat yhdessä uuden jäsenen jäsenyyden ensi kausina.

Johtokunta suosittelee myös, että kummit ja uusi jäsen kokoontuisivat uudelleen esimerkiksi puolen vuoden kulluttua kummilounaasta keskustelemaan uuden jäsenen kokemuksista Klubin toiminnasta ja jäsenyydestä. Tilaisuus tapahtuu kummien isännöidyllä.

Klubilehteen suositellaan perustettavaksi erityinen palausta, jonka kirjoittajaksi kutsutaan

POINTCOOL - SERVICE OY

Suurkeittiölaiteiden ja kylmäkalusteiden huolto pääkaupunkiseudulla

Pointcool - Service Oy
Konetie 1
04300 Tuusula
Puh. 09-8387 420
Fax 09-8387 4220
e-mail. pointcool@pointcool.fi

nuorempia ikäluokkia edustavia Klubin jäseniä.

Klubin kotisivuihin kuuluvassa ”Jäsenyys”-alavivustossa

ylläpidetään ajan tasaista informaatiota suunnattuna erityisesti Klubin jäsenyyttä harkitseville henkilöille.

Klubin jäsenille alennusta kirjoista

Alennus Otavan kirjoista on 30 % sekä WSOY:n ja Tammen kirjoista 40 %

Klubimme jäsenille on neuvoteltu alennukset Otavan ja WSOY:n kirjoista, jotka ostetaan kustantamojen omista kirjakaupoista. Alennuksen saa näyttämällä jäsenkorttia.

Otavan kirjakauppa

www.otava.fi/

Uudenmaankatu 10, Helsinki
Avoinna
maanantai - perjantai kello
10.00 - 18.00
lauantai suljettu
sunnuntai suljettu

Alennus ei koske oppikirjoja.

WSOY:n kirjakauppa

www.wsoy.fi/

Koskeavuorenkatu 37, Helsinki
Avoinna
maanantai - perjantai klo
10.00 - 18.00
lauantai klo 10.00 - 15.00
sunnuntai suljettu

Tammen kirjakauppa

www.tammi.fi/
kustannusosakeyhtiö-tammi

Korkeavuorenkatu 37, Helsinki
Avoinna maanantai suljettu
tiistai perjantai klo 10.00 - 18.00
lauantaisin 11.00 - 15.00
sunnuntai suljettu

Alennuksen saa normaalihintaisista WSOY:n, Tammen ja ReadMe:n kirjoista. Alennus ei koske Tammen oppimateriaaleja, Sanoma Pron tai muiden Bonnieriin kuulumattomien kustantajien kirjoja eikä Tammen ja WSOY:n arvosteoksia.

Antti Sarpila 50 vuotta –konsertit

-kaksi konserttia samana päivänä 27.9.2014

Kulttuuritalo klo 15.00

“THE WORLD IS WAITING FOR THE SUNSHINE”

Antti Sarpila with friends Marian Petrescu, Mihai Petrescu, Keith Hall, Petri Krzywacki, Pentti Lasanen, Mikko Karjalainen, Kasper Sarikoski, Kari Sarpila, Seppo Hovi, Johanna Tivanainen

Liput Lippupalvelu

0600 10800 (1,69 € / min + pvm) ja 0600 10020 (6,84 € / puhelu + pvm)

Liput Helsingin Suomalaisen Klubin jäsenille (koskee koko seuruetta) erikoishintaan 32 € (mainitse Klubin jäsenyys lippuja ostaessasi).

sekä

Helsingin Suomalainen Klubi klo 19.00

Musiikista vastaa Suomalaisen Klubin Kvintetti

Antti Sarpila, Pekka Toivanen, Seppo Hovi, Pekka Sarmanto ja Jartsa Karvonen.

Ilmoittautuminen maksamalla illalliskortin hinta 75€ tilille Á la Carhu Oy
FI 45 8024 0710 0921 28.

Hintaan sisältyy tasavallan parasta jazzia illallisineen ja kahveineen.
Viestikenttään merkintä esim. 27.9. Matti Meikäläinen x 2 = 150€.

Tervetuloa juhlistamaan Antin merkittävää vanhenemista musiikin parissa!

Suomi taisteli 1939–1945

Kaikki taistelijat eivät palanneet.

Veteraanit, jotka palasivat, tarvitsevat vielä apuasi.

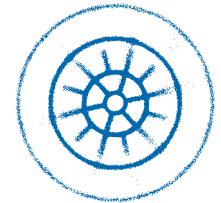
Sotiemme veteraaneja on elossa lähes 32 000. Heistä noin 4 500 asuu Espoo - Kauniainen ja Helsinki - Vantaa keräysalueilla. Kahdeksan kymmenestä veteraanista asuu omassa kodissaan 91 -vuoden keski-ikästä huolimatta.

Yli puolella veteraaneista kuukausitulot ovat alle 1 000 euroa. Korkea ikä tuo tullessaan tarpeita, joiden hankkimiseen pienet tulot eivät riitä.

Sotiemme Veteraanit -keräyksellä tuetaan veteraanien, heidän puolisoitensa ja leskiensä sekä sotaleskien kotona asumista. Keräystuottoa käytetään kodin pieniin remontointeihin, lääkekulujen omavastuuosuuksiin, apuvälineisiin kuten silmälasihin ja rollaattoreihin sekä virkistystoimintaan ja kuntoutukseen.

Helsingin Suomalaisen Klubin johtokunta haastaa klubi-

biveljet osallistumaan veteraanikeräykseen. Osallistumalla keräykseen tuet oman alueesi sotiemme veteraaneja ja osoitat kiitollisuutesi isänmaamme puolesta taistelleille.

Antti Henttonen

Antti Henttonen
Suomen Sotaveteraaniliitto
varapuheenjohtaja

Johannes Koroma

Johannes Koroma
Helsingin Suomalainen Klubi
puheenjohtaja

MAKSUOHJEET

Maksun saaja
Sotiemme Veteraanit/Helsinki-Vantaa
Sotiemme Veteraanit/Espoo-Kauniainen

Tili
FI02 1555 3000 1087 54
FI62 1555 3000 1093 23

Viite
150552
178987

Keräysaika 31.12.2015 saakka. Keräysalue on koko maa Ahvenanmaata lukuun ottamatta.
Poliisihallituksen myöntämä keräyslupa 20.9.2013. 2020/2013/3055

Kevätterveiset klubiravintolasta

Kiitos kaikille jäsenille jotka olette käyttäneet klubiravintolan palveluita. Osa Teistä käy huolenpidossamme kuukausittain, osa viikottain ja osa jopa lähes päivittäin. Osa viettää klubilla elämänsä tärkeimmät tilaisuudet, osa kaveriporukan vakiotapaamiset. Kiitämme siitä, että olette pysyneet vakiokävijöinä vaikka taloudellinen- tai perhetilanne on saattanut muuttua matkan varrella.

Uusien jäsenten toivomme löytävän Klubin paikkana jonne on helppo tulla kavereiden ja vaatvienkin vieraiden kera. Klubi ja klubiravintola on niitä harvoja ainutlaatuisia paikkoja jossa tulijaan keskitytään aidosti ja hänen toiveensa pyritään täyttämään täysin. Meiltä saa vielä sellaisia herkkuja jotka ovat poistuneet monen ravintolan listoilta. Olemme aloittaneet myös kokeilevan kauden keittiössä ja huomanneet, että olette valmiita ottamaan vastaan myös uusia, runsaampia makuja.

Kiitämme samalla kaikkia Klubin toimijoita joiden kanssa on ollut ilo suunnitella tilaisuuksia ja tulevaisuutta. Kiitos myös Inkerille, Jallulle, Artolla ja Raimolle.

Nyt on aika siirtyä kesätauolle (6.6-17.8) Kesän aikana meidät tavoittaa parhaiten sähköpostilla osoitteesta: ravintola@klubiravintola.fi

lisätietoja syksyn tapahtumista kotisivuiltamme

Tapaamisiin uutispuuron merkeissä ma 18.8.

Ystävällisin terveisin

Carhut, Miia ja Petri

sekä henkilökunta

www.klubiravintola.fi • ravintolamynti@klubi.fi • ravintolamynti: 09 5868 8344

Rajalan Kuvapalvelusta

saat premium-tason kuvatulosteita,
kuvakirjoja ja lahjatuotteita.

HELSINKI: Postitalo 0207530281 | HELSINKI: Iräkeskus | ESPOO:
TAMPERE / PORI / TURKU / KUOPIO / JOENSUU | proshop@rajalacamera.fi | www.rajalacamera.fi

RAJALA PRO SHOP
DIGITAL - AV - FOTO - STUDIO

Helsingin Suomalainen Klubi

KUTSU HELSINGIN SUOMALAISEN KLUBIN GOLFMESTARUUSKILPAILUUN

Tiistai 26.8.2014 alkaen kello 8.30

- Kilpailukentät:** HGK Tali ja Master Golf Forest
- Kilpailumuoto:** 18 reiän tasoituksellinen pistebogey (keltainen tii).
A-sarja: Hcp < 16 (arvio). Pelipaikka Tali (max. 72 pelaajaa).
B-sarja: Hcp > 16 (arvio). Pelipaikka Master Golf (max. 72 pelaajaa).
Kilpailupäivään mennessä 65 vuotta täyttäneet voivat ilmoittautua myös veteraanisarjaan, joka pelataan pistebogeyna A- ja B-sarjojen yhteydessä. Klubin golfmestari on A-sarjan pelaaja, jolla on paras scr-lyöntipelitulos.
- Osallistumisoikeus:** Helsingin Suomalaisen Klubin jäsenillä (Hcp max. 36).
- Ilmoittautuminen:** **KESKIVIIKKO 20.8.2014 mennessä** www.klubi.fi/golf tai klubimestarille 09-5868830. Caddiemasterit eivät ota vastaan ilmoittautumisia!
Ilmoittautumisessa on oltava pelaajan nimi, kotiseura ja tarkka hcp.
- Kilpailumaksu:** **55.- euroa suoritettava 20.8. mennessä tilille:**
Helsingin Suomalainen Klubi /Ilmoittautumiset FI14 1470 3000 2548 08
HUOMIO! Kyseessä ELOLE sama tili, jolle maksetaan jäsenmaksu!
Maksutositteessa on mainittava pelaajan nimi tai jäsennumero.
- Kilpailumaksun palautus vain lääkärintodistusta vastaan.
- Lähtöluettelot:** Viimeistään ma 25.8. osoitteessa www.klubi.fi
- Palkintojen jako:** Iltatilaisuuden yhteydessä Klubilla n. klo 20.
Tavarapalkinnot jaetaan läsnä olevien kesken.

Terveisin

Golftoimikunta

Tervetuloa palkintojenjakotilaisuuteen ja golphenkiselle päivälliselle Klubiravintolaan klo 18 alkaen. Pystyäksemme varautumaan ruokailijoiden määrään pyydämme ruokailijoita ilmoittautumaan 22.8.mennessä Klubin Internetsivujen ilmoittautumisjärjestelmän kautta. Runsaan päivällisen hinta 35 euroa/henkilö ja sen maksetaan paikan päällä. Varaamme istumapaikat ruokailuun ilmoittautuneille.

Terveisin

Klubiravintola

Titleist

nico's golf

EDRINGTON

Barweel & Sons

shirtmakers since 1937